

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΙΟΥΝΗΣ
11
1984

ΠΟΛΙΤΙΚΟ - ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

- **ΕΥΡΩΚΛΟΓΕΣ**
και πολιτική κατάσταση
- **Η κρίση στην οργάνωση**

• ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μερικές πρώτες διαπιστώσεις
κι άξονες προσανατολισμού

ΓΑΛΛΙΑ: η Αριστερά ενάντια στην εργατική τάξη

αφιέρωμα

ΙΣΠΑΝΙΑ ' 36:

Ο αντεπαναστατικός ρόλος της Δημοκρατίας

Τ Ι Μ Α Σ Δ Ι Α Κ Ρ Ι Ν Ε Ι :

• Η διεκδίκηση της γραμμής που πάει από τον Μαρξ στο Λένιν, στην ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ιταλίας (Λιβόρνο 1921) • Ο αγώνας της Κομμουνιστικής Αριστεράς ενάντια στον εκφυλισμό της Διεθνούς, ενάντια στη θεωρία του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα και τη σταλινική αντεπανάσταση • Η άρνηση των Λαϊκών Μετώπων & των μπλοκ της αντίστασης • Το δύσκολο έργο αποκατάστασης της επαναστατικής θεωρίας και οργάνωσης σε σύνδεση με την εργατική τάξη ενάντια στην προσωπική και κοινοβουλευτικίστικη πολιτική.

Sommaire

Elections européennes et situation politique
Mouvements de la paix: premières constatations et axes d'orientation
La crise du Parti
France: la Gauche contre la classe ouvrière
Espagne '36: le rôle contre-revolutionnaire de la démocratie

έντυπο της οργάνωσης στα τούρκικα

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

10
1981

Να πάρουμε πρωτοβουλίες διασύνδεσης κι επέμβασης	«ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ» ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΟΠΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ
Ποιά ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ για τα ΚΙΝΗΜΑΤΑ στην Ελλάδα	Ο αγώνας της «Ελληνικής Τεχνικής» ενάντια στις αποδόσεις
Στρατός	ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ
Κινήματα στην ΙΤΑΛΙΑ	«Οχι πυρηνικοί στο Κομίζο» «Βογκέρα: «κατάργηση των λευκών κελιών» «Εξω τα Ιταλικά στρατεύματα από το Αίθιοπα»
ΛΙΒΑΝΟΣ	ΤΣΑΝΤ
• Οι ξένες επεμβάσεις • Η κρίση στην Αλ-Φατάχ	«Εξω τα γαλλικά στρατεύματα»

**ΠΟΥ ΘΑ
ΒΡΕΙΣ ΤΟ**

**Κομμουνιστικό
πρόγραμμα**

ΑΘΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Κάνιγγος 31
ΔΡΟΜΟΣ: Πατησίων 36
ΕΛΕΥΘ. ΤΥΠΟΣ: Ζ. Πηγής 17
ΙΣΤΟΡ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Κωλλέτη 4
ΚΟΜΜΟΥΝΑ: Σόλων. & Σουλίου
ΜΗΝΥΜΑ: Σόλωνος 82
ΠΑΡΑΜΕΤΡΟΣ: Μέτωνος 62
Χολαργός
ΠΛΕΘΡΟΝ: Τσιτσα 1Α
ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΙΑ: Γραβιάς 7
ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑ: Κυψέλης 43
ΡΡΑΧΙΣ: Κωλλέτη 4
ΧΝΑΡΙ: Κιάφας 5 Ακαδημίας

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Πλ. Κάνιγγος Βερανζέρου 1
Ακαδημίας (Κάνιγγος)
Μεταξά-Μπενάκη
Στουρνάρα (Εξάρχεια)
Πλ. Αμερικής
Πλ. Κολιάτσου
Κολιόπαπα (Νομική)
Ομόνοια (Υπόγειο Ηλεκτρ)

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: Πραξιτέλους
141
ΠΡΙΣΜΑ: Μπουμπουλίνας 48

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΟΤ. ΟΜΑΔΑ: Πλάτωνος 4
ΘΥΜΕΛΗ: Βασ. Σοφίας 38
ΙΣΤΟΡ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Καμβουνί-
ων 7
ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ: Εγνατία 150
ΡΑΓΙΑΣ Π: Τσιμισκή 41
ΤΥΠΟΣ: Τσιμισκή 104

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ: Προξένου
Κορομηλά

ΚΕΝΤΡΙ: Δημ. Γούναρη 22

ΣΗΜΑΔΙΑ: Ιωάννη Δέλλιου 6

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Χρυσοστόμου
Σιμόννης 19

ΚΥΠΡΟΣ

ΞΑΝΘΗΣ ΞΕΝΙΕΡΟΥ 20 Λευκω-
σία

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ:

ΑΘΗΝΑ: ΧΝΑΡΙ, ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΣΤΟΡ. ΕΚΔΟΣ.

ΡΑΓΙΑΣ

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ και πολιτική κατάσταση

Εργατική "υπόταση", κομματική "υπέρταση"

Οι ευρωεκλογές της 17 Ιούνη βρίσκουν το πολιτικό κλίμα σε μια περίοδο όξυνσης της αντιπαράθεσης μεταξύ των μεγάλων κομμάτων και αντίθετα υποτονικής παρουσίας των διεκδικητικών αγώνων των εργαζόμενων.

Βέβαια ως προς το τελευταίο δεν μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι υπάρχει μια νέα περίοδος ανοχής των εργαζόμενων προς την κυβέρνηση. Αυτό που υπάρχει είναι μια εύθραυστη συμμαχία μεταξύ ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ, των δυο δυνάμεων δηλ. που οι παρατάξεις τους αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Έτσι η συμμαχία αυτή έχει στο "ενεργητικό" της την υπογραφή μιας εξευτελιστικής Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και την υπογραφή "για να ξεπερδέσουμε" μερικών Συλλογικών Συμβάσεων στους πιο μαχητικούς κλάδους των δημόσιων υπαλλήλων (Τραπεζικοί) με βασικό σκοπό τη συγκράτηση του κλίματος διεκδικητικών αγώνων των δημόσιων υπαλλήλων που είχε γίνει πραγματική μάστιγα για την εκάστοτε κυβέρνηση τα τελευταία χρόνια. Και όπως φαίνεται προς το παρόν τουλάχιστον ο στόχος αυτός πετυχαίνει με ελάχιστες εξαιρέσεις.

Απο την άλλη στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας υπάρχουν διάσπαρτοι αγώνες για αυξήσεις που αποτελούν πραγματικές εστίες αντίστασης στις οικονομικές μεθοδεύσεις της κυβέρνησης, που όμως έχουν το βασικό μειονέκτημα ότι είναι διάσπαρτες, δεν επεκτείνονται σε άλλους χώρους και γενικά παίρνάνε "απο τα δίπλα".

Στον τομέα των περιωνών δυναμικών αγώνων των εργαζόμενων σε επιχειρήσεις προβληματικές και υπερχρεωμένες μπορεί να παρατηρηθεί μια μεγάλη κάμψη και των αγώνων και του γενικότερου προβληματισμού που υπήρχε, γιατί απλούστατα η κυβέρνηση στην πορεία ξεκαθάρισε και επίσημα τις διαθέσεις της που είναι ο καθορισμός του μέλλοντος των επιχειρήσεων αυτών με οικονομικά κριτήρια μόνο, βάζοντας εντελώς στην άκρη το θέμα της εξασφάλισης της θέσης των εργαζόμενων. Το σταμάτημα αυτού του είδους των κινητοποιήσεων έδειξε ότι ο βασικός λόγος που έσπρωχνε τους εργαζόμενους να ζητάνε ριζικές λύσεις ήταν η ανάπτυξη που είχε δημιουργηθεί ότι η κυβέρνηση ενδιαφέρεται ή τουλάχιστον προβληματίζεται σε λύσεις που θα έπαιρναν υπόψη το πρόβλημα των εργαζόμενων.

Ενώ λοιπόν παρατηρούμε μια κάμψη των αγώνων των εργαζόμενων και ιδίως τις τελευταίες βδομάδες, από την άλλη από κυβερνητικής πλευράς επιστρατεύεται το παλιό αλλά τόσο εύχρηστο εθνικό θέμα δηλ. η διαμάχη Ελλάδας-Τουρκίας για να χρησιμοποιηθεί σαν ο μαμπούλας, που κάτω από τους κινδύνους που "μας" απειλούν καλείται (ποιος άλλος;) η εργατική τάξη να δείξει αυτοσυγκράτηση. Βέβαια οι τελευταίες καταστάσεις όξυνσης του ανταγωνισμού των εξοπλισμών σε διεθνές επίπεδο προβάλλουν και ένα νέο (αλλά οπωσδήποτε δευτερεύον σε σχέση με το Ελληνοτουρκικό) ζήτημα. Το θέμα της εθνικής ενότητας μπροστά στον κίνδυνο του πυρηνικού ολοκαυτώματος. Όσο κι αν αυτή η έκκληση δεν φαίνεται καθαρά, υπονοείται όμως έτοιμη να χρησιμοποιηθεί σαν ένας δεύτερος μαμπούλας. Ενώ παράλληλα δίνει την ευκαιρία στο ΠΑΣΟΚ να δείχνει ότι για κάτι αγωνίζεται τέλος πάντων, τώρα που οι παροχές προς τους εργαζόμενους και γενικότερα η καλύτερευση της κατάστασής τους εξαντλούνται σε μακρινές υποσχέσεις (χρειάζεται άλλη μια 4ετία, μόλις τελειώσει το 5ετές κλπ).

Αυτό που μπορεί τελικά να διαπιστώσει κάποιος είναι πως ή με την καθαρή "δεξιά" φρασεολογία ή με την "σοσιαλιστική" ο εργαζόμενος καλείται πάντα να πληρώσει τα σπασμένα της κρίσης ή το αντίτιμο της οφεισθέντα απέναντί του. Και φαίνεται πως οι περισσότεροι εργαζόμενοι οπαδοί ή όχι της κυβέρνησης ενώ έχουν χωνέψει καλά αυτή τη σκληρή πραγματικότητα, όμως -άσχετα αν πιστεύουν ή όχι στην αναγκαιότητα της- δεν έχουν αποδεχτεί στην πράξη τα κειμήλια της κυβέρνησης και αντιδρούν αγωνιστικά ενάντια στα χτυπήματα της εργοδοσίας, κρατικής ή ιδιωτικής, μη λαμβάνοντας υπόψη την πολιτική τους τοποθέτηση. Παρατηρείται δηλ. μια θετική ανυπακοή ή μάλλον αγνόηση των απεργοσαστικών συμφωνιών κορυφής στα ανώτερα και μεσαία συνδικαλιστικά όργανα (ΓΣΕΕ, ΕΚΑ, ομοσπονδίες) κύρια, που όμως έχει σαν αντίτιμο την έλλειψη τρόπων δημοσιότητας των αγώνων προς τα έξω και την παραμονή τους στα στενά πλαίσια της μονάδας που απεργεί.

Μέσα από αυτόν τον περίγυρο έρχονται οι εκλογές της 17 Ιούνη για το Ευρωκοινοβούλιο.

Κέρδος ή ζημιά για την εργατική τάξη;

Το προεκλογικό πολιτικό κλίμα είναι εντελώς διαφορετικό από εκείνο των βουλευτικών εκλογών. Άσχετα αν τα κόμματα έχουν δώσει μια γενικότερη πολιτική διάσταση πέρα από το κύριο αντικείμενο των εκλογών του Ιούνη, όμως η αντιπαράθεση που αποκτά όλο και πιο οξυμμένες μορφές είναι κύρια σε επίπεδο κομμάτων και οργανωμένων οπαδών και όχι απλών ψηφοφόρων.

Το επίπεδο της αντιπαράθεσης θυμίζει αριθμητικές πράξεις. Τόσα πήραμε άρα τόσα ωφεληθήκαμε, τόσα χρεωθήκαμε κλπ. Η Ελλάδα μια απέραντη "επιχείρηση", τα κόμματα οι λογιστές της.

Το βασικό όμως ατού του ΠΑΣΟΚ στην προεκλογική μάχη είναι η κινδυνολογία. Επισείοντας τον κίνδυνο επιστροφής της Δεξιάς, ζητάει από τους εργαζόμενους να παραμερίσουν τις οποιεσδήποτε άλλες αντιρήσεις τους για την πολιτική του. Αυτή η προσπικτική του επιτρέπει -έχοντας υπέρ του τη χλιαρή "κριτική" του ΚΚΕ- να κατευθύνει την πολιτική αντιπαράθεση σε καθαρά κομματική και να βάζει έτσι σε δεύτερη μοίρα το θέμα της ΕΟΚ.

Η ΕΟΚ λοιπόν παρόλη την "ενότητα" στόχων που παρουσιάζει σαν διεθνής διακρατική συμφωνία, λόγω της διεθνούς οικονομικής κρίσης μεταβάλλεται σε άθροισμα

10 εταιρών, που ο καθένας ποσπαθεί να βρει σωτηρία προβάλλοντας τις εθνικές επιλογές του, ενάντια στην ΕΟΚ. Είναι ο τρόπος του ΠΑΣΟΚ να είναι αντι-ΕΟΚικό.

Με τη λογική "η Ελλάδα πάνω από όλα" που είναι κοινή σε όλα τα "αριστερά" κόμματα (που τσακώνονται μάλιστα για το ποιος την διεκδικεί συνεπέστερα, κατηγορώντας τη δεξιά για αντεθνική πολιτική), προωθούνε μια υπερταξική πολιτική όπου τα συμφέροντα προλεταριάτου-αστών να φαίνεται ότι είναι κοινά. Βέβαια εδώ είναι "αγαγκασμένα" να ρίξουν το κύριο βάρος τους στους αστούς, τους "μικρομεσαίους" εργοστασιάρχες, τους έμπορους, τους επιχειρηματίες, τους αγρότες που εμπορεύονται. Γι αυτούς κόπτονται καθημερινά. Οι σχέσεις με την ΕΟΚ που άμεσα αφορούν εισαγωγές και εξαγωγές, δασμούς, τέλη κλπ δεν τους αφήνουν πολλά περιθώρια να μιλήσουν για κάποια δήθεν συμφέροντα εργαζόμενων που θίγονται άμεσα. Τα προβλήματα των εργατών όπου αναφέρονται (πάλι-πάλι με τα προβλήματα των μικρομεσαίων κλπ) έρχονται πάντα σε δεύτερη μοίρα: όλα παραπέμπονται στην άνιση μεταχείριση που έχει το ελληνικό κεφάλαιο, μικρομεσαίο στην πλειοψηφία του, από το μεγάλο της ΕΟΚ που τους καταβροχθίζει.

Η λύση επομένως είναι καλύτερες τιμές, δυνατότητες εξαγωγών κλπ. Μέσα από την καλύτερη προώθηση των ελληνικών προϊόντων και τους περιορισμούς εισαγωγής των κοιναγορίτικων θα ωφεληθεί η ελληνική οικονομία. Αλλά ποιος θα ωφεληθεί άμεσα; Σίγουρα αυτοί που αγοράζουν & διαθέτουν ή εξάγουν τα προϊόντα. Οι καπιταλιστές, είτε μεσαίοι, είτε μεγάλοι.

Και η εργατική τάξη τι έχει να ωφεληθεί από αυτή τη διαμάχη; Τι έχει να κερδίσει από μια καλύτερη ή να χάσει από μια χειρότερη μεταχείριση από την ΕΟΚ; 'Η πιο φτηνά προϊόντα για εξαγωγή με αντίτιμο εντατικοποίηση της δουλειάς, απολύσεις, πάγωμα μισθών γιατί πως αλλιώς θα γίνουν πιο φτηνά και ανταγωνίσιμα τα προϊόντα "μας" αν δεν βγει το ζουμί του εργάτη; 'Η μαζική εισροή ξένων προϊόντων, εκτόπιση των ελληνικών και άρα πιο αυξημένες τιμές για τον εργαζόμενο, κλείσιμο επιχειρήσεων και άρα ανεργία κλπ. Μπρος γκερέμος και πίσω ρέμα.

Τελικά η εργατική τάξη δεν έχει σε καμιά περίπτω-

ση, ακόμα και στην καλύτερη να περιμένει τίποτε από τη διαμάχη "μέσα κι έξω από την ΕΟΚ", "οχι στην ΕΟΚ των μονοπωλίων" ή "ναι στην ΕΟΚ των εργαζόμενων". Τα διλήμματα που της βάζουν είναι κίβδηλα. Τα υπέρ ή τα κατά αφορούν μόνο το μικρομεσαίο κεφάλαιο.

Εκεί όμως που θα χάσει σίγουρα είναι αν θα μπει στη διαμάχη υποστηρίζοντας τη μια ή την άλλη προοπτική. Γιατί όλες οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα. Οι εργαζόμενοι να βοηθήσουν τους πιο αδύναμους καπιταλιστές, πράγμα που σημαίνει πτωχότητα στους αγώνες τους, ανοχή προς το μικρομεσαίο εργοδότη, "ενότητα" για να καλύτερεύσουν τη θέση τους οι πολέμιοι τους. Πέρα από οποιοδήποτε άλλο επιχείρημα αρκεί η ιστορία για να αποδείξει του λόγου το αληθές: σε εποχές ευημερίας για το οποιοδήποτε κεφάλαιο ή σε περιόδους κρίσης όπως η σημερινή, ποια "εθνική" ή "λαϊκή" ενότητα έφερε και παράλληλη ευημερία της εργατικής τάξης; Οποιαδήποτε καλύτερευση της θέσης της την πέτυχε με τους αγώνες της το '74-'77 (αυξήσεις, 40ωρο κλπ).

Μικρά, μεσαία ή μεγάλα μονοπώλια, ολιγοπώλια, ή συνεταιρισμοί, κρατικά ή ιδιωτικά τα αφεντικά ένα σκόπο έχουν: την αύξηση των κερδών τους που με μαθηματική ακρίβεια φέρνουν για τους εργαζόμενους ακρίβεια, ανεργία κλπ.

Με οποιοδήποτε λοιπόν διαφοροποιήσεις τα κόμματα όλων των πολιτικών αποχρώσεων βάζουν την εργατική τάξη σε εκλογές που δεν την αφορούν. Το μόνο αντιτάξιμο θα ήταν ο αγώνας τους ενάντια στα αφεντικά και τους λακέδες τους αριστερούς ή δεξιούς. Μια προοπτική που προς το παρόν φαίνεται μακρινή, αλλά εμπεριέχει και τα θετικά σημεία της άρνησης πειθαρχίας, έστω και σποραδικά στα κελεύσματα για εθνική και λαϊκή ενότητα. Έστω και αν δεν γίνεται συνειδητά, έστω και αν δεν φτάει στο επίπεδο της συνειδητής απόρριψής, έστω και αν όλοι το θεωρούν σωστό να αγοράζουν ελληνικά προϊόντα.

Οχι λοιπόν στα ψευδοδιλήμματα "μέσα ή έξω", "ναι ή όχι", αλλά προώθηση του διλήμματος: ταξική πάλη ενάντια στα αφεντικά ή "ενότητα" μαζί τους και βάθεμα της σκλαβιάς μας;

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Πίσω από τα βαρύγδουπα προγράμματα και τις διακηρύξεις των κομμάτων, από τη δεξιά μέχρι όλο το φάσμα της "αριστεράς" βρίσκεται μια μοναδική κοινή γραμμή που τα ενώνει σε ένα κοινό στην πραγματικότητα μπλοκ: η υπεράσπιση της εθνικής οικονομίας και η ανάπτυξη της ανταγωνιστικότητας του ελληνικού καπιταλισμού. Το κυνηγητό των αφισσοκολλητών, η στημένη προεκλογική όξυνση, οι αφίσσες της ΝΔ μέχρι το ΚΚΕ για την ανεργία, την ακρίβεια κλπ δεν μπορούν να κρύψουν την κοινή λογική τους που φαίνεται ξεκάθαρα στις ομιλίες τους στα μπαλκόνια και στις διακηρύξεις τους.

... η ΝΔ

Η Νέα Δημοκρατία ξεκινάει με το κάλεσμα για εθνική ενότητα, ομοψυχία και... αγάπη (Αβέρωφ-Λάρισα) κατηγορώντας όσους μιλούν για "το ξεπερασμένο σύνθημα" της πάλης των τάξεων δείχνοντας έτσι ότι πίσω από την φιλεργατική δημαγωγία της κρύβεται το πρωταρχικό μέλημα της: το χτύπημα της εργατικής τάξης και των αγώνων της. Κρίνοντας με τη δική της οπτική τα συμφέροντα της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας υιοθετεί την πολιτική των μεγάλων δυτικών ιμπεριαλισμών: την ανοικτή καταστολή ενάντια στους άνεργους και τους απεργούς, τη λιτότητα και την πολιτική των απολύσεων, το ρατσισμό ενάντια στους ξένους εργάτες, τις προετοιμασίες του πόλεμου για το σφάξιμο του προλεταριά-

του και την ιμπεριαλιστική μοιρασιά του κόσμου. Στην πραγματικότητα όμως όσο και αν πίσω από το πέπλο κλπ που ρίχνει η "αριστερά" φαίνονται διαφορετικές οι επιλογές της αυτές δεν διαφέρουν από την πολιτική των αριστερών κομμάτων εκτός από τη φρασεολογία που τις καλύπτει. Γιατί δεν είναι πολύ διαφορετική η καταστολή της θάτσερ ενάντια στους άνεργους από αυτή του Μιττερνάν ενάντια στους χαλυβουργούς ή τους εργάτες της γαλλικής αυτοκινητοβιομηχανίας ή -τηρουμένων πάντα των αναλογιών- από τις επιθέσεις της αστυνομίας του Παπανδρέου ενάντια σε απεργούς ή από την ελληνική "σοσιαλιστική" λιτότητα και ανεργία.

... ΤΟ ΠΑΣΟΚ

Τριάντα μήνες στην κυβέρνηση και στην ΕΟΚ ήταν υπεραρκετοί για το ΠΑΣΟΚ για να πάρει πίσω όλα τα φιλεργατικά και δήθεν "εξτρεμιστικά" συνθήματα που τα έδωσαν το στήριγμα για να ανέβει σε αυτή τη θέση. Με μόνιμους πια συνεργάτες την ανεργία, τον πληθωρισμό και τη "σοσιαλιστική" λιτότητα σήμερα παραμονές ευρωεκλογών είναι από τα πράγματα αναγκασμένο να μιλήσει με πιο ξεκάθαρα λόγια και πράξεις από ότι τις παραμονές του Οκτώβρη του '81. Η περίφημη μάχη μέσα από την ΕΟΚ δεν είναι τίποτε άλλο από τη μάχη για τα συμφέροντα του ελληνικού καπιταλισμού, των βιομηχανών (μικρών και μεγάλων) και των προϊόντων τους, την ίδια στιγμή που στο εσωτερικό κάθε απεργία ονομάζεται συντεχνιακή και αποδοκιμάζεται ανοιχτά από την ΠΑΣΚΕ, η αστυνομία αναλαμβάνει να συνεντρίψει τους απεργούς που "υπονομεύουν την εθνική οικονομία".

Τι είναι το μνημόνιο που τόσο καλά διαφημίζει το ΠΑΣΟΚ; Τι άλλο από την προβολή των αστικών συμφερόντων: μέτρα για την προστασία των βιομηχανιών ώστε να έχουν χρόνο να δημιουργήσουν καλύτερους ανταγωνιστικούς όρους, μέτρα για τη χρηματοδότηση των επιχειρήσεων τους και των επενδύσεων τους. Υπερφηανεύεται ο Παπανδρέου πως αύξησε τις εισπράξεις της Ελλάδας από την κοινότητα κατά 370% στη διετία 1982-1983 σε σχέση με τη ΝΔ,

... ΤΟ ΕΟ.

Το ΚΚΕ εσωτερικού φτωχός συγγενής της "αλλαγής" κάνοντας και αυτό τις προτάσεις του για την καλύτερη ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού διαλέγει "την ΕΟΚ των εργαζόμενων". Μια ματιά βέβαια στο πρόγραμμα του δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για την πολιτική του συγγένεια με όλα τα παραδοσιακά και μη, αστικά κόμματα: "η λύση για τη βιομηχανία και τη γεωργία είναι να παράγουμε ανταγωνιστικά προϊόντα δηλ. φτηνά και καλά προϊόντα και ποικιλίες που να μπορούν να αντιμετωπίσουν τα ξένα τόσο στην Ελλάδα όσο και στις αγορές του εξωτερικού". "Οποιοσδήποτε λείπει η ΕΟΚ εμποδίζει τις επενδύσεις στη βιομηχανία και την εφαρμογή μιας εθνικής αναπτυξιακής πολιτικής, αυτός απαλλάσσει το κεφάλαιο από τις ευθύνες του που δεν κάνει επενδύσεις...". (από το έντυπο του ΚΚΕ εσωτερικού "απάντηση σε δέκα ερωτήματα" για τις ευρωεκλογές).

Η αντιπολίτευση στη δεξιά είναι υπεύθυνη αντιπαράθεση μεταξύ αφεντικών για την καλύτερη εκμετάλλευση των εργατών: "...τα βιομηχανικά και αγροτικά προϊόντα

... ΤΟ ΚΚΕ

Το ΚΚΕ μπορεί σήμερα να παρουσιάζεται σαν το πιο συνεπές αριστερό κόμμα μιας και διατηρεί την αντίθεση του στην ΕΟΚ (έχοντας βέβαια ξεχάσει το "έξω από την ΕΟΚ" αντικαταστάνοντας το με το χλιαρό "όχι στην ΕΟΚ στην πορεία για την αποδέσμευση"!.) Μήπως όμως το επίθετο "αριστερό" κρύβει κάποια πολιτική διαφορετική από τα άλλα κόμματα τόσο της "αριστεράς" όσο και της δεξιάς;

Γιατί πάλεύει το ΚΚΕ με "συναίσθηση των εθνικών του καθήκοντων"; "για μια εθνική εμπορική πολιτική", "για την διάσωση και τον εκσυγχρονισμό των προβληματικών κλάδων", (Διακήρυξη της ΚΕ του ΚΚΕ για τις εκλογές και το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, Μάρτης 1984). Τι προτείνει το ΚΚΕ; "Πολιτική παραγωγικών επενδύσεων... ενίσχυση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων"... "την εφαρμογή εθνικού δασμολογίου για την υπεράσπιση της ελλη-

πας πήρε περίπου 120 δις δρχ το 1981-'83 και θα φτάσει τα 200 για την περίοδο '81-'84. Και τι πήραν την ίδια περίοδο οι εργαζόμενοι; Τι επίδομα ανεργίας πήραν οι 300.000 άνεργοι; Αντι για λεφτά οι μεν εργαζόμενοι πήραν λιτότητα κι απολύσεις και οι άνεργοι κούφιες διακηρύξεις. Τα λεφτά πάντα πηγαίνουν στο κεφάλαιο και η καλύτερη ζωή των προλεταρίων εξαρτάται πάντα από το πόσο κέρδος θα βγάλουν οι καπιταλιστές ξεζουμιστές τους.

Η σημερινή πολιτική του ΠΑΣΟΚ προσγειωμένη πια και αρκετά μακριά από το αντιπολιτευτικό "μένος" δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο: αποτελεί την πιο ρεαλιστική και φερέγγυα πολιτική εκσυγχρονισμού & ανάπτυξης του ελληνικού κεφαλαίου, με αποστάσεις τόσο από τις προεκλογικές "υπερβολές" της υπόλοιπης αριστεράς όσο και από την ασύμφορη υποταγή της δεξιάς. Είναι μια κυβέρνηση που μπορεί να ασκεί μια εξωτερική πολιτική επικερδή μακροπρόθεσμα (στο μέτρο που επιτρέπει η διεθνής παρούσα κρίση) για το κεφάλαιο, με τον κατάλληλο εφισυχασμό και αποκινητοποίηση της εργατικής τάξης, χρησιμοποιώντας πλάι-πλάι συνθήματα για την "διεθνή ύφεση" και την ανάπτυξη του εθνικισμού (βλ. πρώτα η Ελλάδα, αγοράζετε ελληνικά προϊόντα, ο επιμένων ελληνικά κλπ).

της χώρας μας δεν είναι συναγωνισμός. Υπεύθυνοι για αυτό η ελληνική δεξιά και το μεγάλο ελληνικό κεφάλαιο που δεν έχουν κάνει τις αναγκαίες επενδύσεις για να παράγει η οικονομία μας περισσότερα και φτηνότερα προϊόντα, άρα συναγωνισμός." "Η δεξιά δεν φρόντισε να καλλιεργούνται οι κατάλληλες ποικιλίες για εξαγωγή. Δεν οργάνωσε την τυποποίηση των προϊόντων ούτε το δικτυο του εξαγωγικού εμπόριου. Και τα προϊόντα μας τώρα δεν είναι ανταγωνιστικά" (από το ίδιο έντυπο).

Σε τι διαφέρει λοιπόν η αριστερή πρόταση του ΚΚΕ εσωτερικού από τη δεξιά πολιτική; Μήπως και οι δυο δεν αλυσοδένουν την εργατική τάξη στο κεφάλαιο, δεν καθορίζουν την τύχη της από την τύχη του κεφαλαίου; Αλλά ακόμα και η αντίθεση τους σε θέματα εξοπλισμών δεν είναι αληθινή. Γιατί εθνική ανάπτυξη (θέση που φιγουράρει στα προγράμματα όλων των "ευρωκομμουνιστικών" κομμάτων) και ανταγωνισμός σημαίνει προετοιμασία του πόλεμου και με στρατιωτικά μέσα παρά τις φιλειρηνικές διακηρύξεις.

νικής παραγωγής", "εθνικές εξαγωγικές ενισχύσεις", "την ουσιαστική διεύρυνση της προστασίας της εθνικής παραγωγής"... (από τη μπροσούρα "το ΚΚΕ στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο αγωνίζεται για την υπεράσπιση των ελληνικών μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων από τις αρνητικές συνέπειες της ΕΟΚ", εκδόσεις ΚΚΕ, Γενάρης 1984 Αθήνα).

Τι άλλο παρά αυτό που προτείνουν και όλα τα άλλα κόμματα. Η διαφορά βρίσκεται στη συνέπεια με την οποία ο καθένας υπερασπίζεται τον ελληνικό καπιταλισμό!! Έτσι το ΚΚΕ (πιο συνεπές από όλους) ζητούσε στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο τον Δεκέμβρη του 1983 "να δίνονται χρηματοδοτήσεις και δάνεια σε επιχειρήσεις που απασχολούν το πολύ μέχρι 50 εργαζόμενους & όχι μέχρι 500 όπως είναι τα κοινοτικά κριτήρια" (βλ. προηγούμενη μπροσούρα). Βέβαια το ότι με αυτήν την πρόταση ζητάει την ενίσχυση του 99,3% των ελληνικών επιχειρήσεων που

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ

ΓΙΑΤΙ ΑΠΕΧΟΥΜΕ

Όταν τό πρόβλημα τής χρησιμοποίησης ή όχι τοῦ κοινοβούλιου γιά τήν άλύπητη πάλη ένάντια στόν κοινοβουλευτισμό μπήκε, στά 1920, στήν Κομμουνιστική Διεθνή; κι όταν ή τάση μας έδωσε μάχη γιά τήν υιοθέτηση τής ταχτικῆς τής άποχῆς στίς καπιταλιστικές χώρες μέ παλιά δημοκρατική παράδοση, ένάντια στήν ταχτική τοῦ "έπαναστατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ" πού προτεινόταν από τούς μπολσεβίκους, κι οἱ δύο λύσεις εἶχαν, στό επίπεδο αρχῶν, τήν ἴδια γερή κοινή βάση.

Καί ή μιά καί ή άλλη απόκλειαν, όχι μονάχα τούς "κοινοβουλευτικούς δρόμους στό σοσιαλισμό" τόσο άγαπητές στούς ρεφορμιστές, αλλά επίσης όλο τό δπλοστάσιο τῶν κεντρίστικων συνταγῶν τοῦ παρελθόντος καί τοῦ σημερα: "δημοκρατικοποίηση" τοῦ άστικοῦ Κράτους σάν στάδιο γιά τήν προλεταριακή έπανάσταση, "ένδιάμεσα" κυβερνητικά σταδια μεταξύ δικτατορίας τής μπουρζουαζίας καί δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, άνακάτωμα κοινοβουλευτικῶν μορφῶν καί οργάνων τής προλεταριακῆς έξουσίας.

Καί ή μιά καί ή άλλη διακηρύσσουν, σάν μοναδικό κι ύποχρεωτικό δρόμο τής προλεταριακῆς χειραφέτησης, τή βίαιη έπανάσταση, τήν καταστροφή τοῦ άστικοῦ Κράτους (κι άρα τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ), τή δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καθοδηγημένη από τό μοναδικό έπαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα, τόν πειθαναγκασμό (κι άρα τήν άφαίρεση κάθε "δημοκρατίας") άπέναντι στήν παλιά κυρίαρχη τάξη.

Η συζήτηση μεταξύ τῶν μπολσεβίκων καί τής τάσης μας γινόταν πάνω στίς βασικές αρχές, πού όλες οἱ τάσεις πού αναφέρονται άκόμα στό μαρξισμό άπαρνήθηκαν ή μπαστάρδωσαν. Γινόταν πάνω σ' ένα πραχτικό θέμα καί, μάλιστα σύμφωνα μ' αὐτούς, σχετικά δευτερεύον: συνέφερε ή όχι, στή διαρκή αντικοινοβουλευτική κι αντιδημοκρατική πάλη μας, νά χρησιμοποιηθεῖ τό "βήμα" τοῦ κοινοβούλιου (γιατί, γιά τούς κομμουνιστές, δέν έπρόκειτο γιά τίποτε άλλο) γιά νά κινητοποιηθοῦν οἱ μάζες ένάντια σ' αὐτό, τούλάχιστον "όσο δέν εἶχαμε τή δύναμη νά τό γκρεμίσουμε";

Οἱ θέσεις πάνω στόν κοινοβουλευτισμό πού υιοθετήθηκαν από τό δεύτερο Συνέδριο τής Διεθνούς ἦταν ἐκεῖνες τῶν μπολσεβίκων. Ἀρνούμενες έντελῶς τήν κατάχτηση τοῦ κοινοβούλιου, δεχόντουσαν τήν ταχτική χρησιμοποίησή του μέ σκοπό τήν καταστροφή του. Ἄλλά συνόδευαν αὐτήν τή γραμμή πλεύσης-πράγμα πού όχι μονάχα τά ρεφορμιστικά κόμματα, αλλά κι ομάδες τής δῆθεν έπαναστατικῆς άριστορας, βουτηγμένες μέχρι τό λαιμό στήν κοινοβουλευτική ἠλιθιότητα, βιάστηκαν νά "ξεχάσουν" - μέ μιά σειρά από δρακόντιες προϋποθέσεις.

Πρῶτα άπ' όλα, τό κέντρο τής κομμουνιστικῆς δράσης δέν έπρεπε νάταν διόλου ή έκλο-

γική κι ή κοινοβουλευτική δραστηριότητα (καί άκόμα λιγώτερο στήν ἱμπεριαλιστική περίοδο όπου τό κοινοβούλιο, στίς άναπτυγμένες χώρες, όχι μονάχα δέν παίζει κανένα προοδευτικό ρόλο, αλλά μετασηματίστηκε όριστικά σέ ένα τέλειο όργανο έξαπάτησης καί ψέμματος άπέναντι στό προλεταριάτο). Τό κέντρο τής κοινοβουλευτικῆς δράσης έπρεπε νάταν ή έξωκοινοβουλευτική πάλη, ή δράση τῶν μαζῶν οδηγημένων από τό κόμμα πού θάφτανε στό ζενίθ της μέ τήν εξέγερση καί τόν έμφύλιο πόλεμο.

Συνεπῶς, όχι μονάχα ή έκλογική καί κοινοβουλευτική δραστηριότητα έπρεπε νάταν στενά υποταγμένη στήν έπαναστατική πάλη καί στήν προετοιμασία της, αλλά θεωροῦνταν σάν ένα μέσο έντελῶς δευτερευονκαί βοηθητικό. Οἱ θέσεις, έξάλλου, δέν καθόριζαν σάν έναν άπόλυτο κανόνα τήν συμμετοχή στίς έκλογές καί στό κοινοβούλιο, αλλά διακηρύσσουν άπεναντίας ξεκάθαρα τήν άναγκαιότητα προϋκοταρίσματος τους σέ ορισμένες συνθήκες, πού ξεκάθαρα ἦταν καθορισμένες σάν έπαναστατικές: οἱ μπολσεβίκοι τόχαν ἤδη κάνει πολλές φορές, από τό μπούκοτάρισμα, στά 1905, τής πρώτης Δουμά πού επέτρεψε ὁ Τσάρος, ὡς τήν έξοδό τους από τό κοινοβούλιο τοῦ Κερένσκυ, στά 1917, καί τέλος ὡς τή διάλυση τής Συντακτικῆς Συνέλευσης, τό γενάρη 1918, τήν ἴδια μέρα πού συγκλήθηκε...

Τέλος οἱ μπολσεβίκοι έβαζαν σάν προϋπόθεση στήν έφαρμογή τοῦ "έπαναστατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ", τήν ύπαρξη πραχτικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, πού θάχαν ξεκόψει έντελῶς μέ κάθε μορφή όππορτουניσμοῦ, ρεφορμιστικοῦ ή κεντρίστικου, στόν ὅποιο έβλεπαν, όχι μιά "τάση τοῦ εργατικοῦ κινήματος", αλλά τούς πράχτορες τοῦ ταξικοῦ έχθροῦ.

Νά λοιπόν ποιός ἦταν ὁ "έπαναστατικός κοινοβουλευτισμός" τοῦ Λένιν.

Βλέπουμε ὅτι δέν έχει τίποτε τό κοινό μέ τήν πραχτική τῶν δῆθεν λενινιστῶν τής έξωκοινοβουλευτικῆς άριστορας, πού άφιερώνουν στήν περίοδο τῶν έκλογῶν ένα ουσιαστικό μέρος τῶν προσπαθειῶν τους καί καλώντας μας (πολλοί άπ' αὐτούς) νά ψηφίσουμε τά δῆθεν "εργατικά" κόμματα δέν κάνουν ἔτσι τίποτα γιά νά προωθήσουν τή ρήξη τοῦ προλεταριάτου μέ τόν ρεφορμιστικό όππορτουניσμό.

* * *

Ἐπερασπίζοντας τίς θέσεις τους στό βήμα τοῦ 22^{ου} Συνέδριου, οἱ μπολσεβίκοι εἶχαν τήν πρόθεση νά καταπολεμήσουν τίς νηπιακές αντιδράσεις, άναρχοσυνδικαλιστικοῦ ή ύπερarisτεροῦ τύπου πού έμπόδιζαν τήν ανάπτυξη τῶν νέων δυτικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων. Ἄλλά, παρόλη τήν ὀρθότητα τῶν αρχῶν πού διαπνεόντουσαν καί παρόλα τά "όρια" πού εἱμαιναν στήν έφαρμογή τους, αὐτές οἱ θέσεις παρέμεναν, σύμφωνα μ' ἐμάς, άνεπαρκεῖς, τούλάχιστον ὅσον άφορᾷ τίς χώρες παλιάς δημοκρατικῆς παράδοσης, ὅπου ή μπουρζουαζία εἶχε πετύχει νά οδηγῆσει τή συντριπτική πλειοψηφία τοῦ προλεταριάτου στό έκλογικό καί κοινοβουλευτικό επίπεδο, κι άπ' ὅπου έπρεπε άκριβῶς νά βγεῖ. Ἦταν οἱ προϋποθέσεις αὐτῆς τής ρήξης πού οἱ μπολσεβίκοι, μαθημένοι στόν σκληρό παράνομο άγῶνα σέ μιά κατάσταση διπλῆς έπανάστασης, μακριά από τά μιάσματα τής δυτικῆς δημοκρατίας, δύσκολα μπορούσαν νά καταλάβουν στήν ὀλότητά τους.

Ἡ "ἰταλική" Ἀριστερά δέν ἀρνιόταν ὅτι ὁ "ἐπαναστατικός κοινοβουλευτισμός" (ὅπως τὸ βαζε ὁ Λένιν, δηλαδή συμπεριλαμβάνοντας ξεκάθαρα τὸ μπούκοτάρισμα σέ ὀρισμένες καταστάσεις) ἦταν δικαιολογημένος στίς χώρες καί περιοχές διπλῆς ἐπανάστασης - ὅπως ἡ Ρωσία πρὶν τὸ 1917, ἢ οἱ ἀποικίες καὶ οἱ καθυστερημένες χώρες - , ὅπου ἡ δημοκρατία ἦταν ἀκόμα μιά ἱστορικά ἐπαναστατική διεκδίκηση, (ἐπειδὴ ἦταν ἀντιφασιστικές) πούπρεπε νά καταχτηθεῖ καί νά προωθηθεῖ μέ τήν ἐξέγερση. Αὐτή ἡ ταχτική θά μπορούσε νάταν χρήσιμη, ἀκόμα καὶ ἀπαραίτητη, ἐξ' ἴσου στίς καπιταλιστικές χώρες, στήν προ-ἱμπεριαλιστική περίοδο, ὅπου τὸ κοινοβούλιο ἦταν ἀκόμα ἡ ἀρένα, ἂν καὶ δευτερεύουσα, τῆς πάλης τῶν τάξεων, καί μπορούσε νά χρησιμεύσει γιά κομμουνιστική προπαγάνδα, ἀγκιτάτσια καί κριτική, γιά νά ἀποσπαστοῦν οἱ ἐργάτες ἀπὸ τήν ἐπίρροη τῶν ἀριστερῶν ἀστικῶν κομμάτων εἴτε σέ ἀντιπαράθεση μέ τὸν ἀναρχικό ἀπολιτικισμό.

Ἀντίθετα, στόν αἰῶνα πού στιγματίστηκε ἀπὸ τὸν πρῶτο ἱμπεριαλιστικό πόλεμο, καὶ ἐνῶ ὅλες οἱ ἐνέργειες τοῦ κόμματος καί τῆς ἐργατικῆς τάξης ἔπρεπε νάταν ἀφιερωμένες στήν ἀμεση προετοιμασία τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης, ἡ κατάσταση ἐπέβαλλε πλέον μιά ταχτική πολὺ πιὸ αὐστηρὴ τοῦλάχιστον σ' ὀλόκληρη τὴ ζώνη, ὅπου τὸ κοινοβούλιο δέν ἔπαιζε πλέον κανένα οὐσιαστικό ρόλο καὶ ὅπου ἡ δημοκρατία ἦταν πλέον ἓνα ἀντεπαναστατικό ὄπλο ἐμμεσης ἀμυνας ἐναντία στό προλεταριάτο, ἓνα ἰσχυρὸ φρένο στό ξάπλωμα τῆς ἐπανάστασης πού ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Ρωσία.

Μετά ἀπὸ δεκαετίες ἐκλογικῶν καί κοινοβουλευτικῶν ὀργῶν, ἡ αὐστηρὴ διαλογὴ ἐπαναστατικῶν πυρήνων ἦταν ἀδύνατη χωρὶς τὴν πιὸ ξεκάθαρη ρήξη μέ τὶς συνήθειες καί τὶς ἀδράνειες τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας, καὶ ἀρα μέ τὸ χῶρο τῶν ἐκλογῶν καί τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. "Ἄν τὰ κομμουνιστικά κόμματα ἔπρεπε νά μπολιαστοῦν ἐναντία στίς "ἀρρώστειες ἀνάπτυξης", τοῦ ἀριστερισμοῦ, τότε ἔπρεπε ἀκόμα περισσότερο νά εἶναι ἐρμητικά κλεισμένα στίς λεγεῶνες τῶν ἐπαναστατῶν στὰ λόγια πού ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς τοὺς ὠθοῦσε νά υἱοθετήσουν ἐπιφανειακά τὶς ἀρχές πούχαν θριαμβεύσει στὴ Ρωσία, ἀλλά πού περιέμεναν στὴν πραγματικότητα, σ' ὅλη τους τὴν πρακτική, στό ἐπίπεδο τῆς παλιᾶς σοσιαλ-δημοκρατίας.

"Ἄρα ἡ ταχτική τοῦ "ἐπαναστατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ", πούκανε ἐξάλλου ἀκόμα πιὸ δύσκολο τὸ πάσιμο ἀποστάσεων ἀπ' τὸν κεντρισμό, δέν μπορούσε παρά νά καθυστερήσει, ἀκόμα καί νά παρεμποδίσει αὐτὴν τὴ ρήξη. Παράλληλα ἀπορροφώντας ἓνα μεγάλο μέρος τῶν ἐνεργειῶν τῶν νεαρῶν κομμάτων στήν ἐκλογικὴ προετοιμασία, ἀπειλοῦσε νά παρεμποδίσει τὴν προετοιμασία τους στὰ καθήκοντα τῆς ἐπαναστατικῆς διεύθυνσης, πούταν τόσο πιὸ ἐπιταχτικά ἐπειδὴ δέν εἶχαν πίσω τους, ὅπως οἱ μπολσεβίκοι, μιά παράδοση παράνομου ἀγῶνα ἐντελῶς ἐπαναστατικοῦ, ἀλλά μιά παράδοση δράσης καθαρὰ νόμιμης καί κοινοβουλευτικῆς, μέσα στὰ κόμ-

ματα τῆς 2ης Διεθνούς, καί στὴ ναρκωτικὴ ἀτιμωφαίρα τῆς δυτικῆς δημοκρατίας.

Τέλος, ἦταν ἡ ἀναγκαιότητα νά δειχτεῖ ξεκάθαρα στὰ μάτια τοῦ προλεταριάτου τῆς δύσης, φυλακισμένου μέσα στόν ἀποπνιχτικὸ κλοιὸ τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν καί τῶν εἰρηνοιστικῶν αὐταπατῶν, τὴν ἀδυναμία, ὄχι μονάχα θεωρητικὴ ἀλλά καί πρακτικὴ, νά φτάσουν στήν ἀπελευθέρωσή τους μ' ἓνα διαφορετικὸ δρόμο ἀπ' ἐκεῖ-

νο τῆς ἐξέγερσης καί τῆς προλεταριακῆς διχτατορίας, πού ἐπέβαλλε στὰ κόμματα πού θά καλοῦνταν νά τὸ κατευθύνουν στόν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα νά συγκεντρώσουν ὅλες τὶς προσπάθειες προπαγάνδας καὶ ἀγκιτάτσιας σ' αὐτὸ τὸ καθήκον, καί νά τὸ κάνουν "νά ἀκουμπήσει μέ τὸ δάχτυλό του", τὴν ἀναγκαιότητα αὐτοῦ τοῦ δρόμου, καλώντας το νά πυκνώσει καί νά σφίξει τὶς τάξεις τῆς ταξικῆς πάλης καί νά γυρίσει τὴν πλάτη στόν ἐκλογικὸ ἀντιπερισπασμό.

Ἡ ἀποχὴ μας δέν εἶχε λοιπὸν τίποτα τὸ κοινό μέ τὴν ἀρνητικὴ καί μεταφυσικὴ συμπεριφορὰ τῶν "νηπιακῶν" ἀριστεριστῶν. Δέν ἦταν ζήτημα, γιά μᾶς, νά ἀρνηθοῦμε νά χρησιμοποιήσουμε τὸ κοινοβούλιο γιά ὅποιοδήποτε ἠθικὸ λόγο - ἀρνηση "κάθε συμβιβασμοῦ", φόβος νά λερωθοῦν τὰ χέρια μας στὴν ἐπαφὴ μέ τὴν ἀστική καί ὀρπορτουμιστικὴ διάβρωση, ἀπέχθεια στὰ "νόμιμα" μέσα - ἀπὸ πολιτικὴ ἀπάθεια ἢ ἀκόμα ἀπὸ ἀπέχθεια γιά τοὺς "ἀρχηγούς", πού τὸ κοινοβούλιο ὄχταν ἡ ἀρένα, ἐνῶ οἱ μᾶζες κάθονται στὸ περιθώριο. Ἡ ἀποχὴ μας εἶχε πρακτικὲς καί θετικὲς ἀπαιτήσεις: ἀναγκαιότητα ἐπαναστατικῆς προετοιμασίας, σέ σύνδεση μέ μιά ὑλιστικὴ καὶ ἱστορικὴ ἀκριβῆ ἀνάλυση.

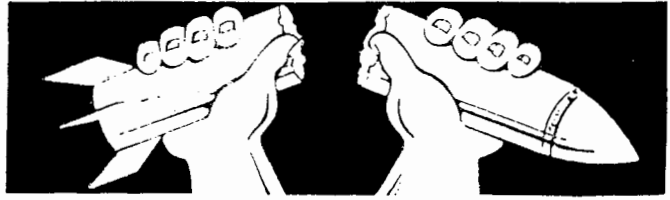
Ἄστόσο, στὰ 1920, τὸ ζήτημα μπορούσε ἀκόμα νά συζητηθεῖ. Σήμερα, πρέπει νά ἀναγνωριστεῖ ὅτι ἡ ἱστορία ἐπιβεβαίωσε ὀλοκληρωτικὰ τὶς ἀνησυχίες μας. Ἀπὸ τὸν ἐπαναστατικὸν κοινοβουλευτισμὸ πούχε' σὰ στόχο νά ἀνατινάξει τοὺς ἀστικούς θεσμούς, περάσαμε ἀνεπαίσθητα στὸ νομιμόφρονα κοινοβουλευτισμὸ πούχει σὰ στόχο τὴ διατήρηση, δυνάμωμα, ἐκθείαση " τοῦ ρόλου τοῦ κοινοβουλίου". Δέν ἰσχυρίζομαστε βέβαια ὅτι αὐτὴ καθεαυτὴ ἡ συμμετοχὴ στίς ἐκλογές ἦταν ἡ αἰτία τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς Διεθνούς. Ἀλλὰ ἂν αὐτὴ ἐγίνε, ἦταν ἐπειδὴ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ διαδικασία σχηματισμοῦ τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, πού ὁ Λένιν καὶ ὁ Τρότσκι ἐπιθυμοῦσαν νά πραγματοποιηθεῖ μέσα ἀπὸ μιά ἀλύπητη διαλογὴ, ἐγίνε στήν πραγματικότητα μέ τὸ χειρότερο τρόπο, ἐπιτρέποντας τὴν εἴσοδο στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνή ὀλοκληρῶν πτέρυγων κεντρίστικων κομμάτων, νοσταλγῶν τῆς ἐνότητας μέ τὴ σοσιαλδημοκρατία, καί πού τὴν ἀποδυνάμωσαν ἀπὸ τὰ μέσα. Καί τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀποχὴ, αὐτὸ τὸ "τέστ" τῆς ρήξης χωρὶς πιωγύρισμα πρὸς τὸ ρεφορμισμὸ, δέν ἐφαρμόστηκε, ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς παράγοντες πού ὀπωσδήποτε συντέλεσαν στόν ἐκφυλισμὸ.

Ἀλλὰ θά ἀντιπεῖ κάποιος: ἡ κατάσταση σήμερα εἶναι διαφορετικὴ ἀπ' ἐκεῖνη τοῦ 1920: Ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ σέ τί εἶναι διαφορετικὴ; Δέν ὑπάρχει πιὰ ἐπαναστατικὴ Διεθνή. Οἱ ἀρχές τῆς βίαιης ἐπανάστασης καί τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου ἔχουν χωνιαστεῖ στὰ χρονοντούλαπα. Τὸ ἐργατικὸ κίνημα ἔχει μολυνθεῖ ὡς τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὸ δημοκρατικισμό καί τὴ νομιμότητα. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνας ἀπλὸς καθημερινὸς ἀγῶνας ἐναντία στὰ ἀποτελέσματα τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης πού νά μὴ παρεμποδίζεται σέ κάθε βῆμα τοῦ ἀπὸ τὰ καλέσματα γιά "διάλογο" καί "κατανόηση": "Ἄν ἡ κατάσταση, συνεισῶς, εἶναι "διαφορετικὴ", εἶναι μονάχα, μέ τὴν ἐννοια ὅτι κάνει ἀκόμα πιὸ ἐπιταχτικὴ αὐτὴ τὴ ρήξη μέ τὶς μεθόδους καί τὶς συνήθειες τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς καί κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας.

Ἡ ἀπαίτηση αὐτῆς τῆς ρήξης εἶναι ἀξεχώριστη, γιά μᾶς, μέ τὴν καταγγελία κάθε ἀνακωχῆς στήν ταξικὴ πάλη, κάθε εἰρήνης ἐργασίας, κάθε ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης, ὀμοψυχίας καὶ ἐνότητας. Αὐτοὶ πού, ὅπως οἱ περισσότερες ὀμάδες τῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς ἀριστερᾶς, ἰσχυρίζονται

ΕΥΝΕΧΕΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μερικές πρώτες διαπιστώσεις και άξονες προανατολισμού

Τα ζητήματα ειρήνης & πόλεμου καλύπτουν όλο και πιο πολύ το κοινωνικό και πολιτικό προσκήνιο απασχολώντας πλατιές μάζες. Χρειάζεται λοιπόν πέρα από μια γερή θεωρητική βάση, μια αντίληψη αντιμετώπισης αυτών των ζητημάτων με συγκεκριμένη ανάλυση των ελληνικών συνθηκών, λαμβάνοντας υπόψη τις διασυνδέσεις τους με το διεθνές πλαίσιο, μακριά από κάθε μηχανικιστική μεταφορά πρότυπων από τη Δ. Ευρώπη.

Αυτό το άρθρο προσπαθεί, σε μια πρώτη φάση, να αναδείξει σε ποια ζητήματα πρέπει να επικεντρώνεται στην Ελλάδα μια δουλειά ενάντια στον πόλεμο και σε ποια βάση και με ποιες μέθοδες μπορεί να κτιστεί ένα αντιπολεμικό κίνημα. Είναι παράλληλα και μια πρό(σ)κληση σε όλους τους επαναστάτες αγωνιστές να παρατήσουν την ανώφελη και αναποτελεσματική πρακτική των σωστών αλλά γενικών διακηρύξεων ενάντια στον πόλεμο, να "ξεκολλήσουν" από τα βιβλία και τα τσιτάτα και απ'την "επαναστατική απομόνωση" και να αποδυθούν σε μια δουλειά κερδίσματος των εργατικών και εργαζόμενων μαζών σε μια αντιπολεμική-αντικαπιταλιστική βάση και προοπτική με την παρέμβαση τους σε μαζικούς χώρους και μέσα από μια πρακτική κινήματος.

1. Καταγωγή κι ανάπτυξη των ειρηνιστικών κινήματων στη Δ. Ευρώπη

Η διαρκής απειλή μιας παγκόσμιας ανάφλεξης έχει φέρει στο πολιτικό & κοινωνικό προσκήνιο το ζήτημα του πόλεμου και της ειρήνης. Όχι όμως με τον ίδιο τρόπο που έμπαινε στους δύο προηγούμενους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, ή ποιοτική διαφορά είναι ότι οι σύγχρονοι εξοπλισμοί—ιδίως τα πυρηνικά όπλα—απειλούν άμεσα με εξαφάνιση μέρος της ανθρωπότητας και κατακύληγμα στη "βαρβαρότητα". Για τις πλατιές μάζες όλων των κοινωνικών τάξεων (μεσαίων και εργατικών) μπαίνει ζήτημα φυσικής επιβίωσης. Πάνω σε αυτή τη βάση ξεκίνησαν και αναπτύχθηκαν τα ειρηνιστικά κινήματα στη Δ.Ευρώπη με την απόφαση για την εγκατάσταση των Πέρσινγκ II και Κρουζ.

βάσης, παρεμπόδιση εισόδου στις βάσεις κλπ) προσπαθούν να αποτρέψουν ορισμένες συνέπειες του καπιταλισμού. Ασφαλώς βέβαια και δεν έχουν σήμερα ταξική οπτική. Εμπερικλείουν όμως δυναμικότητες που αν βοηθηθούν να αναπτυχθούν μπορούν να γίνουν αντιπολεμικά-αντικαπιταλιστικά κινήματα.

2. Δύο τακτικές

Υπάρχουν δυο τρόποι αντιμετώπισης αυτών των κινήματων. Είτε η κατάδική τους και η αδιαφορία προς αυτά με το σκεπτικό ότι δεν είναι ήδη

ταξικά, δείχνοντας πόσο μακριά βρίσκονται από τον επαναστατικό δρόμο, είτε η προσπάθεια υποστήριξης εκείνων των τμημάτων αυτών των κινήματων που κινούνται στην πιο ριζοσπαστική κατεύθυνση προσπαθώντας να προωθήσουν μέσα σε αυτά τα κινήματα εκείνες τις τακτικές που να δείχνουν είτε την αυταπάτη των ειρηνιστών σχετικά με διάφορους στόχους, είτε με τις μεθόδους δράσης. Αυτός είναι ένας τρόπος που ακολουθήθηκε τουλάχιστον στην Ιταλία (στο Κόμιζο και αλλού) όπου οι "αντιθεσμικοί" παίρνανε "τους μετρητοίς" τις διακηρύξεις των ειρηνιστών ώστε να δουν οι ίδιοι στην πράξη ότι αν θέλανε πραγματικά κι όχι συμβολικά να εμποδίσουν την

Η ανάπτυξη του ειρηνιστικού, αλλά και παράλληλα του οικολογικού κινήματος στη Δ. Ευρώπη είναι φαινόμενα που χαρακτηρίζουν την υπερανάπτυξη και σήψη του καπιταλισμού στο ψηλότερο στάδιο του, τον ιμπεριαλισμό. Ο καπιταλισμός καταστρέφει τη φύση, απειλεί να καταστρέψει και την ανθρώπινη ζωή. Ενάντια σε αυτές τις απειλές που είναι υπαρκτές, αναπτύχθηκε μια κοινωνική διαταξική δράση που είχε σα στόχο να αποτρέψει ή να επιβραδύνει τουλάχιστον τις συνέπειες της καταστροφικής πορείας του καπιταλισμού. Από την ίδια του την κοινωνική σύνθεση αλλά και τις ιδεολογικο-πολιτικές αντιλήψεις και τρόπους δράσης τους τα κινήματα αυτά δεν αμφισβητούν βέβαια τον καπιταλισμό. Συγκροούνται όμως με αυτόν καθώς με τους δημοκρατικούς τρόπους δράσης (ειρηνικός αποκλεισμός

Διαδήλωση "Όχι στους πύραυλους ΕΠΑ-ΕΣΣΔ-Ευρώπης ενάντια σε κάθε στρατιωτική πρωτοβουλία του ιταλικού ιμπεριαλισμού".

κατασκευή των βάσεων έπρεπε να οργανωθούν, να δράσουν ενεργητικά και όχι να δίνουν τα χέρια, είτε να κάθονται κατάχαμα και να περιμένουν παθητικά να τους διαλύσει η αστυνομία.

Το ζήτημα λοιπόν δεν ήταν η διακήρυξη των ταξικών και επαναστατικών

θέσεων (που μπορεί και πρέπει να γίνει κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις και συνθήκες και όχι εκτός τόπου & χρόνου) με συνέπεια την καταδίκη τέτοιων ενεργειών σαν δημοκρατικίστικων, μικροαστικών κλπ, αλλά η παρέμβαση στο κίνημα, όπου μέσα από την

κριτική, μετά από την πρακτική ορισμένων τακτικών και την υιοθέτηση πιο ριζοσπαστικών θέσεων και μεθόδων πάλης, μπορεί να αναδειχτεί σε πρώτη φάση και να υπερισχύσει σε δεύτερη η προλεταριακή συνίστασα μέσα από αυτό το διαταξικό μπλοκ.

3. Ποιό ειρηνιστικό κίνημα στην Ελλάδα

Τα κινήματα της Δ. Ευρώπης αναπτύχθηκαν ενάντια στην απόφαση για την εγκατάσταση των Πέρσινγκ ΙΙ και Κρουζ. Και είναι σημαντικό να διαπιστωθεί ότι ενάντια σε αυτήν την απόφαση αναπτύχθηκαν κινήματα με μεγάλη εμπέδεια και δύναμη: Γερμανία, Αγγλία, Ιταλία, Κάτω Χώρες. Στην Ελλάδα τέτοιοι πύραυλοι δεν εγκαταστάθηκαν προς το παρόν. Η απειλή βέβαια παραμένει... Ένας πόλεμος δεν πρόκειται να αφήσει απ' έξω την Ελλάδα... Η μη εγκατάσταση όμως των αμερικάνικων πύραυλων στην Ελλάδα δε δημιούργησε όρους και προϋποθέσεις κινήματος, όπως ακριβώς στη Δ. Ευρώπη.

Και αυτό φαίνεται ξεκάθαρα. Το ειρηνιστικό κίν. στην Ελλάδα παραμένει άμαζο, στα χέρια των παραδοσιακών αριστερών κομμάτων που το δημιουργούν "στήνοντας" το με προκάτ οργανώσεις στυλ ΕΕΔΥΕ και ΚΕΑΔΕΑ. (Το ΑΚΕ βρίσκεται ακόμα σε εμβρύωδη μορφή). Να γιατί το ειρηνιστικό κίνημα στην Ελλάδα δεν μπόρεσε να είν' ένας παράγοντας που να διαταράζει τις κοινωνι-

κές ισορροπίες όπως στη Γερμανία Ιταλία, Αγγλία, Κάτω Χώρες.

Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι πυρηνικά υπάρχουν ήδη στην Ελλάδα. Μάλιστα έχει αποκαλυφθεί πρόσφατα ότι υπάρχουν περισσότερα πυρηνικά από όσα στη Δ. Γερμανία! Μήπως η ύπαρξη αυτών των πυρηνικών θα μπορούσε να αναπτύξει κίνημα; Ας βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους. Με "αποκαλύψεις" δεν γεννιέται κίνημα. Εξάλλου, ότι υπήρχαν πυρηνικά τουλάχιστον στην Κρήτη, το ήξερε όλος ο κόσμος εδώ και χρόνια. Οστόσο τίποτα δεν έγινε. Οι "αποκαλύψεις" μπορούν να οξύνουν καταστάσεις όχι όμως να δημιουργήσουν. Θα ήταν λοιπόν μια μηχανιστική αντίληψη αν μεταφέραμε τις καταστάσεις της Δ. Ευρώπης στην Ελλάδα. Πράγματι εδώ δε βρισκόμαστε ακόμα σε ιμπεριαλιστικό στάδιο ανάπτυξης. Η ελληνική κοινωνία είναι αναπτυσσόμενη, γεύεται μόλις από το 1970 & μετά τα "καλά" του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού, είναι μικροαστική και νεόπλουτη, γι αυτό είναι

ακόμα μακριά από καταστάσεις ανάλογες της Δ. Ευρώπης.

Η διαφορά με την Δ. Ευρώπη είναι σαφής: τα ειρηνιστικά κινήματα πάλευσαν για να μην εγκατασταθούν οι βάσεις. Πάλευσαν για κάτι το ορατό, για κάτι το δυνατό, για κάτι που δεν ήταν τετελεσμένο, άσχετα αν δεν το κατόρθωσαν. Απεναντίας στην Ελλάδα μια πάλη ενάντια στις εγκατεστημένες βάσεις είναι πολύ πιο δύσκολη, θέλει μεγάλη δυναμικότητα κινήματος και όχι εξουθενωτικές πορείες 42 χιλιομέτρων, βιομηχανοποιημένες ανακοινώσεις κομμάτων και σωματείων ενάντια στις βάσεις, συμβολικούς αποκλεισμούς βάσεων, προσβειών κλπ.

Συμπερασματικά: Ο πλήρης κομματικός έλεγχος των δυο μεγαλύτερων ειρηνιστικών οργανώσεων από τα κόμματα δηλ. το φιαχτό των κινήματων, χαρακτηριστικό της ελληνικής κοινωνίας σε όλα τα επίπεδα και πάγια πολιτική αντίληψη καθώς και η μη εγκατάσταση των αμερικάνικων πύραυλων δεν επέτρεψαν τη δημιουργία ενός ειρηνιστικού κινήματος "δυτικού" τύπου.

4. Ιδιαιτερότητες και ειδικά καθήκοντα

Αν οι Ιταλοί δεν έχουν πρόβλημα, σήμερα, μήπως τους "την πέσουν" οι Γάλλοι ή οι Γάλλοι απ' τους Γερμανούς, απεναντίας στα Βαλκάνια υπάρχουν πιθανότητα ελληνο-τουρκικής δι-

ένεξης. Οι ελληνοτουρκικές διαφορές, λοιπόν, είναι ένα θέμα όπου οφείλουν να πάρουν θέση τα ειρηνιστικά κινήματα και εκεί θα φανεί αν πράγματι είναι ενάντια σε όλους τους εξοπλι-

σμούς ή μονάχα ενάντια στους εξοπλισμούς των "υπερδυνάμεων" ή στους εξοπλισμούς των "απέναντι χωρών". Στην Ελλάδα αλλά και στην Τουρκία, τα κινήματα ειρήνης είναι πιο "στριμωγμένα" από ότι στη Δ. Ευρώπη, εφόσον είναι αναγκασμένα να πάρουν θέση πάλης στους εξοπλισμούς της "δικιάς" τους χώρας και όχι μονάχα σχετικά με τους εξοπλισμούς που μας υποχρεώνουν να αγοράζουμε οι "κακοί" αμερικάνοι.

Ός τώρα η ΕΕΔΥΕ και η ΚΕΑΔΕΑ έχουν ταχθεί υπέρ των εξοπλισμών για την υπεράσπιση της εθνικής ανεξαρτησίας, βάζοντας το πρόβλημα όπως οι αστοί, δηλ. σαν ζήτημα σχέσεων κράτους προς κράτος και όχι σε ταξική βάση. Και η μεν ΚΕΑΔΕΑ σαν ανοικτό πρακτορείο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ προωθεί τους "αμυντικούς" εξοπλισμούς (παρατηρήστε ότι σε κάθε χώρα η αστική τάξη μιλάει για αμυντικούς εξοπλισμούς, καμιά για επιθετικούς), η δε ΕΕΔΥΕ είναι κατά των εξοπλισμών γιατί είναι... δυτικής προέλευσης, ακριβοί και ακατάλληλοι για την υπεράσπιση της πατρίδας! Όλα βέβαια θα άλλαζαν αν η αγορά, πιο οικονομική γινόταν από τη Ρωσία. Όσο για την ΑΚΕ, για να διατηρήσει μιαν επίφαση "αδέσμευτης" κίνησης δεν... παίρνει θέση ανοικτά σχετικά με την "αγορά του αιώνα" (ενώ πολεμάει στο εσωτερικό της κάθε τάση που είναι ενάντια σε αυτήν). Αυτό τι άλλο μπορεί να ση-

μαίνει απο το ότι έχει δεθεί στο άρμα του ΠΑΣΟΚ στην κούρσα των εξοπλισμών με την Τουρκία;

Επειδή λοιπόν στην Ελλάδα τα πυρηνικά τελικά δεν είναι ο πρώτιστος στόχος, οι συμβατικοί εξοπλισμοί γίνονται η "λυδία λίθος" του ζητήματος. Έτσι δίνονται περισσότερες δυνατότητες για να δείχτεί (σχετικά με τη Δ. Ευρώπη) ποιοι είναι ενάντια σε όλους τους εξοπλισμούς και ποιοι μονάχα στους "υπερ-εξοπλισμούς". Αυτή η κατάσταση θυμίζει εξάλλου μια άλλη αναλογία. Οι διάφοροι σοσιαλιστές, "κομμουνιστές" & δημοκράτες είναι ενάντια στα μονοπώλια, στα υπερκέρδη, δηλ. ενάντια στις υπερβολές του καπιταλισμού, όχι όμως ενάντια στα κέρδη, στο κεφάλαιο, δηλ. ενάντια στον ίδιο τον καπιταλισμό.

Το κλειδί για την ανάπτυξη ενός πραγματικά αντιπολεμικού κινήματος στην Ελλάδα, αδέσμευτο απο τις "εθνικές" επιλογές και με οδηγό μονάχα την πάλη ενάντια σε όλους τους εξοπλισμούς, πράγμα που προϋποθέτει το δέσιμο του με την εργατική πάλη και τις διεκδικήσεις, είναι να μπορέσει να εναντιωθεί όχι μονάχα στους πυρηνικούς εξοπλισμούς, αλλά σε όλους και ιδιαίτερα στους ελληνικούς συμβατικούς εξοπλισμούς.

Στην αντίθετη περίπτωση οι κίνδυνοι που διατρέχει είναι τεράστιοι ιδιαίτερα με μια "σοσιαλιστική" κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ γιατί κινδυνεύει να γίνει μια μάζα που θα χρησιμοποιεί η κυβέρνηση σαν πίεση στις κάθε είδους διαπραγματεύσεις για τις βάσεις, τα Απύραυλα Βαλκάνια κλπ.

Πέρα απο το ζήτημα των εξοπλισμών και της ελληνικής βιομηχανίας όπλων, οι ελληνοτουρκικές διαφορές βάζουν κι άλλα προβλήματα, όπως το ζήτημα της Κύπρου, το Αιγαίο το στρατό, τις κινήσεις των φαντάρων, τι κάνουμε σε περίπτωση πολέμου κλπ.

Η δυσκολία ύπαρξης μιας σημαντικής τάσης με αντιπολεμικές, διεθνιστικές θέσεις σε όλα αυτά τα ζητήματα δεν είναι κάτι το χαρακτηριστικό μονάχα για το ειρηνιστικό κίνημα. Χαρακτηρίζει όλη την κοινωνία σε όλα τα επίπεδα. Όταν πχ οι εργάτες της τάδε επιχείρησης κρίνουν βιώσιμη την επιχείρησή τους γιατί μπορεί να παράγει ελληνικό προϊόν, όταν η κυβερνητική, αντικυβερνητική & "κομμουνιστική" προπαγάνδα μας ωθεί καθημερινά "να αγοράζουμε ελληνικά προϊόντα", όταν μας λένε ότι αυτό θα έχει σαν συνέπεια τη μείωση των 350 χιλιάδων άνεργων, είναι φυσικό όλες οι τάξεις να δένονται στο άρμα της υπεράσπισης των ελληνικών προϊόντων, της "ελληνικής εθνικής οικονομίας", των "ελληνικών εξαγωγών" και άρα των ελληνικών αγορών, κάθε τι του ελληνικού και άρα και της πατρίδας. Η εργατική τάξη χάνει πια το διεθνή και διεθνιστικό χαρακτήρα της & γίνεται εθνική. Απο εκεί και πέρα το βήμα για την υπεράσπιση της πατρίδας και άρα για την αναγκαιότητα των ελληνικών εξοπλισμών είναι μικρό και εύκολο

απο τη δουλειά της ΑΚΕ - εργαζόμενων

1. ΨΗΦΙΣΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΑΚΕ πιστεύει ότι οι στρατευμένοι μπορούν να συμβάλουν αποφασιστικά στην αποτροπή ενός μελλοντικού πολέμου. Επίσης θεωρεί ότι η σημερινή κατάσταση που υφίστανται οι στρατευμένοι νέοι με την παντοδυναμία των αξιωματικών, τη μεγάλη διάρκεια της θητείας, τις άσχημες συνθήκες διαβίωσης, την στέρηση βασικών πολιτικών δικαιωμάτων, τις φυλακές, τα καθήκονα κλπ που οδήγησαν μόνο πέρυσι 31 φαντάρους στην αυτοκτονία είναι απαράδεκτη. Αυτή η κατάσταση διευκόλυνε παλιότερα και τις επεμβάσεις του στρατού στα πολιτικά πράγματα με τα γνωστά αποτελέσματα.

Γι αυτό η ΑΚΕ συμπαραίσταται και βοηθάει στην ανάπτυξη του κινήματος των στρατευμένων μέσα κι έξω απο τους στρατώνες, για συνδικαλιστικές ελευθερίες, για πολιτικά δικαιώματα, μείωση της θητείας και βελτίωση της θέσης τους και θα τους συμπαρασταθεί σε κάθε απόπειρα καταστολής ενάντια τους.

2. ΦΗΦΙΣΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΔΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Σήμερα η υπόθεση της ειρήνης αντιμετωπίζει στην περιοχή μας την διένεξη ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Διένεξη που θα μπορούσε να οδηγήσει ακόμα και σε σύρραξη τις δυο χώρες και που μπορεί να ξεπεραστεί μόνο με τη συνεννόηση ανάμεσα στους εργαζόμενους των δυο χωρών. Απο τα βασικά εμπόδια σε αυτήν την συνεννόηση δεν είναι μόνο η χούντα που κυβερνάει την Τουρκία αλλά και ο εθνικός σωβινισμός που καλλιεργείται στις δυο χώρες.

Η ΑΚΕ είναι αλληλέγγυα με τον τούρκικο και κούρδικο λαό στους αγώνες του και απο θέση αρχής, αλληλέγγυη σε κάθε καταπιεζόμενο λαό, και γιατί βλέπει ότι οι αγώνες αυτοί είναι ο μόνος δρόμος για τη συνεννόηση ανάμεσα στους εργαζόμενους των δυο χωρών.

Η αλληλέγγυη εκφράζεται και στους τούρκους και κούρδους αγωνιστές που ζουν σήμερα, κάτω απο άσχημες συνθήκες, σαν πρόσφυγες στο Λαύριο. Ζητάμε να τους δοθεί κανονική άδεια παραμονής στη χώρα μας και να βοηθηθούν για την καλύτερη οργάνωση του αγώνα τους ενάντια στη χούντα.

№ 1 - Μαρτ - Ιουνιος 84 - Δελτ 20

ΌΛΟΙ ΣΤΗ ΜΑΡΑΘΩΝΙΑ
ΠΟΡΕΙΑ
ΣΤΙΣ 20 ΜΑΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΜΑΤΟ, ΒΑΣΕΙΣ,
ΠΥΡΗΝΙΚΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

που εκφράζει στο αρχίνισμα της το επίπεδο της συλλογικής συμφωνίας πάνω στα θέματα αυτά και μέσα στη συγκεκριμένη κατάσταση και το συσχετισμό δύναμης στην ΑΚΕ.

Μερικά ψηφίσματα που προτάθηκαν στην Α' Συνδιάσκεψη της ΑΚΕ (Απρίλης '84), αλλά δεν πέρασαν.

3. ΨΗΦΙΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ

Η παραμονή της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ και γενικότερα η ύπαρξη αυτού του οργανισμού επιτείνει τους κινδύνους πόλεμου. Οι εμπειρίες μας μάλιστα από τις δραστηριότητες του ΝΑΤΟ (στήριξη χούντας, Κυπριακό κλπ) είναι πολύ πρόσφατες και αποκαλυπτικές.

Η ύπαρξη επίσης των αμερικάνικων βάσεων στην Ελλάδα δεν έχει άλλο σκοπό από τη διευκόλυνση των επεμβάσεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην ευρύτερη περιοχή.

Η ΑΚΕ τάσσεται υπέρ της άμεσης εξόδου της χώρας μας από το στρατιωτικό και πολιτικό ΝΑΤΟ, καταγγέλλει την πρόσφατη συμφωνία που παρατείνει την παραμονή των βάσεων τουλάχιστον για πέντε χρόνια και υποστηρίζει το άμεσο διώξιμο τους.

Οι στόχοι μας

Με την ταχτική έκδοση του Αντιπολεμικού Δελτίου επιδιώκουμε κάτι παραπάνω από την απλή προβολή της δικής μας δραστηριότητας και της γενικότερης αντιπυρηνικής και αντιπολεμικής πάλης. Θέλουμε πρώτα από όλα να πείσουμε για την ανάγκη της πιο πλατειάς δράσης - και όχι απλής διαμαρτυρίας - για την απόκρουση κάθε σχεδίου ή μέτρου που ενισχύει τις σφωβινιστικές και μιλιταριστικές τάσεις και ομάδες της ελληνικής κοινωνίας.

Μόνο ένα κίνημα αδέσμευτο απέναντι σε μπλόκ, κράτη, κυβερνήσεις και κόμματα που ενθαρρύνει και στηρίζεται στην αυτόνομη πρωτοβουλία των μελών του θα μπορέσει να βρεί ευρύτερη απήχηση στα πιο αγωνιστικά στοιχεία της κοινωνίας και να αξιοποιήσει τη δύναμή τους. Γι' αυτό είμαστε στην Αδέσμευτη Κίνηση Ειρήνης (ΑΚΕ).

Είναι αναπόφευχο μέσα σε μια τέτοια κίνηση να συνυπάρχουν οι πιο διαφορετικές ιδέες και πρακτικές. Και έτσι πρέπει να είναι. Αλλά δεν θεωρητικοποιούμε αυτή την κατάσταση. Δεν βλέπουμε τον πλουραλισμό σαν αυτοσκοπό αλλά σαν προϋπόθεση και μέσο για το ξεπέρασμα των διαφωνιών και την αποσαφήνιση των πολιτικών στόχων του κινήματος. Η ιδεολογική συζήτηση που θα προωθούμε μέσα στο Δελτίο, αυτό το στόχο θάχει, γνωρίζοντας ωστόσο ότι η ιδεολογική πάλη θα πρέπει να συνοδεύει και να προωθεί την κοινή δράση και όχι να την υποτάσσει.

Πιστεύουμε ότι το κίνημα ειρήνης, αν και διαταξικό στη σύνθεσή του, δεν θα μπορέσει να χαράξει μια στρατηγική πορεία νίκης αν δεν καταφέρει να συνδέσει τους αγώνες του με την ευρύτερη πάλη του εργατικού κινήματος αξιοποιώντας την μοναδική κοινωνική και πολιτική του δύναμη για να αντιμετωπίσει σθεναρά και οριστικά τους εξοπλισμούς και τις πολεμικές προετοιμασίες.

Σαν ΑΚΕ - Εργαζόμενων έχουμε βάλει στόχο να κερδίσουμε στην αντιπολεμική δράση και στην ΑΚΕ τα πιο αδιάλλαχτα και μαχητικά στοιχεία της κοινωνίας: τους εργάτες και εργαζόμενους, τους άνεργους και ιδιαίτερα τους νέους και τις γυναίκες. Και στο Δελτίο θα δόσουμε ειδικό βάρος σε θέματα επίκαιρα που έχουν σχέση με τους εξοπλισμούς και αφορούν άμεσα τους εργαζόμενους όπως είναι η ανεργία, οι πολεμικές δαπάνες, η στράτευση, οι σχέσεις Ελλήνων και Τούρκων εργαζομένων.

Είναι φανερό ότι όλη αυτή η δουλειά που έχουμε ξεκινήσει δεν θα μπορούσε να είχε γίνει χωρίς ιδιαίτερη οργανωτική συγκρότηση. Διασκορπισμένες είτε μέσα στις διάφορες τοπικές ΑΚΕ είτε στον περίγυρο τους οι ελάχιστες δυνάμεις έχοντας κάποια σχέση με εργατικούς χώρους ή το συνδικαλιστικό κίνημα, θα ήταν ανίκανες να παρεμβούν αποτελεσματικά. Χρειαζόταν ένας στοιχειώδης συντονισμός και συγκέντρωση της προσπάθειας για να αρθρωθεί και να βγει και πρός τα έξω ένας τέτοιος προσανατολισμός.

Σ' αυτή την φάση ανάπτυξης της η ΑΚΕ - Εργαζομένων δεν είναι τίποτε άλλο από μια ομάδα πρωτοβουλίας που λειτουργεί σαν παράρτημα της ΑΚΕ, με μόνη διαφορά ότι ο χώρος επέμβασης και δραστηριότητας μας δεν είναι η συνοικία αλλά τα εργοστάσια, οι επιχειρήσεις, οι οργανισμοί, τα συνδικάτα και οι εργατικές εκδηλώσεις και συνοικίες. Πρόκειται ασφαλώς για μια ευρύτερη περιφερειακή συγκρότηση με στόχο την δημιουργία τοπικών ΑΚΕ σε εργοστασιακούς χώρους και συνδικάτα.

Στο βαθμό που πετύχουμε σ' αυτή μας την προσπάθεια, τότε η ΑΚΕ - Εργαζομένων από ομάδα πρωτοβουλίας θα μετεξελιχθεί αναγκαστικά σε «ειδικό τομέα» της ΑΚΕ στον οποίο θα ανήκουν οι διάφορες εργατικές ΑΚΕ και μέσα στον οποίο θα συντονίζονται τη δουλειά τους.

Είναι μια κάπως πρωτότυπη αλλά απαραίτητη προσπάθεια. Το αν πετύχει ή όχι θα εξαρτηθεί από πολλούς παράγοντες. Από τους πιο καθοριστικούς θάναη η δική σας συμμετοχή. Πλαισιώστε και ενισχύστε αυτή μας την προσπάθεια. Στηρίξτε την έκδοση του Αντιπολεμικού Δελτίου.

Είναι λοιπόν σαφές ότι ούτε το εργατικό κίνημα θα μπορέσει να προσανατολιστεί ταξικά όσο και μαχητικό και να είναι όταν στο τέλος...θα μας τα χαλάει ζητώντας εξοπλισμούς, ούτε το ειρηνιστικό κίνημα θα μπορέσει να προσανατολιστεί σε πραγματικά αντιπολεμικούς στόχους αν δεν δεθεί με την εργατική προβληματική, ώστε να βάλει πραγματικά ζητήματα όπως τι δουλειά έχουμε εμείς να υπερ-ασπίσουμε την πατρίδα αφού είμαστε εργάτες πράμα που άλλες τάξεις ή γενικά οι "πολίτες" δεν μπορούν να βάλουν αυτόνομα εξαιτίας της σύνθεσης τους, των ταξικών συμφερόντων τους και του ιστορικού τους ρόλου που έχουν στην αστική κοινωνία.

5. Περιθώρια δουλειάς - παρέμβασης

Μια τέτοια δουλειά δεσμάτος των συνεπειών των εξοπλισμών με τα προβλήματα της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων έχει αρχίσει στα πλαίσια της ΑΚΕ με τη δημιουργία της ΑΚΕ-εργαζόμενων. Η ΑΚΕ δεν είναι βέβαια μια πολιτική επιλογή, ούτε είναι πιο αντιπολεμική από τις άλλες κινήσεις ειρήνης. Προσφέρει όμως δυνατότητες παρέμβασης και ανάπτυξης ενός υπαρκτού κινήματος, ως τώρα τουλάχιστον, που ο προσανατολισμός της ΕΕΔΥΕ (για τους "κακούς" αμερικάνικους πύραυλους και τους "καλούς" σοβιετικούς, υπερασπιστές του "ανύπαρκτου" σοσιαλισμού) και της ΚΕΑΔΕΑ (άκριτου υποστηρικτή των κυβερνητικών θέσεων) δεν επιτέπει με το σημερινό συσχετισμό δυνάμεων.

Στόχος συσπειρώσεων εργαζόμενων (όπως η ΑΚΕ-εργαζόμενων) είναι το κτίσιμο και η ενίσχυση της προλεταριακής συνιστώσας (κοινωνικά και πολιτικά) ώστε η κίνηση αυτή να προσανατολιστεί, χωρίς να απορρίψει τα άλλα κοινωνικά στρώματα, σε μια αντιπολεμική-αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και να γίνει πόλος έλξης για τους εργαζόμενους γενικά, καθώς και γι αυτούς που είναι ήδη στις άλλες κινήσεις ειρήνης.

Υπάρχει όμως ένας μεγάλος κίνδυνος: τα ζητήματα πόλεμου και ειρήνης είναι ανεβασμένα πολιτικά, επειδή αναγκαστικά βάζουν ζητήματα φύσης κοινωνικών, αιτίων και υπεύθυνων πρόκλησης των πολέμων και των εξοπλισμών, μέσων και δρόμων για το οριστικό ξεπέρασμά τους κλπ. Δεν επιτρέπουν μια εύκολη "συνύπαρξη" όπως πχ στον εργατικό συνδικαλισμό, ιδιαίτερα δε όταν λειτουργούν οι κινητοποιήσεις και η δράση για συγκεκριμένους στόχους, οπότε η "εσωτερική" ιδεολογικοπολιτική αντιπαράθεση αυξάνεται κι επικρατεί (όπως έγινε στην 1η Συνδιάσκεψη της ΑΚΕ τον Απρίλη του '84). Χωρίς βέβαια να αποφεύγεται αυτή η αντιπαράθεση δεν πρέπει να είναι η κύρια ενασχόληση μιας κίνησης ειρήνης γιατί η μετατρέπεται σε λέσχη διανοούμενων σαλονιού και συνδιασκέψεων (αυτό εξάλλου χαρακτηρίζει στο παρελθόν τις διάφορες επιτροπές και συσπειρώσεις).

Για να αναπτυχθούν τα κινήματα ειρήνης στην Ελλάδα πρέπει να δραστηριοποιηθούν γύρω από συγκεκριμένους στόχους που να υλοποιούν τις γενικές διακηρύξεις τους και να μην περιορίζονται, όπως το κάνουν σήμερα σαν κινήματα διαμαρτυρίας, σε επετειακές εκδηλώσεις (Μαραθώνα πορεία, Λαγκαδάς κλπ) σε συμμετοχές σε συνέδρια και σε συμπόσια σε υπερπολυτελή ξενοδοχεία ή σε ανακοινώσεις. Χρειάζονται δηλ. προγράμματα δράσης

6. Κινήματα ειρήνης και νεολαία

Τα κινήματα ειρήνης στην Ευρώπη αποτελούνται στη μεγάλη τους πλειοψηφία από νέους. Και αυτό είναι φυσικό. Οι νέοι έχοντας μπροστά τους μια ολόκληρη ζωή νοιάζονται περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο.

Στην Ελλάδα οι διάφορες κινήσεις δεν μπόρεσαν να παρασύρουν κομμάτια της νεολαίας εξαιτίας του προκατασκευασμένου τρόπου συγκρότησης τους και των συμβολικών και ιδεαλιστικών

για το πως θα φύγουν οι βάσεις και τα πυρηνικά, για το πως παλεύουμε ενάντια στους εξοπλισμούς στην Ελλάδα, με ποιες κοινωνικές διασυνδέσεις. Το πόσο πχ το διώξιμο των βάσεων είναι ένας στόχος δίνεται από τις ίδιες τις μαραθώνειες πορείες: αντί να καταλήγουν, στις βάσεις σαν κορύφωση (ο αποκλεισμός τους είναι ήδη ένας παραπέρα ανεβασμένος στόχος), αντίθετα ξεκινάνε από αυ-

στόχων τους. Πράγματι γιατί να ενδιαφερθεί ένας νέος για μια συγκέντρωση σούπα για την ειρήνη γενικά ή να κάνει 42 χιλιόμετρα από το Μαραθώνα στην Αθήνα χωρίς στόχο. Δεν βρισκόμαστε πια στην μεταπολεμική περίοδο της μεγάλης πολιτικοποίησης και συμμετοχής της νεολαίας, αλλά σε μια περίοδο ατομικοποίησης και απογοήτευσης.

Για να μπορέσουν να παρασυρθούν

τές για να καταλήξουν στην Αθήνα!

Πάνω σε συγκεκριμένους στόχους και με δράση μπορεί να ακολουθήσει και ένα μέρος της νεολαίας που εκφράζει το δυναμισμό της σήμερα μέσα από άλλα κανάλια (χουλιγκανισμός, γήπεδα, συναυλίες) και όχι μέσα από διακηρύξεις όσο "εξτρεμιστικές" και να είναι.

κομμάτια νεολαίας (ιδιαίτερα εργατικά, άνεργοι και σπουδαστές) θα πρέπει να υπάρχουν στόχοι που να υλοποιούν τις διακηρύξεις, προθέσεις και επιθυμίες. Οι βάσεις, τα πυρηνικά, οι εξοπλισμοί δεν φεύγουν με λόγια, εκκλήσεις και συμβολικές κινήσεις αλλά με την ενεργητική κινητοποίηση πάνω σε δυνατούς στόχους: το μπλοκάρισμα των βάσεων (όχι όμως το "συμβολικό") όπως και άλλες παρόμοιες δυναμικές ενέργειες παρενόχλησης θα μπορούσε να είναι ένας στόχος που φέρνει σε αντιπαράθεση με τους μπεριαλιστές αλλά και με το κράτος και την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ που θα προσπαθήσουν να επιβάλλουν την τάξη, την κατεστημένη τάξη. Αυτός είναι ο δρόμος.

7. Κινήματα ειρήνης και εργατικοί αγώνες

Οι αυξανόμενοι εξοπλισμοί έχουν σαν αποτέλεσμα την αύξηση της ανεργίας, εφόσον διάφορα κονδύλια επενδύονται στις πολεμικές βιομηχανίες ή στις αγορές από το εξωτερικό και τη λιτότητα, εφόσον ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι είναι εκείνοι που θα επωμιστούν τα βάρη των εξοπλισμών (σχετικά με την "αγορά του αιώνα" αντιστοιχούν 100.000 δρχ χαράτσι για κάθε εργαζόμενο). Δεν φτάνει όμως η αντιπαράθεση εξοπλισμών και λιτότητας-ανεργίας με συνθήματα όπως πχ: "Λεφτά για τους άνεργους, όχι για εξοπλισμούς" ή "Αυξήσεις και όχι εξοπλισμούς". Οι εργαζόμενοι μπορούν να πειστούν γι αυτό... αλλά απαντούν: "τι να κάνουμε αφού κινδυνεύουμε από την Τουρκία;"

Είναι λοιπόν ξεκάθαρο ότι οποιαδήποτε αντίδραση στην κυβερνητική πολιτική λιτότητας του ΠΑΣΟΚ όσο "αγωνιστική" και να είναι, όσο "ταξική" και να είναι κινδυνεύει να αυτοσυναιρεθεί εφόσον στο τέλος θα καταλήξει στην αγκαλιά της "εθνικής ενότητας", της Μαρίας Ελλάδας. Γι αυτό είναι σημαντικό και αναγκαίο οι αντιπαράθεσεις εξοπλισμών-λιτότητας-ανεργίας να συνοδεύονται από απαντήσεις πάνω σε ζητήματα "άμυνας" όπως:

- είναι λύση η κούρσα των εξοπλισμών μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας;
- ποια "εναλλακτική" άμυνα είναι δυνατή και τι πρέπει να κάνουμε απο σήμερα;

ΕΙΝΑΙ ΛΥΣΗ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΕΞΟΠΛΙΣΜΩΝ;

Σύμφωνα με την κυρίαρχη άποψη ο καλύτερος τρόπος για να αμυνθείς σαν

κράτος ενάντια στην Τουρκία είναι να εξοπλιστείς σαν αστακός. Σε αυτό τείνουν και όλες οι ενέργειες για την "αγορά του αιώνα", για την αγορά μεταχειρισμένων αεροσκαφών από την Αίγυπτο με την επίσκεψη Καραμανλή (τα μισά βέβαια θα τα πάρει η Τουρκία...), για την ανάπτυξη της ελληνικής πολεμικής βιομηχανίας για ντόπια χρήση αλλά και για εξαγωγές κλπ. Το ζήτημα όμως είναι ότι το έ-δω κάνει και η "απέναντι πλευρά", η Τουρκία... Με την παραμικρή ανατροπή της ισορροπίας του τρόμου, από τη μια μεριά ο "αντίπαλος" σπύδρι να την... αποκαταστήσει. Βρισκόμαστε λοιπόν σε ένα φαύλο κύκλο εξοπλισμών που ποτέ δεν τελειώνουν. Το σίγουρο αποτέλεσμα βέβαια είναι ότι οι εργαζόμενες μάζες των δυο χωρών πληρώνουν τα σπασμένα με την λιτότητα, την

ανεργία, την αυταρχικότητα (στην Τουρκία με τις μεθόδους της δικτατορίας, στην Ελλάδα του ΠΑΣΟΚ με την αντιμετώπιση των αγώνων των εργαζόμενων ποινικά ή χαρακτηρισμό τους σα συντεχνιακών), δηλ. με το σπασίμο των αγώνων τους και την οπισθοχώρηση της πάλης τους. Ετσι πετυχαίνεται το τσιμέντωμα της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας που θα τους οδηγήσει στα σίγουρα μεθαύριο σε ένα πιθανό πόλεμο και στο μακελειό.

Η σπειροειδής ανάπτυξη των εξοπλισμών είναι ΑΔΙΕΞΟΔΟ λοιπόν για τους εργαζόμενους των δυο χωρών σε "ειρηνική περίοδο" και ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ τους σε περίπτωση πολέμου.

Η διέξοδος είναι πως μπορούν να αποδυναμωθούν οι μηχανισμοί που γεν-

νάνε και οδηγούν σε πόλεμο και, στη φάση που βρισκόμαστε, πώς αυτοί μπορούν να μη δυναμώσουν περισσότερο. Σε αυτήν την προοπτική εντάσσεται και η πάλη ενάντια στην "αγορά του αιώνα" και πιο γενικά σε όλους τους νέους εξοπλισμούς καθώς και το ξεσκέπασμα και ο αγώνας ενάντια στην ελληνική πολεμική βιομηχανία και στις εξαγωγές της.

ΠΟΙΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ "ΑΜΥΝΑ";

Είναι αυτονόητο σήμερα ότι στην πολιτική και ιδεολογική κατάσταση που βρίσκονται οι μάζες δεν είναι δυνατή μια πρακτική μαζικής "επαναστατικής ηττοπάθειας", όπως το 1914-1918. Ένας πόλεμος σήμερα, παγκόσμιος ή τοπικός μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας, θα είχε καταστροφικά αποτελέσματα για τα προλεταριάτα όλων των χωρών εφόσον είναι δεμένα ακόμα στην υπεράσπιση της "καλής" κι "ειρηνικής" πατρίδας από την "κακή" και "επεκτατική" αντιπαλή χώρα. Σε περίπτωση πόλεμου σήμερα, (γενικού ή τοπικού) δεν υπάρχει καμιά "ρετσέτα", καμιά λύση, εφόσον δεν υπάρχει αντιπολεμικό κίνημα με προλεταριακή κατεύθυνση (αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν θα γινότουσαν από μικρές ομάδες όσες κινήσεις θα ήταν δυνατές ενάντια σε έναν πόλεμο).

Ξεκινώντας από αυτή τη διαπίστωση υπάρχουν δυο αντιλήψεις
Σύμφωνα με τους σοσιαλιστές, "κομ-

μουνιστές" και αρκετούς "ακροαριστέρους" ή "αυτόνομους" ο μόνος τρόπος άμυνας είναι η υπεράσπιση των "λερών" χωμάτων και άρα είναι απαραίτητα αναγκαίος ένας "αξιόμαχος" στρατός, οι εξοπλισμοί κλπ.

Σύμφωνα με την επαναστατική αντιλήψη το θέμα δεν είναι να βρούμε αστικές λύσεις απάντησης στον πόλεμο, όπως κάνουν οι άλλοι, αλλά να δουλέψουμε για μια μελλοντική απάντηση, συμβάλλοντας στο κτίσιμο ενός αντιπολεμικού κινήματος με προλεταριακή κατεύθυνση, ώστε η λύση του να μη δοθεί από τις αστικές τάξεις αλλά από τους προλετατίους. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δουλέψουμε από σήμερα για αυτήν την προοπτική, πράγμα που μας διαφοροποιεί σε όλα τα σημερινά ζητήματα από την πρώτη άποψη, είτε στο ζήτημα του στρατού, είτε των εξοπλισμών, είτε των "εθνικών" ζητημάτων, είτε στο εργατικό.

Ο μόνος τρόπος "άμυνας" σήμερα, είναι το άρχισμα μιας προσπάθειας για την αυριανή προλεταριακή άμυνα που σημαίνει, από τα σήμερα ξεκομα με τις εθνικές ενότητες και ομοψυχίες, με την υποστήριξη των ελληνικών προϊόντων, επιχειρήσεων και οικονομίας στον πόλεμο με τις ξένες, με την υπεράσπιση της πατρίδας και αντιφύλακτη υποστήριξη των "συντεχνιακών" εργατικών αγώνων, των αγώνων των φαντάρων, των αγώνων των προλεταρίων των άλλων χωρών και ιδιαίτερα της Τουρκίας, των Τούρκων και Κούρδων πολιτικών προσφύγων.

8. Κινήματα ειρήνης και κινήματα στο Στρατό

Η κυρίαρχη ιδεολογία στα κινήματα ειρήνης ότι η υπεράσπιση της ειρήνης είναι ζήτημα συνειδήσης και ζήτημα όλων των "πολιτών" έξω από υλικούς προσδιορισμούς και κοινωνικές τάξεις, έχει το ανάλογο του στις κινήσεις γύρω ή μέσα στο στρατό: Οι στρατιώτες είναι "πολίτες και στολή" που τα συνταγματικά δικαιώματά τους καταπατιούνται. Δεν είναι περίεργο που στη σημερινή εποχή, όλες οι κυρίαρχες ιδεολογίες διακατέχονται από μια διαταξικότητα στην κοινωνική σύνθεση τους και μια υπερταξικότητα στους στόχους τους, με τελική επικράτηση των μικροαστικών και αντιπρολεταριακών αντιλήψεων για τους στόχους (εκδημοκρατισμός, αξιόμαχο του στρατού κλπ) & τις μεθόδους πάλης (μη συλλογική οργάνωση γιατί είναι επικίνδυνη για την πειθαρχία στο στρατό, αλλά αλλαγές κανονισμών "απο τα πάνω" κλπ).

Τα κινήματα ειρήνης πρέπει να αναζητήσουν διασυνδέσεις μέσα αλλά και έξω από το στρατό δίνοντας κάθε δυνατή βοήθεια υποστήριξης και

συμπαράταξης με τους αγώνες των φαντάρων ή των υπό στρατεύση νέων. Η αποτροπή μιας σύρραξης ή μιας τυχοδιωκτικής πολεμικής περιπέτειας μπορεί να αποφευχθεί και να εκτραπεί σε άλλους στόχους με την προϋπόθεση ότι θα υπάρχει ένα ρωμαλέο κίνημα μέσα στο στρατό και ένα αντιπολεμικό (και όχι ειρηνιστικό) κίνημα έξω από το στρατό όπου η εργατική αντιπολεμική αντίληψη θα δεσπόζει (και όχι όπως σήμερα που απουσιάζει). Αυτό προϋποθέτει τη σύνδεση εργατικού κινήματος-κινήματος μέσα και έξω από το στρατό. Ωστόσο να έρθει αυτή η στιγμή μπορεί να γίνει ένα πρώτο βήμα διασύνδεσης εργαζόμενων και φαντάρων (πέρα από το ότι αυτό πρέπει να προωθηθεί μέσα από τα εργατικά σωματεία) μέσα από τα κινήματα ειρήνης που μπορούν να βάλουν πολιτικούς προπαγανδιστικούς στόχους πιο ανεβασμένους (πχ το κυνήγι των εξοπλισμών, ποια "άμυνα", γιατί οι πόλεμοι κλπ) σχετικά με τις "συνδικαλιστικές" διεκδικήσεις (για συνθήκες ζωής, δουλειάς κλπ) που θα προωθούσαν τα σωματεία.

9. Αλληλεγγύη στους Τούρκους - Κούρδους εργαζόμενους και πολιτικούς πρόσφυγες

Η αποδυνάμωση των πολεμικών προετοιμασιών στην Τουρκία ώστε να αποφευχθεί ένας πόλεμος ανάμεσα στις δυο χώρες περνάει μέσα από το άνοιγμα ενός εσωτερικού μετώπου στο Τούρ-

κικο κράτος. Οι έλληνες εργαζόμενοι μπορούν να βοηθήσουν σε αυτό εκδηλώνοντας:

1) την αλληλεγγύη στον αγώνα των τούρκικων και κούρδικων εργαζόμενων,

φτωχών και καταπιεσμένων μαζών στην Τουρκία.

2) την συμπαράσταση τους με τους τούρκους και κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες που ζουν στην Ελλάδα.

Αυτή η συμπαράταξη έχει διπλό στόχο:

α) να δείξει στις τούρκικες και κούρδικες μάζες μέσα από την καθημερινή πολιτική και υλική υποστήριξη στους πολιτικούς πρόσφυγες, ότι αυτοί που θέλουν την αναμέτρηση δεν είναι οι έλληνες εργαζόμενοι, αλλά οι αστοί και οι εκάστοτε κυβερνήσεις τους

β) να δείξει τη συνεργία των αστικών τάξεων & των κυβερνήσεων Ελλάδας-Τουρκίας στην καταδίωξη των πολιτικών προσφύγων που καταφεύγουν στην Ελλάδα. Στην Τουρκία του Εβρέν φυλακίζονται και εκτελούνται, στην Ελλάδα του ΠΑΣΟΚ, όπως και επί δεξιάς, κλείνονται στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Λαύριο, απαγορεύεται η ανοικτή πολιτική δράση για να μην παρενοχλούνται οι διπλωματικοί ελληνοί της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, δεν έχουν πολιτικά δικαιώματα, άδεια εργασίας κλπ.

Als im Juni 1982 US-Präsident Ronald Reagan Berlin besuchte, gab es Krawall. Auf dem Nikolanderplatz lieferten sich Jugendliche stundenlang Straßenschlachten mit der Polizei

Steine gegen Staatsgewalt

Από την υποστήριξη του Ρήγαν στο Παρίσι...

Η κοινωνική πολιτική και ιδεολογική κρίση που έχει φέρει το καπιταλιστικό σύστημα ήταν αναπόφευκτο να έχει τις συνέπειες της και στις πολιτικές οργανώσεις και κόμματα που, αν και είναι παράγοντες που δρουν πάνω στην ιστορία, ας μην το ξεχνάμε, είναι και προϊόντα της σημερινής κοινωνίας.

Οι πρώτες διαλυτικές και εκφυλιστικές τάσεις των οργανώσεων άρχισαν στη δεκαετία του '70 και έφτασαν στο μέγιστο στο τέλος της δεκαετίας σε όλη την Ευρώπη (με τις "ζομπιακές" ανασυγκροτήσεις). Οι περισσότερες οργανώσεις "αυτοδιαλύθηκαν" επειδή διαλύθηκε η ίδια η βάση (πολιτική και ιδεολογική) όπου βασιζόνταν. Οι αυταπάτες για κάποιους "υπαρκτούς" σοσιαλισμούς στην Κίνα, Κούβα, Αλβανία ή σε άλλες χώρες του Τρίτου Κόσμου, για κάποιες "πολιτιστικές επαναστάσεις", για την προοπτική που χάραζε ο Μάης

Η κρίση στην οργάνωση

του '68, για κάποιες εθνικοαπελευθερωτικές επαναστάσεις που βαφτίστηκαν "σοσιαλιστικές" και που η μετέπειτα πολιτική τους απογοήτευσε, η επανάσταση που αναμένονταν από μέρα σε μέρα και δεν ερχόταν οδήγησαν είτε στην ενσωμάτωση των περισσότερων στρατευμένων αγωνιστών στα παραδοσιακά κόμματα, είτε στην αποκλινητοποίηση τους.

Η δυνατότητα (πρακτική και πολιτική) επέμβασης και παρέμβασης που δόθηκε στην οργάνωση μας από την αρχή της δεκαετίας του '70 (μετά από δεκαετίες σκληρής σταλινικής αντεπανάστασης) ήταν και η απαρχή μιας κρίσης που διασχίζει χρόνια τώρα την οργάνωση και εκδηλώθηκε τον Οκτώβριο του '82. Εδώ όμως δεν πρόκειται για δυσπιστία, κατάρρευση ή αμφισβήτηση της θεωρίας και του επαναστατικού προγράμματος αλλά για το δύσκολο και επικίνδυνο βήμα της υλοποίησης μέσα στα κινήματα του πολιτικού προγράμματος. Αυτή η επαφή με το κίνημα, "από τα μέσα" (μετά από χρόνια αναγκαστικού κλεισίματος με κύρια δουλειά την αποκατάσταση της κομμουνιστικής θεωρίας) ήταν η αιτία για να διαφοροποιηθούν ορισμένες αντιλήψεις σχετικά με τακτικές που έπρεπε να ακολουθηθούν για τις μέθοδους επέμβασης, για τις εκτιμήσεις σχετικά με τις σχέσεις με άλλες πρωτοπορείες κλπ που παρέμεναν ανεκδήλωτες πριν, εφόσον όλες "καλυπτόντουσαν" κάτω από τις κοινές θεωρητικές και προγραμματικές θέσεις.

Η θεωρητική και προγραμματική ομολογία δεν ήταν λοιπόν αρκετή για μια κοινή πολιτική δραστηριότητα γιατί χρειαζόταν και μια πολιτική ομολογία που κατακτιέται και σφυρηλατείται κάθε μέρα μέσα από την παρέμβαση στην κοινωνία: "Δεν είμαστε εδώ για να εξηγήσουμε τον κόσμο, αλλά για να τον αλλάξουμε".

Η κρίση της οργάνωσης στο εξωτερικό, μαζί με μια παράλληλη δουλειά απολογισμού της δραστηριότητας μας στην Ελλάδα μας έχουν οδηγήσει σε μια κριτική επανεξέταση ορισμένων αντιλήψεων κι εκτιμήσεων μας.

Τα δυο κείμενα που ακολουθούν και που καθορίζονται από το σημερινό επίπεδο συλλογικής συνειδητοποίησης μας για μια σειρά πολιτικά ζητήματα δίνουν μια πρώτη εικόνα των ζητημάτων που ανέκυψαν εδώ και στο εξωτερικό.

Ειδικότερα η παρουσίαση της κρίσης στο εξωτερικό δεν έχει, προς το παρόν, σαν στόχο να παρει θέση υπέρ ή κατά των διάφορων αντιλήψεων αλλά απλά να τις παρουσιάσει γιατί αφενός μεν δεν έχουμε φτάσει ακόμα στην Ελλάδα στο ποιοτικά ανεβασμένο επίπεδο που βάζουν οι ξένοι σύντροφοι τα ζητήματα και αφετέρου γιατί η κατάσταση, όντας ρευστή, παραμένει σε εξέλιξη σε διεθνές επίπεδο, και μόλις αποκρυσταλλωθεί θα παρουσιαστεί σε μια επόμενη έκδοση.

Όστόσο μέσα από τη δραστηριότητα μας και τις ανάλυσεις μας, στα 3-4 τελευταία νούμερα του "ΚΠ", ο αναγνώστης μπορεί να διαπιστώσει ότι προσπαθούμε μέσα στα όρια των δυνατοτήτων μας (αριθμητικών και πολιτικών) να σκιαγραφήσουμε, μέσα από την παρουσία μας, τακτικές παρέμβασης και άξονες προσανατολισμού σε ορισμένους πολιτικούς, κοινωνικούς και συνδικαλιστικούς τομείς για την προώθηση μιας επαναστατικής τακτικής σαν απάντηση στην ενσωμάτωση στο σύστημα είτε αυτή περνάει μέσα από την αποκλινητοποίηση, είτε μέσα από την ένταξη στα αριστερά κόμματα του αστικού εκσυγχρονισμού.

Στο πρώτο κείμενο επιχειρείται μια αναδρομή της παρουσίας μας στην Ελλάδα. Οι λόγοι που την επέβαλλαν είναι για να επισημανθούν οι διάφορες μεταβολές στις αντιλήψεις και στον τρόπο επέμβασης μας ώστε η συνέχιση της παραπέρα πορείας μας να πατά στο έδαφος της γνώσης των λαθών-μαε και σαν συνέπεια της σωστής αντιμετώπισης οποιωνδήποτε προβλημάτων στο μέλλον.

Σε καμιά βέβαια περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν πλήρης ανάλυση της ως τώρα πορείας μας, αλλά σαν κάποιες πρώτες διαπιστώσεις που θεωρούμε αναγκαίο να βγουν προς τα έξω εφόσον έχουν αποτελέσει αντικείμενο προβληματισμού ανάμεσα μας.

1. ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

α. Η αντίληψη της πολιτικής δουλειάς το '79

Η προπαγανδιστική δουλειά

Το πρωταρχικό καθήκον που έμπαινε ήταν η επανακατάκτηση της θεωρίας της επανάστασης. Αυτό εκφραζόταν μέσα από τα άρθρα του "Κομμουνιστικού Προγράμματος" (ΚΠ) από την κύρια εμφάνιση του με το νούμερο 2 τον Μάρτη του '79. Τα άρθρα στην πλειοψηφία τους ήταν θεωρητικές μας αναλύσεις πάνω στην αναγκαιότητα της επανάστασης, της δικτατορίας του προλεταριάτου, του Κόμματος κλπ.

Η μορφή των άρθρων ήταν τις περισσότερες φορές πάνω στα γενικά πλαίσια του θέματος που αναφερόταν, ενώ δεν χρησιμοποιούσαν σαν βάση την ήδη υπάρχουσα πολιτική κατάσταση αναλύοντας την ώστε να βγει το θεωρητικό συμπέρασμα. Στην κριτική του ΚΚΕ για την απάντηση της επανάστασης πχ μας αρκούσε η αντιπαράθεση-τιτάτων από τους κλασικούς του μαρξισμού για να αποδείξουμε τον αντεπαναστατικό ρόλο που παίζει μέσα στην εργατική τάξη, ενώ παίρναμε από τα δίπλα την καθημερινή πρακτική του.

Ετσι και η προπαγάνδα μας κεντραριζόταν πάντα στον άνω σκοπό την προλεταριακή επανάσταση και όχι στους καθημερινούς άξονες πάλης της εργατικής τάξης που κατ'ανάγκη δεν μπορούσαν να βάζουν άμεσα πρόβλημα επανάστασης.

Με δεδομένη αυτήν την αντίληψη είχαμε μείνει πίσω και σε αναλύσεις της κοινωνικής και πολιτικής πραγματικότητας στην Ελλάδα, έτσι ώστε να δίνεται η εντύπωση ότι δεν βρισκόμαστε μέσα στο "σφυγμό" της πολιτικής ζωής. Η μη ύπαρξη τέτοιας δουλειάς ήταν αποτέλεσμα μιας αντίληψης που ήθελε ότι γινόταν στην Ελλάδα (περιφέρεια και μικρής σημασίας χώρα για το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα) να υποτιμιέται στο όνομα της υποστήριξης της δουλειάς που γινόταν από τους σύντροφους στις αναπτυγμένες χώρες της Ευρώπης.

Αυτή η αντίληψη γενικά σωστή εφόσον δεν θεωρούσε την Ελλάδα σαν τον "όμφαλό της γης" και απέρριπτε εθνικές επιλογές, ήταν όμως λαθεμένη με την έννοια ότι άσχετα με τις συνθήκες που επικρατούν στην κάθε χώρα, από εκεί πρέπει να ξεκινά η δράση & το κέρδιμα της εμπιστοσύνης των μαζών και επιπλέον με την ενσωμάτωση της θεωρίας στις συγκεκριμένες συνθήκες την κάνουν πιο άμεση και καταληπτή ώστε να αποδεικνύεται στην πράξη ότι δεν είναι κάτι το ουρανοκατέβητο αλλά συγκεκριμένη επαναστατική ανάλυση που φτάνει μέχρι και τα πιο απλά καθημερινά προβλήματα. Και αυτό το σημείο είναι αρκετά βασικό με την έννοια ότι οι μάζες εμποτισμένες με πάν'απο μισό αιώνα κυριαρχία της αντεπανάστασης δε θα μπορούσαν να καταλάβουν μια προπαγάνδα με μεγαλόπνοες αλλά μακρινές προοπτικές, αλλά άμεσες, που θα τις βοήθαιναν να ξεφύγουν, όπου το επέτρεπαν οι συνθήκες, από την τανάλη της αστικής νοστορπίας που τους επέβαλαν οι ρεφορμιστικοί φορείς.

Ποιες όμως συνθήκες έσπρωξαν προς μια τέτοια αντίληψη; Μπορούν εδώ να παρουσιαστούν μόνο σε συντομία:

α) Ο πρωταρχικός σκοπός που μπήκε από την ίδρυση της οργάνωσης μας το 1951 στην Ιταλία, της αποκατάστασης της επαναστατικής θεωρίας με την απάντηση σε μια σειρά μεγάλα θεωρητικά προβλήματα της εποχής εκείνης όπως πχ τι είναι η Ρωσία, ο ρόλος του κόμματος στην επανάσταση, οι εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες, οι μεσαίες τάξεις κλπ. Δουλειά που δεν μπορούσε παρά να είναι και η μοναδική την εποχή εκείνη της πλήρους έλλειψης αγώνων του προλεταριάτου και απόλυτης κυριαρχίας της αντεπανάστασης. Κι εδώ δόθηκε μια τεράστια προσφορά στο επαναστατικό κίνημα.

Βέβαια αυτή η κατάσταση δημιούργησε και παράλληλες συνθήκες με αποτέλεσμα να υπάρξει δυσκολία αναπροσαρμογής σε νέα κοινωνικά δεδομένα απόπνισης της εργατικής τάξης, αλλά και νέων μορφών κοινωνικών αγώνων που έρχονταν στο προσκήνιο (καταλήψεις σπιτιών, οικολογικό κίνημα κλπ)

Αυτήν ακριβώς την αντίληψη κληρονομήσαμε στην Ελλάδα. Όπου επιπλέον υπήρχαν και κάποια πρόσθετα δεδομένα δηλαδή...

β) Με την ανοικτή εμφάνιση μας το Μάρτη του '79, ήταν η περίοδος πτώσης των εργατικών απεργιών της μεταπολιτευτικής περιόδου, που αναπόφευκτα άρχισε να επηρεάζει μεγάλο αριθμό αγωνιστών των εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων (κυρίως Μοικο-Σταλινικών) που αναζητούσαν επαρκέστερες απαντήσεις στο πρόβλημα της επανάστασης. Ετσι το ΚΠ απωχνόταν προς αυτήν την κατεύθυνση γιατί έδινε απαντήσεις θεωρητικές.

Αργότερα όμως άρχισε να επικρατεί η απογοήτευση, το άραγμα κλπ και επίσης σαν αντίδραση στο Σταλινισμό η αυτονομιστική, αντικομματική ιδεολογία. Κάτω από αυτό το πρίσμα οι θεωρητικές μας θέσεις για την αναγκαιότητα του κόμματος σαν καθοδηγητή της επανάστασης για το ξέκομα της εργατικής τάξης από τα "κοινά συμφέροντα" με τα μικροαστικά στρώματα για μια διεθνιστική πολιτική ενάντια στις εθνικές επιλογές κλπ, πρόσφεραν μεγάλες υπηρεσίες στο κίνημα.

Η γενική διαπίστωση είναι ότι η θεωρητική μας προπαγάνδα των πρώτων χρόνων της πολιτικής μας παρουσίας στην Ελλάδα προέρχόταν από τη γενικότερη ιστορική αντίληψη μας που έδινε άμεση σημασία στην προπαγάνδα για να προσηλυτίσουμε προς το μέρος μας. Όμως η ίδια η πάλη και συμμετοχή σε οποιεσδήποτε διαδικασίες κινήματος άνοιγε εντέλλει το δρόμο για το πλήσιμα της θεωρίας μας. Βέβαια η αντίληψη που είχαμε τότε επιτεινόταν από την κατάσταση αναζήτησης θεωρητικών απαντήσεων στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, αλλά και από την ιδιαίτερη σημασία που δίναμε στην καταγγελία του ΚΚΕ σαν κύριου πόλου έλξης της εργατικής τάξης, όπου μια σειρά προβλήματα που είχαν σχέση με την ιστορία του, ήταν ανάγκη να ξεκαθαριστούν απ'την επαναστατική σκοπιά (οι βάσεις ίδρυσης του, η Εθνική Αντίσταση κλπ).

Η παρέμβαση

Εδώ είναι αναγκαίο να επισημάνουμε ότι ενώ στο ΚΠ φαινόταν η θεωρητική δουλειά που κάναμε, όμως η πρακτική δουλειά των επεμβάσεων στους διάφορους χώρους (με προφορικές επεμβάσεις, παρουσία σε επιτροπές, έντυπα όπως εφημερίδες τοίχου, προκηρύξεις κλπ) ήταν πολύ μεγαλύτερη και πλατύτερη. Το ότι τα συμπεράσματα αυτής της δουλειάς δεν έμπαιναν στο ΚΠ ήταν αποτέλεσμα της προτεραιότητας που δίναμε στη θεωρητική. Οι πρακτικές επεμβάσεις χαρακτηρίζονταν απ' την παρουσία και δουλειά μας σε διάφορες επιτροπές του "χώρου" (κύρια συμπάρατασης σε πολιτικούς κρατούμενους, αλλά όπου υπήρχαν και συνδικαλιστικού χαρακτήρα), ή σε συγκεντρώσεις ρεφορμιστικών παρατάξεων, όπου μπορούμε να πούμε ότι ανάλογα με τις δυνατότητες μας είμασταν παταχού παρόντες.

α) Η συνδικαλιστική δουλειά

Στο επίπεδο της προπαγάνδας δίνονταν προοπτικές που δεν ανταποκρίνονταν στο επίπεδο συνείδησης και δυνατοτήτων της εργατικής τάξης, δηλ. η απεργία διαρκείας σαν μοναδική λύση για την προώθηση των αιτημάτων της, ενώ κρατούσαμε στάση απέχθειας και καταγγελίας μορφών αγώνα πολύ πιο ήπιων (πχ στάσεις εργασίας) όπου κατέφευγαν οι ρεφορμιστικές παρατάξεις για να καναλιζάρουν τις οποιοδήποτε αγωνιστικές διαθέσεις. Το λάθος βρισκότανε στην κατ' αρχήν απόρριψη και καταγγελία τους ενώ έμπαινε σε δεύτερη μοίρα η προσπάθεια να σπρώξουμε στο ξεπέραςμα τους μέσα από την εκμετάλλευση της ήδη υπάρχουσας κάθε φορά κατάστασης, που στο κάτω-κάτω έκφραζε & τις διαθέσεις των ίδιων των εργαζόμενων.

Μπορούμε όμως να πούμε ότι η πρακτική δουλειά όπου υπήρχε η δυνατότητα επέμβασης απ' τα μέσα μας έδωσε πολύτιμες εμπειρίες, όπου το τρίψιμο με τα καθημερινά προβλήματα των εργαζόμενων μας βοήθησε να εξειδικεύσουμε τις επεμβάσεις & τις θέσεις μας και τελικά μας έδωσε την πιο δυνατή ώθηση για το ποιοτικό ανέβασμα των επεμβάσεων μας και την επανεξέταση πολλών από τις θέσεις που είχαμε προηγούμενα.

β) Η πολιτική δουλειά

Όπως είπαμε οι επεμβάσεις αναλώνονταν κύρια σε ε-

πιτροπες στις οποίες συμμετείχαν ανεξάρτητοι αγωνιστές και -κύρια- ομάδες της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Η από τα μέσα επέμβαση μας γινόταν χωρίς όρους από τα πριν συμφωνίας με τις θέσεις των επιτροπών αυτών. Η κριτική γινόταν από τα μέσα προφορικά ή ανοικτά με προκηρύξεις στις συγκεντρώσεις τους, και σε αυτό το επίπεδο κύρια στέκονταν οι παρεμβάσεις μας

Ο χώρος αυτός ήταν χαρακτηριστικός με την έννοια ότι τα καπελλώματα, οι τρικλοποδιές και όλα τα χαρακτηριστικά της "συνεργασίας" μεταξύ των μεγάλων κομμάτων φαινόταν καθαρά και εκεί μέσα. Και σε αυτό το σημείο η προσφορά μας ήταν σημαντική γιατί πέρα από μικροσκοπιμότητες:

- Προτεινάμε μια σωστή δουλειά πάνω σε ταξική βάση έξω από διαδικασίες ενότητας με διάφορους αναγνωρισμένους φορείς ή προσωπικότητες, αλλά και μόνο για να τραβήξουμε το ενδιαφέρον.

- Ξεσκεπάσαμε τις απατηλές αντιλήψεις για την "ενότητα" του χώρου. Επίσης ότι ήθελε να ονομάζεται "Επαναστατική Αριστερά" επειδή μόνο και μόνο βρισκόταν έξω από τους επίσημους πολιτικούς σχηματισμούς.

- Προωθούσαμε τη συμμετοχή της βάσης έξω από τα καπελλώματα των οργανώσεων.

- Καταγγέλαμε αλύπτητα την προώθηση των κοινών εκδηλώσεων έξω από τις δυνάμεις που πρέπει εκ των πραγμάτων να γίνεται η επέμβαση σ' αντίθεση με τους τυχαίπατους μικροαστικούς σχηματισμούς που προβάλλονταν (αγρότες και φοιτητές). Εδώ βέβαια θα ήταν αναγκαίο να πούμε πως η θεωρητική μας προιστορία δεν μας επέτρεψε να διαβλέψουμε άμεσα πως έξω από τα παλιά σχήματα ταξικής πάλης (συνδικαλιστικό) έμπαιναν και άλλα αρκετά δυναμικά στη σημερινή εποχή της υπερανάπτυξης του καπιταλισμού των ανεπτυγμένων χωρών που ο απόηχος άρχισε να ακούγεται -τηρουμένων πάντα των αναλογιών- και στην Ελλάδα, όπως της νεολαίας, που κατ' ανάγκην δεν εκφράζεται στους χώρους δουλειάς αλλά και έξω από αυτούς (γήπεδα, συναυλίες ροκ κλπ).

Η δουλειά μας στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς ανάλωνε το μεγαλύτερο μέρος της πολιτικής μας δουλειάς μέχρι το '81 περίπου γιατί υπήρχε κάποια κίνηση εκεί. Μετά όμως το αραίωμα των εκδηλώσεων του χώρου αυτού αναγκαστικά αρχίσαμε να ανοιγόμαστε και σε άλλου είδους επεμβάσεις κύρια από τα έξω. Αυτές οι επεμβάσεις ήταν μοίρασμα προκηρύξεων ή κόλλημα εφημερίδων τοίχου σε εργοστάσια ή εργατικές γειτονιές που είχαν όμως το μεγάλο μειονέκτημα ότι δεν μπορούσαμε να διαπιστώσουμε τα αποτελέσματά τους, όμως δεν έχουμε κάνει ακόμα απολογισμό εκείνου του είδους δουλειάς.

β. Η στροφή

Θα ήταν δύσκολο όπως συμβαίνει πάντα σε παρόμοιες περιπτώσεις να δοθούν με ακρίβεια χρονικά στίγματα μέσα στα οποία σημειώθηκαν οι διάφορες φάσεις της εξέλιξης μας. Και κύρια σε αυτό το άρθρο που είναι όπως προαναφέραμε μια πρώτη απλώς παρουσίαση του θέματος.

Στο ΚΠ άρχισε να φαίνεται μια πρώτη τάση ανάλυσης των προβλημάτων στην Ελλάδα και παρουσίασής τους από το Νο 6 (Νοέμβριος '81) και επεκτάθηκε στα επόμενα. Προηγούμενα όμως (Νο 5 Μάης '81) άρχισε να φαίνεται η τάση αυτή (άρθρο για Πολυτεχνείο).

Οι ωθήσεις που δόθηκαν είναι κύρια οι παρακάτω:

α) Μια παράλληλη διαδικασία που είχε ξεκινήσει από τον κύριο όγκο της οργάνωσης στο εξωτερικό και επηρέαζε άμεσα και τις εδώ εξελίξεις.

β) Το ότι η συνεχής παρουσία μας στο κίνημα μας επέτρεπε να έχουμε προσβάσεις σε διάφορους χώρους και επιπλέον δημιουργούσε την υποχρέωση να προβληματιζόμα-

στε με ίσους όρους και όχι "ατενίζοντας" απλά απ' έξω. γ) Το άνοιγμα των διαφόρων ομάδων, επιτροπών κλπ μετά τη διάλυση των μεγάλων οργανώσεων (ΚΚΕ μ-λ, ΕΚΚΕ κλπ) όπου πολλά μέλη τους άρχισαν να ξεπερνούν τη σεχταριστική νοοτροπία.

δ) Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ που έδειξε την ανεπάρκεια της πολιτικής προπαγάνδας μας μιας & εξαφανιζόταν το παλιό σχήμα ταύτισης: κυβέρνηση ίσον καπιταλισμός. Και σε αυτό το σημείο μπορούμε να πούμε ανεπιφύλακτα ότι οι θεωρητικές μας θέσεις βρέθηκαν από την αρχή στο σωστό δρόμο σε αντίθεση με πολλούς άλλους που με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ κυριαλκετικά "μπλέξαν τα μπουτιά τους"

Σαν αποτέλεσμα όλων αυτών των ωθήσεων (που βέβαια απλά παρουσιάστηκαν) ήταν η συνειδητοποίηση ότι μπορούμε, αλλά κύρια επιβάλλεται να παίξουμε ρόλο προώθησης κάθε είδους πολιτικής και συνδικαλιστικής δουλειάς. Πράγμα βέβαια που σημαίνει συμμετοχή με όλες τις δυσκολίες και τα προβλήματα, αναπόφευκτα και αναγκαία.

2. Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Τον Οκτώβρη του '82 μια εσωτερική πολιτική κρίση ξέσπασε προκαλώντας, σχεδόν παντού, την έξοδο από την οργάνωση συντρόφων ή ομάδων συντρόφων.

Η τοποθέτηση της οργάνωσης σχετικά με τα γεγονότα της Μ. Ανατολής (Βηρυττός, καλοκαίρι '82), όπου στο όνομα της προοπτικής μιας μελλοντικής κοινωνικής επανάστασης (με μοχλό τις παλαιστινιακές μάζες), έβαζε σε δεύτερη μοίρα την υποστήριξη του παλαιστινιακού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, ήταν η αφορμή για την αποχώρηση των Αλγερινών σύντροφων της Γαλλίας (εφημερίδα "El-Oumami"). Τους Αλγερινούς σύντροφους ακολούθησαν (χωρίς να έχουν καμιά οργανωτική διασύνδεση) το μεγαλύτερο μέρος των Γερμανών σύντροφων (εφημερίδα "Proletarier") που κριτίκαραν την οργάνωση για απάθεια αν όχι για εχθρότητα προς κάθε μη "ταξικό" κίνημα, όπως πχ το αντιπυρηνικό και το οικολογικό.

Η δραστηριότητα των διαφόρων εθνικών τμημάτων είχε δημιουργήσει "εθνικές" εμπειρίες και αντιλήψεις σχετικά με εκτιμήσεις και άξονες παρέμβασης δηλ. σχετικά με την τακτική απέναντι στα διάφορα κινήματα, καθώς και για τη σχέση κινήματων-κόμματος και σε τελευταία ανάλυση για τη φύση, το βαθμό ανάπτυξης και το ρόλο της σημερινής οργάνωσης. Αυτές οι εθνικές εμπειρίες δεν μπόρεσαν συγκεντρωτικά να αφομοιωθούν απ' την οργάνωση σε διεθνές επίπεδο, πράγμα που οδήγησε σε "εθνικές" επιλογές και τέλος σε "κλείσιμο" των σύντροφων μέσα στα εθνικά πλαίσια.

Ο συγκεκριμένος και απολίτικος τρόπος της εμφάνισης και της εξέλιξης της κρίσης στη Γαλλία (Οκτώβρης '82), η άγνοια των πολιτικών προβλημάτων από πολλούς σύντροφους, που, στο όνομα του συγκεντρωτισμού αλλά και της "διαμερισματοποίησης" της οργάνωσης για λόγους ασφαλείας, είχαν μείνει "έξω από το χορό", οι συνεχείς και χωρίς καμιά δικαιολόγηση διαπιστώσεις πάνω στο θέμα ότι το κόμμα "είχε κινητοποιήσει το μαρξισμό ενάντια στο κίνημα" καθώς και η προφανής διάθεση αρκετών σύντροφων, που είχαν υπεύθυνες θέσεις (Γαλλία, Γερμανία, Λ. Αμερική), να διαλύσουν απλά την οργάνωση χωρίς καμιά εσωτερική πολιτική πάλη, η εξειδίκευση της δραστηριότητας πολλών σύντροφων που καταντούσαν στρατευμένα μέλη των διάφορων κινήματων, ικανά σαν τέτοια, αλλά ανίκανα να έχουν μια κριτική εκτίμηση για αυτό που έκαναν, καθώς και μια σοβαρή αντίληψη της κατάστασης, ήταν τα πιο σημαντικά στοιχεία αυτής της πολιτικής κρίσης.

Το '83-'84 άρχισαν προσπάθειες για να δοθούν στοιχεία απάντησης σχετικά με την κρίση καθώς και επεξεργασίες πολιτικών τακτικών για τη συνέχιση της δραστηριότητας προς τα έξω που να είναι απόρροια των απολογισμών για την κρίση. Προς το παρόν, για τους σύντροφους που απόμειναν, αυτά τα στοιχεία απάντησης δεν έχουν ακόμα φτάσει σε μια ξεκάθαρη ομοιογενοποιημένη άποψη. Σήμερα το διεθνές δίκτυο της οργάνωσης έχει τροποποιηθεί τόσο οργανωτικά και ποσοτικά, όσο και πολιτικά:

■ Στη Γαλλία μόνο μια μειοψηφία σύντροφων κατόρθωσε (μαζί με τους σύντροφους της Ελβετίας) να επιζηήσει απ' το "ναυάγιο", έχοντας συσπειρωθεί γύρω από την εφημερίδα "Le Proletaire", διατηρώντας το όνομα της οργάνωσης, ενώ μια άλλη ομάδα σύντροφων, ιδιαίτερα στο Παρίσι, αντιτίθεται σε αυτήν την πολιτική επιλογή (έκδοση εφημερίδας, πολιτική δραστηριότητα προς τα έξω σαν κόμμα) με το σκεπτικό ότι πρέπει να ξεκαθαριστεί εντελώς το ζήτημα της κρίσης προτού ξαναρχίσει η επέμβαση προς τα έξω. Το μεγαλύτερο μέρος των σύντροφων που θέλησαν τη διάλυση της οργάνωσης αποδραστικοποιήθηκαν, εκτός από ορισμένους Αλγερινούς του El Oumami

(που σήμερα ονομάζεται "El Mounadhil") που συνεχίζουν μια πολιτική δραστηριότητα σαν κόμμα.

Δυο χρόνια μετά μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι οι σύντροφοι που οδήγησαν στη διάλυση δεν μπόρεσαν να προσφέρουν καμιά πολιτική εναλλακτική λύση, ικανή να συσπειρώσει δυνάμεις και να προωθήσει μια κάποια ελάχιστη πρακτική, πολιτική και θεωρητική δουλειά.

■ Στην Ιταλία η κρίση εκδηλώθηκε λίγο αργότερα (Ιούνης '83) με συνέπεια να μειωθούν και εκεί οι δυνάμεις λιγότερο όμως από ότι στη Γαλλία. Η εσωτερική πολιτική συζήτηση προκάλεσε τη ρήξη ανάμεσα στην πλειοψηφία των εναπομειναντων σύντροφων που έβγαλαν τη νέα εφημερίδα "Combat per il partito comunista internazionale" (αλλάζοντας έτσι μονομερώς το όνομα της οργάνωσης) και τη μειοψηφία των σύντροφων γύρω από την παλιά εφημερίδα "Il Programma Comunista". Οι σύντροφοι του "Combat" σε ένα κείμενο τους (Μάρτης '84) επιμένουν στην αναγκαιότητα της σύνδεσης τους με το κοινωνικό κίνημα επεμβαίνοντας, προς το παρόν, ιδιαίτερα στο αντιπολεμικό κίνημα (ενάντια στην εγκατάσταση πυραύλων και για την αποχώρηση των Ιταλικών στρατευμάτων απ' το Λίβανο) και στο κίνημα ενάντια στην καταστολή (φυλακές) αποδέχοντας τα έτσι όπως είναι και δουλεύοντας εκεί μέσα σαν οργάνωση προωθώντας την προλεταριακή και ριζοσπαστική συνιστώσα μέσα από την πρακτική του κινήματος. Κρίνουν ότι αυτός ο τρόπος είναι η διαλεκτική και δυναμική αντίληψη του κόμματος και της σχέσης του με τα κινήματα σε αντίθεση με τη μηχανιστική, όπως την ονομάζουν, που ονειρεύεται κινήματα σε τέτοιο βαθμό ανάπτυξης που δεν υπάρχουν σήμερα και που στο μεταξύ περιμένει (ως ότου κάποια στιγμή αναγνωριστεί από αυτά).

Οι άλλοι Ιταλοί σύντροφοι εκτιμούν ότι το συνεχίζει το έργο των γάλλων σύντροφων που θέλησαν να διαλύσουν την οργάνωση, αλλά με οργανωμένο πλέον τρόπο, και ότι απαρνούνται την ιστορία της οργάνωσης καθώς και τον καθοδηγητικό ρόλο του κόμματος. Σύμφωνα με αυτούς σήμερα το μόνο που μπορεί να γίνει είναι η προπαγάνδη της κομμουνιστικής θεωρίας μέχρις ότου αλλάξουν οι συνθήκες.

Η αναφορά στην Ιταλία και Γαλλία έγινε ιδιαίτερα επειδή ήταν τα επίκεντρα του πολιτικού σεισμού που συγκλόνισε την οργάνωση από το '82. Τα θέματα όμως που μπαίνουν όπως:

- επειδή κατέχουμε το πρόγραμμα της επανάστασης είμαστε αυτόματα και το κόμμα της επανάστασης ή κατάχταμε καθημερινά την ύπαρξη και αναγνώριση μας σαν τέτοιο
 - ποια η τακτική επέμβασης απέναντι στα διάφορα κοινωνικά κινήματα
 - ποιες οι σχέσεις με άλλες πρωτοπορείες κλπ
- ενδιαφέρουν όλους τους σύντροφους μέσα κι έξω από τη σημερινή οργάνωση, είτε αναφέρονται στην πολιτική πάλη της οργάνωσης από το 1951 και μετά, είτε, όντας απ' έξω, αναζητούν πολιτικό προσανατολισμό και στοιχεία τακτικής επέμβασης σε μια περίοδο που όλα μοιάζουν να ανατρέπονται, που τίποτε πια δεν είναι "σίγουρο", όπως πχ η "παλιά" σιγουριά σε όλα τα θέματα που είχαν όλοι οι σύντροφοι που πέρασαν μέχρι σήμερα από τις διάφορες παραδοσιακές πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς (εξωκοινοβουλευτικές ή όχι).

Μια τέτοιου είδους συμβολή δεν είναι λοιπόν μονάχα "εσωτερική", δεν αφορά μόνο όσους αναφέρονται στο ΔΚΚ, αλλά και εξωτερική, γιατί συμμετέχει στον προβληματισμό πολλών ανένταχτων σύντροφων σχετικά με το "τι κάνουμε" σήμερα.

ΓΑΛΛΙΑ:

Η Αριστερά ενάντια στην εργατική τάξη

Διαδήλωση χαλυβουργών του Φος στη Μασσαλία

Με τη δημοσίευση του σχεδίου για το ατσάλι (που περιλαμβάνει 20.000 απολύσεις στην αρχή...) η κυβέρνηση της Αριστεράς επιτίθεται μετωπικά στην εργατική τάξη: "ή θα περάσει ή θα χτυπήσουμε" είναι το σύνθημα. Αυτό σημαίνει ότι προετοιμάζεται να χρησιμοποιήσει την πιο άμεση καταστολή σε περίπτωση που οι διαδηλώσεις οργής θα ξεπεράσουν τα όρια. Όλα αυτά συνδυάζονται με ύ-

μνους για την αύξηση των κερδών, για τον "εκουγχρονισμό" για την ανταγωνιστικότητα των γαλλικών προϊόντων και της εθνικής οικονομίας, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια δικαιολόγηση για την αύξηση της εκμετάλλευσης και των συνεπειών της (μείωση της αγοραστικής αξίας, ανεργία, μαζικές απολύσεις κλπ) καθώς και της καταστο-

1. Το ΣΧΕΔΙΟ - ΑΤΣΑΛΙΟΥ είναι στη γραμμή της 10 Μάη ' 81

Η εξάπλωση των πρώτων αντιδράσεων των εργατών της Λωραίνης και του Φος δείχνουν δυο πράγματα:

α) πρώτα μια τάση "ξυπνήματος" πλατιών εργατικών μαζών που ήταν "απούρες" (το 1983 χαρακτηρίζεται από πολύ λίγες απεργίες), εξαιτίας μιας αποτελεσματικής μανούβρας της Αριστεράς (ΣΚ-ΚΚ) των συνδικαλιστικών οργανώσεων που προσπάθησαν εδώ και πολλά χρόνια να ελέγξουν στο μέγιστο τις εργατικές αντιδράσεις, ώστε να πνίξουν κάθε ώθηση για οποιαδήποτε πλατύτερη πάλη.

β) δείχνει, στη συνέχεια, το βάρος των αυταπατών των εργαζόμενων σχετικά με τις πολιτικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις της αστικής και οππορτουניστικής αριστεράς με δυο τρόπους: είτε οι εργαζόμενοι θεωρούν (και συνεχίζουν να το κάνουν ακόμα η μεγάλη πλειοψηφία τους) την Αριστερά σαν εκπρόσωπο τους για να υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους, είτε τη θεωρούν, "επειδή δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο" σαν μια "χρήσιμη σύμμαχο" σαν την "λιγότερο άσχημη λύση". Εξάλλου το περιεχόμενο των συνθημάτων των διαδηλώσεων μετά την ανακοίνωση του σχεδίου ("θα σας παρατήσουμε", "Μιττεράν θυμίσου όταν διαδήλωνες μαζί μας") όπως και οι επιθέσεις στα γραφεία του ΣΚ στη Λωραίνη, επιβεβαιώνουν μια τέτοια εκτίμηση.

Μήπως αυτή η οργή των εργατών οφείλεται σε μια απότομη και απρόσμενη αλλαγή της πολιτικής της κυβέρνησης της Αριστεράς και της ηγεσίας των ελεγχόμενων από αυτήν συνδικαλιστικών οργανώσεων CGT του ΚΚ και CFDT του ΣΚ; Ασφαλώς όχι.

Τα μέτρα της κυβέρνησης Μιττεράν εγγράφονται αντίθετα σε μια στρατηγική εντελώς ομοιογενή και προετοιμασμένη από καιρό. Θα ήταν λαθεμένο να νομιστεί ότι σε θέματα πολιτικής, η κυβέρνηση που όλα της τα μέρη υπηρετούν εδώ και δεκάδες χρόνια τον καπιταλισμό στη Γαλλία, και οι αστικές δυνάμεις δεν προετοιμάζουν με ακρίβεια τη στρατηγική επίθεσης και διαρκούς εκμετάλλευσης των εργατικών μαζών με μέσα καλά υπολογισμένα. Στην πολιτική όπως και στο σκάκι κάθε μέτρο έχει προετοιμαστεί, συνοδευόμενο όμως με εναλλακτικές λύσεις ώστε να διατηρείται πάντοτε η πρωτοβουλία, κάθε χτύπημα να καταφέρεται έχοντας υπόψη τα μελλοντικά χτυπήματα ώστε να ελέγχεται εντελώς η κατάσταση και να αποφεύγεται οποιοσδήποτε κίνδυνος από αυτοσχεδιασμό.

Πριν την εκλογική νίκη του 1981 οι δυνάμεις της Αριστεράς είχαν, επί δέκα χρόνια, βάλει τα δυνατά τους

για να οδηγήσουν το εργατικό κίνημα στην αναζήτηση μιας καλύτερης συνθήκης ζωής και εργασίας, χρησιμοποιώντας το σαν πίεση στις εκλογές. Έτσι οι συνδικαλιστικές δυνάμεις προσπάθησαν να πιάσουν κάθε τάση για ανάπτυξη ενιαίων αγώνων υποτάσσοντας τους στην υπακοή στις αποφάσεις των διοικήσεων και μέσα από τις δαιδαλώδεις, ιεραρχημένες, γραφειοκρατικές διαδικασίες. Οι πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς δεν δίστασαν, το 1977 να παίξουν το χαρτί της "διάσπασης" (όταν διαλύθηκε η εκλογική συμφωνία της "Ενωμένης Αριστεράς") για να χρονίσουν ακόμα περισσότερο τις ωθήσεις πάλης και να προετοιμάσουν τις εκλογές του '81 σε ένα κοινωνικό κλίμα, όσο γίνεται πιο ήρεμο.

Απο το '81 η Αριστερά διαχειρίστηκε την "πίστωση χρόνου" κάνοντας ορισμένες παραχωρήσεις (οι αυξήσεις των μισθών ήταν μικρότερες από εκείνες που δόθηκαν επι Ζισκάρ το '74), ψευτο-μεταρρυθμίσεις, όπως η βδομάδα των 39 ωρών (συνοδευόμενη όμως από μια προσπάθεια εντατικοποίησης της εργασίας) ή νόμους (νόμοι Ωρού) που έχουν σα στόχο να επιτρέπουν στις συνδικαλιστικές ηγεσίες να ελέγχουν καλύτερα, αποφεύγοντας τις εργατικές εκρήξεις.

Οστόσο το '82 είναι η χρονιά της "λιτότητας" με το μπλοκάρισμα των μισθών. Αν σημειώθηκαν με αυτά τα μέτρα ορισμένες διαφωνίες ανάμεσα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις του ΣΚ και του ΚΚ, στη βάση του ΣΚ και στην ηγεσία και ανάμεσα στο ΣΚ και ΚΚ αυτές μεταφράζονται στην πραγματικότητα έναν "πυρετό": όλοι περίμεναν αντιδράσεις που ήξεραν ότι θα ήταν αναπόφευκτες αλλά που αργούν να έρθουν εξαιτίας της στρατηγικής αποδιοργάνωσης των εργαζόμενων που ακολουθούσε η Αριστερά καθώς και του βάρους των αυταπατών.

2. Η Αριστερά αποκαλύπτεται

Η χρονιά του '84 προετοιμάζεται με πολιτικές μανούβρες που εξυπηρετούν την πολιτική του Μιττεράν ώστε αφενός μεν να ελέγξει καλύτερα και να κυριαρχήσει στην πολιτική σκακιέρα, αφετέρου δε να απομακρύνει κάθε πολιτική προοπτική αγώνα μαχητικών εργατικών πυρήνων που πιθανόν να συγκροτούνταν το '84 μέσα στη δύνη της οργής και αγανάκτησης των εργαζόμενων.

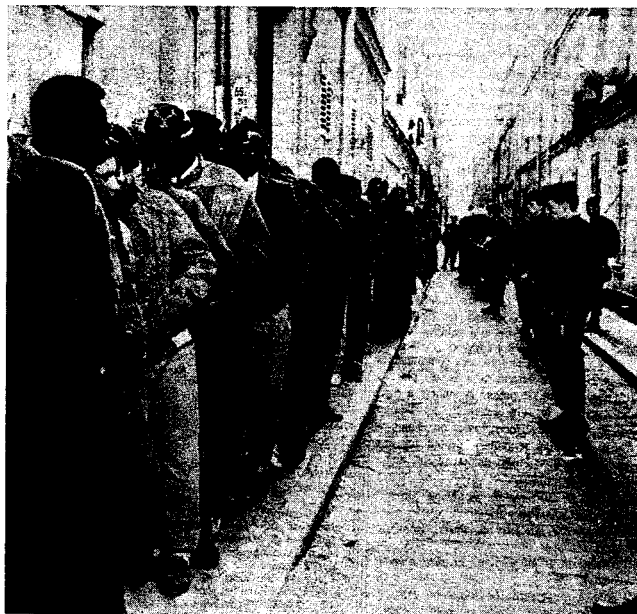
Γι αυτό η εξουσία ευνοεί μια δημοσιότητα γύρω από την άκρα-δεξιά (Λε Πεν και άλλοι) στηριζόμενη πάνω στο "πρόβλημα των (εργατών) μεταναστών" (πράγμα που επιτρέπει την όξυνση ανάμεσα σε γάλλους και ξένους εργάτες), ενώ ο επίσημος "σοσιαλισμός" του Μιττεράν φιλελευθεροποιείται στα χρώματα της αστικής και ιμπεριαλιστικής Γαλλίας, πριν αντιμετωπίσει την εργατική τάξη, στις καλύτερες βέβαια συνθήκες για την αστική τάξη.

Το '84 αντιπροσωπεύει για το κράτος και την αστική τάξη τη λιγότερη κακή στιγμή μια πολιτική αναδιάρθρωσης, που προϋποθέτει μια μεγάλη επίθεση ενάντια σε πολλά εργατικά στρώματα. Η διεθνής οικονομική κρίση παρατείνεται και αναφέρθηκε σαν ένα εμπόδιο που δεν μπορεί να παρακαμφθεί, πράγμα που δικαιολογεί τα καλέσματα του Μιττεράν "για λογικότητα" στη διάρκεια συνέντευξης σχετικά με τους εργαζόμενους. Έτσι εξηγείται & το "κοίμισμα" της εργατικής τάξης με τις λίγες απεργίες το '83, παρόλο που η αγοραστική ικανότητα των μισθών μειώθηκε. Πράγματι η ύπαρξη μιας αριστερής κυβέρνησης εντελώς αφοσιωμένης στην γαλλική αστική ιμπεριαλιστική τάξη και συνδεδεμένης με τις ομπορτουμιστικές συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι ένα αναμφισβήτητο πλεονέκτημα.

Η προοπτική των βουλευτικών εκλογών το '86, που είναι αρκετά κοντά, ώστε να μπορεί η κυβέρνηση να υπολογίσει ότι θα επιδράσουν σταθεροποιητικά, αλλά και αρ-

Αλλά τα μέτρα του '82 που για την αστική και αντεργατική Αριστερά δεν είναι μια ρήξη με την προηγούμενη τροχιά της, αλλά η φυσική και λογική κατάληξη της, δεν αποτελούν ακόμα μια μετωπική επίθεση, αλλά μια απόπειρα αναισθητοποίησης και αποθάρρυνσης των μελλοντικών εργατικών αντιδράσεων, παρουσιαζόμενα σαν ο μόνος δυνατός δρόμος. Πρέπει να σημειωθεί ότι αυτά τα μέτρα ικανοποίησαν ορισμένους τομείς της αστικής τάξης, που εκπροσωπούνται κύρια από τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις που ανυπομονούν μονάχα σχετικά με την ταχύτητα της επιχείρησης ενάντια στους εργαζόμενους, στο οποίο ο Μιττεράν, σαν γριό αλεπού της πολιτικής, αντιπαραθέτει την "ήρεμη δύναμη".

Το '83 με την εφαρμογή του σχεδίου Ντελόρ, η κυβέρνηση σφίγγει και άλλο τη θηλιά γύρω από το λαιμό των εργαζόμενων για να πνίξει τη διογκούμενη εργατική δυσσαρέσκεια, καλυπτόμενη από την ένταξη της Γαλλίας στην ΕΟΚ, πράγμα που τη δυσκόλευε να κάνει, όπως έλεγε μια αριστερή πολιτική σε ένα ευρωπαϊκό και διεθνές πλαίσιο κυριαρχούμενο από τις οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις της Δεξιάς. Τελικά το '83 που διανθίστηκε επίσης από συζητήσεις για στόχους και επιτεύξεις ποσοτικές και όχι ποσοτικές επέτρεψε να προετοιμαστούν πιο πλατιές επιθέσεις. Επί πλέον η Αριστερά θα χρησιμοποιήσει, και αυτό είναι το καλύτερο! τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας των μεσαίων τάξεων για να 'αποδοθεί στους εργαζόμενους το καθήκον να σηκώσουν το βάρος της πολιτικής της λιτότητας. Η Αριστερά χρησιμοποιεί επίσης την άνοδο της Δεξιάς και ιδιαίτερα της άκρας δεξιάς για να παρουσιαστεί σαν ο μεγαλύτερος δυνατός σύμμαχος των εργαζόμενων, αναζητώντας να τους κλείσει στην παγίδα της υπεράσπισης της δημοκρατικής τάξης ενάντια στους δεξιούς και φασίστες.

Η "σοσιαλιστική καταστολή" στο έργο...No 1: η ρατσιστική κυβέρνηση του Μιττεράν επιβάλλει έλεγχο των μεταναστών στις συνοικίες τους. Όπως στην Αλγερία το '62...

Η "σοσιαλιστική" καταστολή στο έργο....
No 2: καταδίωξη των κατοίκων της "νησί-
δας Σαλόν" στο Παρί-
σι (ευρωπαϊκό αντί-
γραφο της Νεογιορκέ-
ζικης συνοικίας Λό-
ουερ Ηστ Σάιντ) που
έχει καταληφθεί. Στη
θέση του θα γίνουν
500 διαμερίσματα, έ-
να ξενοδοχείο 3 α-
στέρων, εμπορικά κα-
ταστήματα, πάρκινγκ
κλπ.

κετά μακριά ώστε να χτυπήσει πρώτα (το '84) και να थे-
ραπείσει μετά (το '85) διανέμοντας ψίχουλα και μεγάλες
κενές υποσχέσεις για καλύτερες, είναι επίσης ένα
καλό πλεονέκτημα για να αποφευχθούν σοβαρά κοινωνικά
ντεραπαρίσματα που θα βλέπονταν με άσχημο μάτι από την
αστική τάξη και το κράτος της.

Τέλος, η αστυνομία που η ελευθερία δράσης της πα-
γιοποιήθηκε, όπως ο στρατός, σε τελευταία ανάλυση α-
γρυπνούν.

Ενα άλλο σημαντικό πλεονέκτημα είναι συνδεδεμένο
με τις σχέσεις ΚΚ-ΣΚ. Αυτές οι σχέσεις παρουσιάζονται
εντελώς αναποδογυρισμένες από όλα τα μέσα μαζικής ενη-
μέρωσης που ελέγχονται από τους αστούς. Όλα παρουσιάζ-
ονται σαν να ήταν το ΚΚ ενάντια στο ΣΚ, έτοιμο να του
"ρίξει το γάντι", προετοιμάζοντας συνεχείς "προκλήσεις"
πριν το προδώσει τελικά και γιατί όχι προς όφελος μιας
"ξένης δύναμης". Στην πραγματικότητα το πρόβλημα για
την αστική τάξη & το κράτος της είναι να εκμεταλλευθεί
με τον καλύτερο τρόπο τις διαφορές ΚΚ-ΣΚ, όπως και τις
διαφορές ανάμεσα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις (που
ελέγχονται από τα ΚΚ και ΣΚ) για να διαχειριστεί με τις
λιγότερες ζημιές την κοινωνική ένταση.

Αυτό εξάλλου ωφελεί το ΚΚ εφόσον αρκεί να δηλώσει
ότι είναι ενάντια στο σχέδιο-ατσάλιου ώστε τα στρατευ-
μένα στοιχεία της βάσης του να μπορούν να κρατάνε επα-
φή και να επηρεάζουν σημαντικά τις αντιδράσεις οργής
στη Λωραίνη. Έτσι οι εργάτες του Λονγκβύ ή και άλλοι
επιτέθηκαν μόνο ενάντια στα γραφεία του ΣΚ. Επι πλέον
η διατήρηση, προς το παρόν, του ΚΚ στην κυβέρνηση του
επιτρέπει να προτείνει για το πνίξιμο των αγώνων την
προοπτική δράσης από το εσωτερικό της εξουσίας ώστε με
αυτόν τον τρόπο να μειωθούν δήθεν τα αντεργατικά μέτρα
της κυβέρνησης.

Στη σημερινή φάση τα συνδικάτα παίζουν προφανώς έ-
να μεγάλο ρόλο φρεναρίσματος της εργατικής οργής και
διευκολύνουν το έργο της κυβέρνησης, ιδιαίτερα η CGT
(του ΚΚ) που είναι καλά δικτυωμένη στους τομείς που
βάλλονται από την αστική τάξη (σιδηροοργάνια, αυτοκινη-
τοβιομηχανία, ανθρακωρυχεία, ναυπηγεία κλπ). Αυτό βέ-
βαια δεν αποκλείει αργότερα, αν η CGT φθαρεί στο φρε-
νάρισμα των κινημάτων πάλης και φανεί ανίκανη να ξανα-
πάρει γρήγορα την πάνω βόλτα, οι αστοί να της προσδιο-
ρίσουν μια καινούργια θέση στο πλαίσιο μιας γενικής α-
νακατάταξης των κοινωνικών σχέσεων. Ηδη η εργατική ε-

φημερίδα "Nouvel Economiste" αναφέρεται στο "τρίτο γαλ-
λικό συνδικάτο" από πλευράς μελών, το συνδικάτο των...
μη συνδικαλισμένων. Δεν πρόκειται βέβαια, για τους α-
στούς και το κράτος, αλλά για μια υπόθεση ανάμεσα σε
άλλες.

Τη σειρά των αντιπρολεταριακών μέτρων ήρθε να ολο-
κληρώσει και ο πρόεδρος των γάλλων βιομηχανών Γκατάζ,
που μετά τη συνέντευξη του Μιττεράν πρότεινε τη δημι-
ουργία 400.000 νέων θέσεων εργασίας με την προϋπόθεση
να πετύχει "ελαφύνσεις" (δηλ. λιγώτερα κοινωνικά βάρη
που σημαίνει αύξηση της εκμετάλλευσης) και μια ελαστι-
κότητα εργασίας", πράγμα που θα έτεινε να δημιουργή-
σει μισθωτούς σκλάβους β' κατηγορίας. Ηδη η κυβέρνηση
έκανε ένα βήμα σε αυτήν την κατεύθυνση υποσχόμενη τε-
ράστιες φοροαπαλλαγές και λιγώτερα κοινωνικά βάρη στις
επιχειρήσεις που θα εγκαθίστανταν σε "πληγείσες περιο-
χές" (από-οικονομικής πλευράς), ώστε να διατηρηθούν οι
θέσεις εργασίας, ενώ όλοι ξέρουν ότι οι νέες θέσεις ερ-
γασίας, εκτός του ότι θα βασίζονταν σε μια εντονότερη
εκμετάλλευση, θα ήταν ανεπαρκείς για να καλύψουν την
υπάρχουσα ανεργία.

Φαίνεται λοιπόν ότι το αντεργατικό οπλοστάσιο της
κυβέρνησης της Αριστεράς και των αστών είναι πολύ ση-
μαντικό. Δείχνει την αποφασιστικότητα του καπιταλιστι-
κού κράτους, αλλά επίσης και το φόβο του απέναντι στους
κινδύνους κοινωνικής έκρηξης και τις αυριανές εκδηλώ-
σεις οργής των εργαζόμενων.

Το ζήτημα για τα στρατευμένα μαχητικά στοιχεία και
για τους επαναστάτες είναι να οργανωθούν και να οργανώ-
σουν όλες αυτές τις ωθήσεις της προλεταριακής πάλης πά-
νω σε ξεκάθαρες βάσεις, αποκλείοντας κάθε αυταπάτη α-
πέναντι στις μανούβρες της αστικής και ομπορτουμιστικής
Αριστεράς.

Η μάσκα του ομπορτουισμού και της Αριστεράς αρχί-
ζει να πέφτει. Αυτό προϋποθέτει μια δουλειά επέμβασης
και προσανατολισμού για να αποφευχθεί να εξατμιστούν
οι ενέργειες και οι εμπειρίες του αγώνα. Είναι η ώρα
της πάλης. Δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική λύση για να
προετοιμαστεί ένας συσχετισμός δυνάμεων λιγότερο αρνη-
τικός

(από την εφημερίδα "Le prolétaire", No 377, Μάης '84)

Δ. ΕΥΡΩΠΗ: το "ξύπνημα"

Το πρώτο εξάμηνο αυτού του χρόνου χαρακτηρίστηκε από τους εργατικούς αγώνες στη Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία και Ιταλία. Δεν θα εξιστορήσουμε τα γεγονότα (απεργίες στη Γαλλία στην αυτοκινητοβιομηχανία Τάλμποτ, στα χαλυβουργεία της Λωραίνης και του Φος, στην Αγγλία στα ανθρακωρυχεία, στη Γερμανία στους μεταλλεργάτες και τους τυπογράφους και στην Ιταλία γενικές απεργίες), που υποθέτουμε ότι είναι γνωστά στους αναγνώστες τουλάχιστον σε γενικές γραμμές. Θέλουμε απλά να βγάλουμε μερικά συμπεράσματα.

1. Αρχικό συμπέρασμα είν' ότι βρισκόμαστε μπρος σε μια έκρηξη οργής της εργατικής τάξης, σχεδόν ίδια παντού, σε πολιτικά πλαίσια επιφανειακά διαφορετικά, αν και στην ουσία δεν διαφέρουν. Στην Αγγλία και στην Γερμανία υπάρχει μια συντηρητική κυβέρνηση ανοιχτά φιλο-εργοδοτική, αντισυνδικαλιστική και μονεταρριστική ενώ στη Γαλλία είναι στην εξουσία η ενωμένη Αριστερά (ΚΚ+ΣΚ) που χαρακτηρίζεται από μιαν άκρατη φρασολογία πάνω στις παραγωγικές επενδύσεις για αύξηση των θέσεων εργασίας και της "δίκαιης" επέμβασης του κράτους στην οικονομία. Ωστόσο οι συνέπειες πάνω στην εργατική τάξη αυτών των δυο διαφορετικών πολιτικών είναι ίδιες & έχουν τα ίδια αποτελέσματα με εκείνα της Ιταλίας παρόλο που η κυβέρνηση Κράξι χαρακτηρίζεται από μια "κεντρώα" διαμεσολάβηση.

Κόψιμο του μισθού, μείωση της απασχόλησης, αύξηση του δεσποτισμού στη φάμπρικα, αυτές είναι οι πλευρές δυο πολιτικών διαφορετικών επιφανειακά, αλλά στην ουσία ίδιων, είτε είναι αριστερές είτε είναι δεξιές. Υπάρχει όμως και μια τρίτη κοινή συνέπεια: η έκρηξη μιας πρώτης μορφής εργατικής οργής, είτε αν στην κυβέρνηση είναι "σκληροί" ή "σιδερένιοι" αστοί, εχθροί του συνδικάτου είτε αν είναι "σύντροφοι" υπουργοί της ενωμένης Αριστεράς είτε αν είν' ένας ανοικτός "μισοπροοδευτικός" συνασπισμός, ανοικτός στο διάλογο με την αντιπολιτευόμενη αριστερά.

Είναι σημαντικό για όλους (αλλά ιδιαίτερα για μας εδώ στην Ελλάδα) ότι μέσα από τη γαλλική ή γερμανοεγγλέζικη εμπειρία, ούτε μια τιμονιά "δεξιά" ούτε μια τιμονιά "αριστερά" μέσα στο αστικό θεσμικό σύστημα

μπορούν να αλλάξουν ουσιαστικά τους όρους της κοινωνικής σύγκρουσης ανάμεσα σε προλετάριους και αστούς και τη σύγχρονη πολιτική σύγκρουση που γεννιέται -βέβαια ακόμα υπόγεια- ανάμεσα στην εργατική βάση και στη συνδικαλιστική οργάνωση που ελέγχεται από το ρεφορμισμό. Όπως η αναρρίχηση στην εξουσία μιας "σκληρής" δεξιάς τύπου θάτσερ, δεν αποκλείει την πιθανότητα αγώνων της εργατικής τάξης, έτσι και μια "αριστερά" δεν μπορεί να αποκλείσει, όπως αποδείχτηκε στη Γαλλία, τις αιτίες του αγώνα.

2. Ένα δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι παντού χρησιμοποιήθηκαν τα ίδια μέσα εκβιασμού της εργατικής τάξης. Η βιομηχανική αναδιάρθρωση, που έχει ήδη αρχίσει, μετασχηματίζει πολλούς εργάτες σε άνεργους, δημιουργώντας σίγουρα μια αντίθεση συμφερόντων ανάμεσα σε αυτούς που πετάνονται στο πεζοδρόμιο και σε αυτούς που μένουν. Η άμεση συνέπεια είναι μια αύξηση των ενδοεργατικών αντιφάσεων. Αυτό συνέβηκε ακριβώς στην Τάλμποτ οι "εξασφαλισμένοι" εργάτες αδιάφοροι για το πρόβλημα της απασχόλησης, φοβούμενοι την οργή των απολυμένων & όντας λίγο ρατσιστές, ελπίζοντας να σώσουν τη θέση τους, υποδείξαν για απόλυση την πιο ανυπεράσπιστα κατηγορία, τους βορειοαφρικανούς εργάτες.

Η αστική τάξη χρησιμοποιεί αυτές τις αντιφάσεις για να τις οξύνει ως το σημείο που να τις μετασχηματίσει σε άβυσσο ανάμεσα στα εργατικά στρώματα. Έτσι αυτή παρουσιάζει τις απαιτήσεις για μισθό & για απασχόληση σαν αντιθετικές: χαρακτηρίζει τους αγώνες για αυξήσεις μισθών των απασχολούμενων σαν μια εγωιστική πράξη ή ακόμα & σαν προδοσία απέναντι στους άνεργους ενώ την ίδια στιγμή παρουσιάζει το αίτημα των άνεργων για δουλειά, ιδιαίτερα των νέων, σαν μια απειλή για την θέση δουλειάς των απασχολούμενων, σαν ένα αίτημα επικράτησης της μερικής απασχόλησης.

Με τον ίδιο τρόπο η αστική τάξη παρουσιάζει τους μετανάστες σαν τεμπέληδες εκμεταλλευτές, απολίτιστους που ήρθαν να πάρουν τη θέση δουλειάς τίμιων οικογενειάρχων, ενώ από την άλλη δεν έχει κανένα πρόβλημα να υπονοεί ότι οι λευκοί εργάτες είναι ρατσιστές, φασίστες, σωβινιστές και υπεύθυνοι για όλα τα κακά που συμβαίνουν στους μετανάστες. Αυτή η δουλειά διάσπασης διευκολύνεται επίσης από την βιαστική αγανάκτηση εκεί-

νων των εργατών που, βρισκόμενοι κάποια στιγμή κάτω από τα πυρά των αστών, παραπονούνται ενάντια σε άλλους εργατικούς τομείς που δεν έρχονται αμέσως για βοήθεια ή που δεν ευαισθητοποιούνται από τον αγώνα τους.

Η απεργία των εγγλέζων ανθρακωρύχων δίνει ένα παράδειγμα εργατικής αντίδρασης σ' αυτές τις αστικές τεχνικές διάσπασης. Οι ανθρακωρύχοι των ορυχείων που ήταν προορισμένα να κλείσουν άρχισαν μια σκληρή απεργία διαρκείας ενάντια στα σχέδια της Νάσιοναλ Κόαλ Μπόουρντ, αλλά ταυτόχρονα άρχισαν μια υπομονετική δουλειά προς τους μη απολυμένους συναδέλφους τους.

Και το υλικό δεν λείπει: η θέση εργασίας, αν και το χάσιμο της είναι ένα εμπόδιο, είναι πάντα μια φυλακή που όμως γίνεται ακόμα χειρότερη όταν ο αριθμός των εργατών μειώνεται. Από την άλλη μεριά η αστική επίθεση περιλαμβάνει συγχρόνως όλες τις πλευρές της εργατικής κατάστασης: έτσι ακόμα και αυτοί που δεν χάνουν την δουλειά τους χτυπιούνται με άλλα μέσα. Αλλά η πιο βαθιά αιτία της αδράνειας ορισμένων εργατικών τομέων, όταν οι σύντροφοί τους χτυπιούνται δεν είναι τόσο το ότι υπάρχει ιδιαίτερη διαφορά συμφερόντων όσο ότι δεν υπάρχει εμπιστοσύνη στην ικανότητα για πάλη που να στεφθεί με επιτυχία. Όταν, όπως στην περίπτωση των εγγλέζων, οι απεργοί ανθρακωρύχοι καταφέρνουν να παλεύουν βδομάδες, να δημιουργήσουν μια οργάνωση ικανή να στέλνει ομάδες περιφρούρησης εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, να παρουσιάζουν στους μη απολυμένους εργάτες πλατφόρμες πάλης που να τους ενδιαφέρουν και να δείχνουν ότι είναι ικανοί να ανθίστανται στις επιθέσεις της αστυνομίας και των οργανωμένων απεργοσπαστών και χαφιέδων, τότε αρχίζει να υποχωρεί ο φόβος, η απάθεια, ο σκεπτικισμός αυτών που δεν συμμετείχαν ακόμα στην απεργία. Είναι όλο και περισσότερα ορυχεία συμμετείχαν στην απεργία, το απεργιακό μέτωπο πλάτυνε, οι απεργοσπάστες συνοδεύονταν από την αστυνομία ως τα ορυχεία, διαψεύδοντας έτσι τη θέση της κυβέρνησης που μίλαγε για αυθόρμητη απόρριψη της απεργίας από την πλειοψηφία των ανθρακωρύχων. Ο αγώνας συνεχίζεται, αλλά δείχνει ήδη πώς τα ταξικά στοιχεία μπορούν να κατακτήσουν άλλους τομείς της εργατικής τάξης, πώς μπορούν να παλέψουν ενάντια στη θελημένη διάσπαση που προωθεί η αστική τάξη, πώς μπορούν να αλλάξουν την αρνητική τοποθέτηση μέρους εργατών δρώντας πάνω στις αντικειμενικές αιτίες που τις δημιουργούν.

Οι αστοί και οι ρεφορμιστές χρησιμοποιούν τις περιόδους ανεργίας στη διάρκεια της κρίσης για να "αποδείξουν" την θέση ότι η εργατική τάξη "δύει", ότι "πεθαίνει" νικημένη από την τεχνολογική πρόοδο και προορισμένη να υποκατασταθεί με ορισμένα νέα "αναδυόμενα" υποκείμενα (τεχνικοί & άλλοι) που καταρχήν θα συνεργάζονταν καλύτερα με την αστική τάξη. Αυτή η θέση είναι παλιά κι "αποδεχτήκε" από τον Μπερνστάιν πριν 100 χρόνια. Βέβαια αυτή η απόδειξη δεν έγινε αρκετά γνωστή, επειδή τον επόμενο αιώνα η εργατική τάξη "πέισε" ν' αποδείξει το αντίθετο με αγώνες και με επαναστάσεις. Ακόμα και σήμερα όμως αυτή η απόδειξη ξαναπροτείνεται από "αντικειμενικούς μελετητές". Δεν μπορούμε ωστόσο να ασχοληθούμε σ' αυτό το άρθρο με αυτή τη θέωρηση. Παρατηρούμε όμως την ιδιαίτερη επιμονή των αστών να υποστηρίζουν και να διαδίδουν τέτοιες αντιλήψεις—ιδιαίτερα στους χώρους που έχουν την μεγαλύτερη δυναμικότητα πάλης, όπως οι νέοι άνεργοι, υποασχολούμενοι κλπ— με στόχο να παραλύουν με την παθητικοποίηση την πιθανή αντίδραση της εργατικής τάξης, που η εργασία της παράγει όλα τα πλούτη. Οι αστικές εφημερίδες μίλησαν για "νικημένους εργάτες", σχετικά με τους απεργούς σιδηροδρομικούς της Λωραίνης, ανεξάρτητα από τον αγώνα τους, τις πρωτοβουλίες τους, τις δυνατότητες διασύνδεσης τους. Το έκαναν για να εκφοβίσουν προληπτικά αυτούς που παρέμειναν στα εροστάσια.

Το γεγονός όμως που είναι ενθαρρυντικό για μας είναι ότι παρόλους τους εκφοβισμούς η εργατική αντίδραση στην Ευρώπη αναπτύσσεται ακόμα και έξω από τα ρεφορμιστικά κανάλια. Με την κρίση εργάτικοι αγώνες εκρήγνυνται στις περιφερειακές χώρες (Λ. Αμερική, Κορέα, Τουρκία, Β. Αφρική), μετά την Πολωνία πλησιάζουν στην Ευρώπη και τώρα αρχίζουν να χτυπάνε χώρες πιο αναπτυγμένες της Δ. Ευρώπης δημιουργώντας σοβαρά προβλήματα στο ρεφορμισμό που είναι ακόμα κυρίαρχος. Ο στόχος είναι να μπορέσουν σημαντικές ομάδες εργατών να ξεφύγουν από τη ρεφορμιστική λαβίδα και να γίνουν το προζύμι ώστε να τους ακολουθήσουν οι πλατιές εργατικές μάζες.

(από την εφημερίδα "COMBAT", No 2, Μάης '84)

Η αναφορά, σήμερα, στην Ισπανία του '36 ξεπερνάει έναν απλό ιστορικό απολογισμό όπως ξεπερνάει κατά πολύ τα όρια της ίδιας της Ισπανίας. Η αφορμή που τη φέρνει στο προσκήνιο είναι η επικράτηση των "σοσιαλιστικών" κομμάτων (και μερικές φορές με τη σύμπραξη των "κομμουνιστικών") στις χώρες της Ν. Ευρώπης, η αναβίωση με καινούργιο κουστούμι παλιών προσανατολισμών, προγραμμάτων & αρχών που ξαναζωντανεύουν το πλαίσιο των πολιτικών προβλημάτων που απασχόλησαν την Ιβηρική χερσόνησο στη δεκαετία του '30: "σοσιαλιστικές" κυβερνήσεις, κυβερνητικές συμπράξεις "σοσιαλιστών"- "κομμουνιστών", υπεράσπιση της δημοκρατίας από τους κινδύνους από όπου και αν προέρχονται, χτύπημα της εργατικής τάξης και των αγώνων της, άμεση και άγρια καταστολή.

ΙΣΠΑΝΙΑ '36:

Ο αντεπαναστατικός ρόλος της Δημοκρατίας

Η τραγωδία του ισπανικού προλεταριάτου, έκφραση της διεθνούς τραγωδίας της εργατικής τάξης, είναι μια ήττα χωρίς προηγούμενο που αντικατοπτρίζει τον κανιβαλισμό της αστικής τάξης. Επιπλέον αυτή η ήττα ήρθε σε μια εποχή όπου η απουσία του ταξικού κόμματος εμπόδιζε το προλεταριάτο να βγάλει τα τρομερά μαθήματα εκείνων των χρόνων που θα του επέτρεπαν να αποφύγει να ξαναβαδίσει από τότε τον ατέλειωτο Γολγοθά του. Η Ισπανία, όπως κι άλλες χώρες, γνώρισε το '30 μόνο εκφυλισμένα κόμματα. Οι σπάνιες τάσεις που υπήρχαν είτε ήταν πολύ αδύνατες για να ακουστούν, είτε, όπως ο τροτσκισμός, στα πρόθυρα του εκφυλισμού και άρα ανίκανες να βγάλουν από τα γεγονότα της Ισπανίας ένα γερό ιστορικό απολογισμό, αγκυρωμένο στις αρχές της ταξικής πάλης, της επανάστασης και του κομμουνισμού. Γι αυτό ακριβώς οι ίδιοι οι πρωτεργάτες της ήττας του ισπανικού προλεταριάτου μπορούν ακόμα και σήμερα να ξαναπροτείνουν τη φωνή τους και τον προσανατολισμό τους ακριβώς την ίδια όπως και χτες.

Γι αυτό ακριβώς το έργο χτυπήματος της εργατικής τάξης το '36 των Καμπαλλέρο, Νεγκρίν και Παστονάρια συνεχίζουν τόσο εύκολα σε διεθνή κλίμακα οι γιοι κι εγγονοί τους: ο Σοαρέζ στην Πορτογαλία χτυπώντας τις κατακτήσεις των εργατικών και φτωχών αγροτικών μαζών, ο Γκονζάλες στην Ισπανία τους απεργούς ναυπηγοεργάτες-μεταλλεργάτες, οι Μιττεράν, Μαρσαί στη Γαλλία στέλνουν τα ΜΑΤ ενάντια στους χαλυβουργάτες και στους ξένους εργάτες της αυτοκινητοβιομηχανίας, ο Κράξι στην Ιταλία επιτίθεται ενάντια στην αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή (που ούτε η Χριστιανοδημοκρατία δεν τόλμησε να κάνει), ο Παπανδρέου στην Ελλάδα χτυπάει τους αγώνες των εργατών-εργαζόμενων αποκαλώντας τους "συντεχνιακούς". Διαφορετικές εποχές, ίδια αφεντικά. Ξαν να μην άλλαξε τίποτε.

Η εποχή του 1930-1939 ήταν το θέατρο ενός γιγάντιου παιχνιδιού διεθνών δυνάμεων, ή τουλάχιστον της ηπειρωτικής Ευρώπης. Οι πρωταγωνιστές ήταν ο φασισμός, η αστική δημοκρατία, η σοσιαλδημοκρατία, ο σταλινισμός, ο κεντρισμός χωρίς αρχές και τέλος ο αναρχισμός με τις αρχές χωρίς δύναμη. Ο ιστορικός απολογισμός αυτής της εποχής, στις περιοχές όπου στην ημερήσια διάταξη βρίσκεται η "απλή" επανάσταση, δηλ. η προλεταριακή, διαπιστώνει τον εντελώς αντεπαναστατικό ρόλο της δημοκρατίας:

πολιτική διπροσωπία της μπουρζουαζίας, σε στιγμές όξυνσης των ταξικών ανταγωνισμών με δυο μορφές: φασιστική αντίδραση και κοινοβουλευτική δημοκρατία που συγκλίνουν στο κοινό έργο υπεράσπισης του αστικού συστήματος υποστήριξη της δημοκρατίας από τους σταλινικούς και σοσιαλδημοκράτες που, μακριά από το να αντιπαρεθούν πραγματικά στην καπιταλιστική αντίδραση, είναι ένας από τους βασικούς στυλοβάτες της συνθηκολόγησης μπροστά στο δημοκρατικό-ρεφορμιστικό μπλοκ όλων εκείνων που αρνούνται την προλεταριακή δικτατορία, τη βία και τρομοκρατία που κατευθύνονται από το κόμμα και που ψάχνουν για απίθανους ενδιάμεσους δρόμους ανάμεσα στη δικτατορία του προλεταριάτου και στη δικτατορία της μπουρζουαζίας (κεντριστες, αναρχικοί)

τέλος επιβεβαίωση του αντιπρολεταριακού ρόλου των αυτονομιστικών ή "εθνικιστικών" ισπανικών τάσεων, συνδεδεμένων άρρηκτα με την αστική δημοκρατία.

■ ■ ■

Το άρθρο εξετάζει τα τρία πρώτα θέματα και κατευθύνει την κριτική του όχι τόσο ενάντια στα κόμματα της αστικής δημοκρατίας και της "εργατικής" έκφρασης της, όσο σε κείνους που, αν και διεκδικούν την κομμουνιστική επανάσταση και την πάλη ενάντια στην αστική τάξη, νομίζουν ωστόσο ότι η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός μπορούν να έχουν την ικανότητα πάλις ενάντια στην ανοικτή "δεξιά" επίθεση ή, χειρότερα ακόμα, όταν προβλέπουν μια διεθνή "επαναστατική υπεράσπιση της "δημοκρατίας" ενάντια στο φασισμό.

1930: η εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας

Το 1930, μέσα στην οικονομική κρίση, αυτές οι ίδιες οι δυνάμεις του κράτους απολύουν τη μοναρχία και ανακηρύσσουν τη δημοκρατία, δίνοντας έτσι στην αστική εξουσία μια πιο μεγάλη στρατηγική και τακτική δυνατότητα ελιγμών.

"Οι μοναρχικοί που θέλουν να ακολουθήσουν τη γνώμη μου, δήλωνε ο εκθρονισμένος βασιλιάς, όχι μόνο θα απόσχουν να βάλουν εμπόδια στη σημερινή κυβέρνηση, αλλά θα την υποστηρίζουν σε όλα τα πολιτικά επίπεδα". (1)

Η καθολική εκκλησία έπαιρνε την ίδια ευνοϊκή στάση απέναντι στο νέο καθεστώς.

Η τρομερή ικανότητα αντίστασης ενάντια στην προλεταριακή επανάσταση που το κεφάλαιο αντλεί απ' το δημοκρατικό καθεστώς είναι αξεχώριστη με την ενσωμάτωση μέσα στον κρατικό μηχανισμό της σοσιαλδημοκρατίας και σήμερα του σταλινισμού εφόσον αυτοί, στελεχώνοντας και παρασύροντας πίσω τους πλατιές μάζες εκμεταλλεόμενων, πετυχαίνουν να κάνουν αυτό που η αστική τάξη του 19ου αιώνα δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει. Στον 20ο αιώνα, η εξέλιξη του οππορουνισμού στην Ευρώπη, όπως και σε μερικές οπισθοχωρημένες χώρες, ακολούθησε εκείνη του διεθνούς καπιταλισμού. Ο οππορουνισμός ωρμάσσε, βούτηξε μέσα στην ταξική συνεργασία, έπλεξε με την κυρίαρχη τάξη στενούς και γερούς πολιτικούς, κοινωνικούς και οικονομικούς δεσμούς, καταλήγοντας έτσι να αναπόσπαστο μέρος της γραμμής υπεράσπισης του πολιτικού και κοινωνικού στάτους-κβο. (2)

Το 1930 σχηματίστηκε μια συμμαχία μεταξύ παλιών μοναρχικών, δημοκρατών και σοσιαλδημοκρατών για να εξασφαλιστεί το πέρασμα χωρίς προβλήματα της μοναρχίας στη δημοκρατία. Ο πρωθυπουργός της νέας δημοκρατίας ήταν ο Αλκαλά Ζαμόρα, πρώην υπουργός του δικτάτορα Πρίμο ντε Ριβέρα και ένθερμος υποστηρικτής του καθολικισμού, όπως ακριβώς και ο Μάουρα, ο νέος υπουργός Εσωτερικών. Οι υπόλοιποι υπουργοί ήταν: Μαρτινέζ Μπάριο, μασώνας, Αζάνα, δημοκράτης, Φερνάντο ντε λος Ρίος, σοσιαλιστής, Ινταλέτσιο Πριέτο, σοσιαλιστής ηγέτης, Λάργκο Καμπαλλέρο, σοσιαλιστής ηγέτης, γενικός γραμματέας της Γενικής Ενωσης Εργαζόμενων (UET), ενός συνδικάτου που είχε συνεργαστεί ανοικτά με τη μοναρχία, και πρώην σύμβουλος του Πρίμο ντε Ριβέρα, Λερρού, γνωστός δημαγωγός στην υπηρεσία της καταλάνικης αστικής τάξης και ηγέτης της δεξιάς, Νικολάου ντ'Ολβερ, προσκείμενος στο καταλάνικο κίνημα, Κουιρόγκα, φιλελεύθερος. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο ο Κάλβο Σερρέρ, ηγέτης της δημοκρατικής χούντας, καρλιστής και συνεργαζόμενος με το ΚΚΙ, υπενθύμιζε σε κάθε ευκαιρία, πριν την πτώση του Φράνκο, ότι έπρεπε να ξαναμπει μπροστά το ίδιο σενάριο!

Η δεύτερη ισπανική δημοκρατία δεν γεννιέται επαναστατική, ούτε καν ρεφορμιστική. Είναι εξαρχής αντεπαναστατική. Σε όλη της την ιστορία, τόσο κάτω από τη διεύθυνση του Κέντρου και των "Αριστερών", όσο και κάτω από εκείνη της Δεξιάς, δεν έπαιξε ποτέ κανένα ρόλο ενάντια στις παλιές τάξεις ή κοινωνικές δυνάμεις που είχαν ένα ιστορικό βάρος δευτερεύον από εκείνη την εποχή και μετά, αλλά που το κοινωνικό τους βάρος δεν ή-

ταν ασήμαντο. Η δημοκρατία είναι η βάση μιας αποτελεσματικής στρατηγικής που αποσκοπεί να αποπλίσει τους εργάτες και μισοπρολετάριους και, όταν αυτό δεν θα είναι πια δυνατό, να τους σφαγιάσει. Ο κατάλογος των "πολεμικών κατορθωμάτων" της νεαρής δημοκρατίας ενάντια στους εκμεταλλεόμενους είναι ατελείωτος. Αντίθετα το ενιαίο μέτωπο καθολικών-δημοκρατών-σοσιαλιστών δεν θα διακινδυνέψει ποτέ να πειράξει, έστω και δειλά, τις σκουριές του παρελθόντος (αγροτικό ζήτημα, εκκλησιαστικό κλπ). Η διαταγή του Αζάνα συμπυκνώνει καλά την ιστορική του λειτουργία:

"Ούτε τραυματισμένους ούτε φυλακισμένους: πυροβολείτε στην κοιλιά." (3)

Απο εκείνη τη στιγμή μπορούσαμε να πούμε όπως και στην Ιταλία το 1921:

"Υπήρξε ένας καιρός όπου το παιχνίδι της αριστεράς αντιτεθόταν σε κείνο της αστικής δεξιάς γιατί αυτή η τελευταία χρησιμοποιούσε κατασταλτικά μέσα για να διατηρήσει την τάξη ενώ η αριστερά ήθελε να τη διατηρήσει με φιλελεύθερα μέσα. Σήμερα η εποχή των φιλελεύθερων μέσων έχει κλείσει και το πρόγραμμα της αριστεράς είναι να διατηρεί την τάξη με περισσότερη "ενέργεια" απ' ότι η δεξιά." (4)

Σε αυτήν την αστική στρατηγική ο αισχρός ρόλος της σοσιαλδημοκρατίας είναι συμπυκνωμένος στα παρακάτω λόγια του Λάργκο Καμπαλλέρο:

"Εμείς οι σοσιαλιστές σπρώξαμε την νομιμοφροσύνη, αφού βάλαμε όλη την οργανωμένη μας δύναμη στην υπηρεσία της επανάστασης (γι αυτούς η εγκαθίδρυση της δημοκρατίας ήταν μια επανάσταση, ΣΣ) ως το σημείο να συνεισφέρουμε, λίγο ενάντια στα πιστεύω μας, αλλά με τη νομιμοφροσύνη που είμαστε υποχρεωμένοι, έ-
τσι ώστε το κοινοβούλιο να αποδεχτεί το σύνολο της κατασταλτικής και περιοριστικής νομοθεσίας που υπάρχει σήμερα στην Ισπανία. Μια νομοθεσία που θα χρησιμοποιηθεί σίγουρα ενάντια στους εργαζόμενους, αλλά που ήταν απαραίτητη για τη στήριξη του καθεστώτος (...). Δουλέψαμε για να εμποδίσουμε απεργίες που θα μπορούσαν να αναστατώσουν την οικονομία της χώρας. Είναι σαφές ότι δεν μπορούμε να τις αποφύγουμε όλες, αλλά τελικά συμπεριφερθήκαμε νομιμόφρονα." (5)

Το γεγονός ότι ολόκληρη η ιστορία της Ισπανίας της δεκαετίας του '30 έδωσε στενά τη δημοκρατία και τη σοσιαλδημοκρατία (όντας η απαραίτητη υποστήριξη της δημοκρατίας) σε μια χώρα της Ευρώπης από τις πιο οπισθοχωρημένες βιομηχανικά, δείχνει ότι

"δεν πρέπει ούτε μπορούμε να μιλάμε για ιστορικό ρόλο (υπονοεί επαναστατικό, ΣΣ) της σοσιαλδημοκρατίας στις χώρες της δυτικής Ευρώπης όπου το δημοκρατικό καθεστώς υπάρχει από πολύ χρονικό διάστημα και όπου έχει μπει σε μια φάση εκφυλισμού, όπου δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα ιστορικό απομεινάρι. Για μας δεν μπορεί να υπάρξει άλλο επαναστατικό πέρασμα εξουσίας παρά από τα χέρια της αστικής τάξης σε εκείνα του προλεταριάτου, όπως ότι δεν μπορούμε να συλλάβουμε άλλη μορφή προλεταριακής εξουσίας παρά τη δικτατορία των Συμβουλίων." (6)

(1) Χουγκ Τόμας, "Ο Ισπανικός εμφύλιος πόλεμος", Παρίσι, εκδόσεις Ρουέντο Ιμπέρικο, σελ. 36

(2) Αυτή η ίδια η ωρίμανση (που φτάνει σε σημείο σπιλάς) κάνει τον Καμάτσο, ηγετικό στέλεχος του ΚΚΙ στην παρανομία και που πρακτικά ήτανε στις φυλακές από το 1968, να δηλώνει όταν αποφυλακίστηκε: "παρ' όλα τα πολλά χρόνια μου στη φυλακή, δεν κρατάω κακία σε κανέναν. Δεν αναζητώ κανενός είδους ρεβάνς. Εφτασε η ώρα για όλους τους ισπανούς, χωρίς διακρίσεις, να παλαίψουν μαζί ώστε μέσα στην πατρίδα μας να μπορέσουμε να ζήσουμε μαζί". (Μοντ, 2 Δεκεμβρίου 1975)

(3) Πέιρατς, Οι αναρχικοί στην ισπανική πολιτική κρίση, Μπουένος Αιρες 1964, σελ 90.

(4) "Ντελ γκοβερναμέντο", "El Comunista", 2 Δεκέμβρη 1921. Ανατυπώθηκε στο "Κομμουνισμός και φασισμός" εκδ. Γαλλικό Κομμουνιστικό Πρόγραμμα, σελ 63.

(5) "Λόγος στους εργαζόμενους", αναφέρεται στο: "Η ισπανική επανάσταση" του Π. Μπρουέ, εκδ. Φλαμαριόν, σελ. 112.

(6) "Ο ρόλος της σοσιαλδημοκρατίας στην Ιταλία", "El Comunista", 6 Φλεβάρη 1921. Ανατυπώθηκε στο "Κομμουνισμός και φασισμός", σελ. 36.

Θα ήταν μια κοινότυπη αντίρρηση να υποστηριχτεί ο-τι στην Ισπανία η δημοκρατία ήταν "πολύ καινούργια" γιατί ο βαθμός της ιστορικής ωρίμανσης των κοινωνικών και πολιτικών μορφών δεν μετριέται από τη μια χώρα στην

άλλη, αλλά στην κλίμακα των μεγάλων γεω-ιστορικών περιόχων. Απόδειξη είναι ακριβώς η δυναμική της πάλης των τάξεων, των δυνάμεων και πολιτικών μορφών στην Ισπανία της δεκαετίας του '30.

Τα δύο μαύρα χρόνια (1933-35)

Η προσωρινή αποπομπή του Ισπανικού Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (PSOE) από την κυβέρνηση μετά τις εκλογές του 1933 και η συμμετοχή του στο Σύμφωνο Εργατικής Συμμαχίας και στο κίνημα του Οκτώβρη 1934 (εξέγερση στις Αστούριες) δεν διαφεύδουν την ανάλυση μας αλλά απεναντίας την επιβεβαιώνουν.

Δuo χρόνια μετά την ανακήρυξη της δημοκρατίας και ενώ το δημοκρατικό ειδύλλιο ταρασσόταν από τον ήχο των αστικών πυροβόλων και οι ταξικοί ανταγωνισμοί ωρίμαζαν και αναπτύσσονταν, η ισπανική αστική τάξη ήξερε, πριν αρχίσει η επίθεση της ενάντια στην "κοινωνική αταξία", ότι το Σοσιαλιστικό Κόμμα θα έκανε καλύτερη δουλειά στην αντιπολίτευση. Το ζενίθ της πολιτικής τέχνης της αστικής τάξης δεν είναι μονάχα να συγκροτείται σε διευθύνον πολιτικό κόμμα, αλλά επίσης να κατασκευάζει μια αντιπολίτευση που το πρόγραμμα της και οι αρχές της να μην βγαίνουν από το πλαίσιο των αστικών θεσμών και που να είναι ένα εργαλείο τόσο πιο αποτελεσματικό, όσο πιο μεγάλη είναι η επιρροή της στο προλεταριάτο.

Το 1933 μετά την εκλογική νίκη του μέτρου των δεξιών η εργατική τάξη αντιδρά με ένα δυνατό ενιαίο κίνημα, δυναμωμένη και από τα γεγονότα της Γερμανίας, και μετά της Αυστρίας. Το πρόβλημα του ενιαίου μέτρου του προλεταριάτου μπαίνει με καυτό τρόπο. Αλλά αντι οι "εξτρεμιστικές" πολιτικές τάσεις να στηριχτούν σε αυτό το κίνημα ώστε να φτιαχτεί ένα πλατύ μέτωπο προλεταρίων και συνδικαλιστικών οργανώσεων τους για να αντισταθούν στην αστική επίθεση ενάντια στις συνθήκες ζωής κι αγώνα των εργαζόμενων, αντι να καταπολεμήσουν μέσα από αυτόν τον αγώνα την αντεπαναστατική επιρροή και έργο της σοσιαλδημοκρατίας, το χρησιμοποιούν σαν ευκαιρία για να γίνουν ούρα της τελευταίας. Στο όνομα της προλεταριακής ενότητας, συμμαχούν με το Σοσιαλιστικό Κόμμα (εκτός του σταλινικού ΚΚ που προώθησε την θεωρία του "σοσιαλφασισμού" και της καταλανικής αναρχικής συνομοσπονδίας CNT).

Το Σύμφωνο Εργατικής Συμμαχίας ήταν ένα τερατώδες πολιτικό ενιαίο μέτωπο, κατευθυνόμενο στην πραγματικότητα από το PSOE, που χρησιμοποιούσε μια νεφελώδης εξτρεμιστική φρασσεολογία άσχετη με τις επαναστατικές αρχές. Στα λόγια η Εργατική Συμμαχία προτείνει να φραχτεί ο δρόμος στην αντίδραση της δεξιάς και

"να προάγει και να διεξάγει μέχρι το τέλος της την κοινωνική επανάσταση."

Αλλά δεν πρότεινε για αυτό κανένα μέσο δράσης κι απόφυγε να πει ακριβώς πώς το προλεταριάτο θα μπορούσε, δεν λέμε βέβαια να κατακτήσει την εξουσία, αλλά να υπερασπίσει τον εαυτό του. Αντίθετα διαβεβαίωνε την αναγκαιότητα

"να δουλεύει για μια κοινή συμφωνία (με τους σοσιαλδημοκράτες) ως το θρίαμβο της κοινωνικής επανάστασης"

και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού! Αυτή η Συμμαχία

(7) "Λόγος στους εργαζόμενους", Μπρούε, σελ. 112-113.
(8) "Η ήττα του Ισπανικού Οκτώβρη", Φέρζεν, Νιου Ιντερνάσιοναλ, Δεκέμβρης 1934, σελ. 136-137. Αναφέρεται στο βιβλίο του Α. Τρότσκι "Η Ισπανική επανάσταση" εκδ. Μινουτ, σελ. 267.

Από την πλευρά του ο Μανουέλ Γκρόσσι γράφει στο ημερολόγιο του για την εξέγερση στις Αστούριες:

"Με μεγάλη μας έκπληξη οι εργαζόμενοι στην πρωτεύουσα (των Αστουριών) παραμένουν εντελώς παθητικοί. Έχουν περάσει ήδη 30 ώρες που στηρίζουμε ένα νικηφόρο αγώνα στα ανθρακωρυχεία και οι εργάτες του Οβιέδο φαίνεται ότι δεν έχουν πληροφορηθεί τίποτε (...) Ποιος έχει την ευθύνη; Ξέρουμε ότι οι εργάτες του Οβιέδο ήθελαν να δράσουν στις 5 του μήνα

ήταν το εργαλείο μέσα από το οποίο το PSOE και οι αρχηγοί του συνδικάτου VGT φίμωσαν, έλεγξαν και παράσυραν πίσω τους τους αναρχικούς των Αστουριών, τις Ελευθεριακές Νεολαίες, το Εργατικό κι Αγροτικό Μέτωπο και την Κομμουνιστική Αριστερά του Αντρές Νιν. Προάγγειλε ήδη την ήττοπαθή πολιτική ευθυγράμμιση που θα συντελιόταν στους δυο τελευταίους μήνες του εμφύλιου πόλεμου, το 1936, όταν θα δούμε το PSOE να δείχνει τι εννοούσε λέγοντας "κοινωνική επανάσταση", αυτήν την επανάσταση όπου καλούσε ορισμένα αστικά κόμματα (την "Esquerria" της Καταλωνίας και τους δημοκρατικούς) να συνενωθούν "ηθικά".

Η σοσιαλιστική προοπτική ήταν ξεκάθαρα δηλωμένη από τον αρχηγό της το Λάργκο Καμπαλλέρο, αυτό το γερομένο Χάαζε:

"Το Σοσιαλιστικό Κόμμα διώχτηκε από την εξουσία με αισχρό τρόπο. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα και η συνειδητή εργατική τάξη της Ισπανίας δεν θα μπορέσουν ποτέ να ξεχάσουν ότι μετά από αυτά που κάνανε (εγκαθιδρύοντας όλη την αντιπρολεταριακή νομοθεσία και προσπαθώντας να εμποδίσουν τα εργατικά κινήματα, ΣΣ) τους δώσανε με τον τρόπο (!) που έγινε (...). Νομίζω ότι στο καθεστώς της Δημοκρατίας, είναι εντελώς κατανοητό να λέγεται στην εργατική τάξη με σαφή και καθαρό τρόπο ότι δεν έφτασε το σκοπό των επιδιώξεων της (δηλ. να διατηρήσει τους σοσιαλιστές στην κυβέρνηση ΣΣ) και ότι πρέπει να πάει πιο μακριά. Οτι "πολύ πιο μακριά" δεν σημαίνει να καταστρέψει τη δημοκρατία (...), αλλά να αντικαταστήσει αυτή τη δημοκρατία με μια κοινωνική δημοκρατία (δημοκρατική ΣΣ) (...). Πρώτα να πολεμήσουμε όσο μπορούμε για να φέρουμε στο κοινοβούλιο ότι μπορούμε, όσο περισσότερο υπάρχει, τόσο καλύτερα θα είναι. Το ίδιο ισχύει και για τα δημοτικά συμβούλια. Δηλαδή τη νόμιμη πάλη, την πάλη μέσα στα πλαίσια του συντάγματος. Παλεύουμε μέσα σε αυτό το πλαίσιο (...). Για να εξασφαλιστεί η νίκη οφείλουμε να τελειώνουμε με τις εσωτερικές διαμάχες της εργατικής τάξης". (7)

Όταν έγινε η αστική πρόκληση του 1934 με την είσοδο στην κυβέρνηση των κομμάτων της δεξιάς το προλεταριάτο των Αστουριών ξεσηκώνεται παρασύροντας και τους εργάτες της βόρσης του PSOE που ωστόσο ξεμπερδεύει από αυτήν την υπόθεση με το φωτοστέφανο της επανάστασης.

"Το Σοσιαλιστικό Κόμμα (...) κρατούσε ως την τελευταία στιγμή ανοικτό ένα δρόμο υποχώρησης από όπου θα προσέφευγε σε μια δημοκρατική λύση. Εδώ πρέπει να αναζητηθούν οι άμεσες και συγκεκριμένες αιτίες της αποτυχίας της 5 Οκτώβρη (...) Στη δραστηριότητα του Σοσιαλιστικού Κόμματος για την προετοιμασία του στην ένοπλη πάλη η πρώτιστη θεώρηση ήταν να εξασφαλίσει την υποχώρηση αν παρουσιαζόταν μια ευκαιρία, παρά να πάρει μέτρα για να εξασφαλίσει τη νίκη αν η μάχη ξέσπαγε. Όλη αυτή η τακτική εξαγόταν από την έγνοια να κρατηθούν οι μάζες." (8)

ήδη, αλλά από απλή διαπίστωση είναι οι διευθύνοντες που αντέδρασαν σε αυτό. ("Η εξέγερση στις Αστούριες" εκδ. , Παρίσι, σελ. 68) Στη Μαδρίτη το PSOE —που και εκεί είναι το ηγετικό κόμμα— όχι μονάχα δεν προετοίμασε τους εργάτες, αλλά ούτε αναζητά να δυναμώσει τις απεργίες που ξεσπάνε ενώ η καταστολή αρχίζει να ξεσπάει πάνω στους προλεταριους, όλο & πιο αποπροσανατολισμένους. Η σφαγή των προλεταρίων των Αστουριών είναι τρομερή: 3000 εργαζόμενοι σκοτώθηκαν, 7000 τραυματίστηκαν, 40.000 φυλακίστηκαν. Γι αυτό μ' εντελώς συνεπή τρόπο αργότερα ο Λάργκο Καμπαλλέρο θ' αρνηθεί ότι ενέπνευσε την εξέγερση. Μαζί με άλλους σοσιαλιστές ηγέτες θα απαλλαγεί από τα αστικά δικαστήρια.

Και μερικοί ισχυρίζονται σήμερα πως το Σύμφωνο Εργατικής Συμμαχίας είναι ένα μοντέλο, η απόδειξη ότι ο οπορτουνισμός είναι ικανός να συνεργαστεί για την ταξική πάλη! Κι εκεί ακριβώς όπου η βασική προπόθεση της νίκης είναι η θέληση για τη νίκη και η μακριά πολιτική και οργανωτική προετοιμασία της εξέγερσης και της ταξικής δικτατορίας.

Αυτήν ακριβώς την εποχή, σε αυτά τα δυο "μαύρα χρόνια" των κυβερνήσεων της δεξιάς (1933-1935) —αλλά μήπως το διάστημα 1931-1933 των κυβερνήσεων της Κεντρο-αριστεράς ήταν λιγώτερο μαύρα;— η ισπανική αστική τάξη φτάνει στο ζενίθ της στρατηγικής της, ένα ζενίθ που ήδη είχαν φτάσει οι ευρωπαϊκές χώρες, όπου οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί είναι πιο αναπτυγμένοι και έχουν ένα πιο χρόνιο χαρακτήρα. Προσφέροντας στις μάζες το δημοκρατικό όπιο, χρησιμοποιώντας τέλεια την πολύτιμη συνεργασία της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού (που είχε ήδη ριχτεί με τα μούτρα στην πολιτική υπεράσπιση της δημοκρατίας και των Λαϊκών Μετώπων) και κάνοντας τους να συμμαχήσουν με τη λογική του δημοκρατικού παιχνιδιού με τα λεγόμενα "φιλελεύθερα και δημοκρατικά κόμματα προετοιμάζει έτσι την γενικευμένη επίθεση των επίσημων σωμάτων καταστολής καθώς και των παρακρατικών σωμάτων (καρλιστές, φαλαγγίτες).

Δεκαπέντε χρόνια πριν η ιταλική Κομμουνιστική Αριστερά, διαπιστώνοντας τις διαλεκτικά συγκλίνουσες θεωρίες της φασιστικής αντίδρασης και της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, είχε δείξει ότι σε περιόδους όξυνσης της

ταξικής πάλης

"τα συνταγματικά κόμματα οργανωμένα με τρόπο για να βγάλουν από τις εκλογικές προσφυγές μίαν απάντηση ευνοική στο καπιταλιστικό καθεστώς υπογραμμένη από την πλειοψηφία δεν αρκούν πια. Πρέπει η τάξη όπου το κράτος στηρίζεται να το βοηθήσει στις λειτουργίες του σύμφωνα με τις καινούργιες απαιτήσεις. Το συντηρητικό και αντεπαναστατικό πολιτικό κίνημα οφείλει να οργανωθεί στρατιωτικά και να αναλάβει μια στρατιωτική λειτουργία προβλέποντας έναν εμφύλιο πόλεμο. Συμφέρει το κράτος να συγκροτηθεί αυτή η οργάνωση "μέσα στη χώρα", μέσα στη μάζα των πολιτών, γιατί τότε η λειτουργία καταστολής σίγεται καλύτερα με την απελπισμένη υπεράσπιση της αυταπάτης που θέλει το κράτος να είναι ο πατέρας όλων των πολιτών, όλων των κομμάτων και όλων των τάξεων (...). Δίπλα από το κράτος (το κόμμα της τάξης) προχωράει "πιο γρήγορα" από το προλεταριάτο σχετικά με τον οπλισμό οπλίζεται καλύτερα επίσης και επιτίθεται ενάντια σε ορισμένες θέσεις κατελιεμένες από τον εχθρό του, θέσεις που το φιλελεύθερο καθεστώς είχε επιτρέψει (...). Αν η επαναστατική πίεση του προλεταριάτου οξύνεται η αστική τάξη θα τείνει πιθανά να εντείνει στο μέγιστο αυτές τις δυο επιθετικές λειτουργίες, που δεν είναι αντίθετες, αλλά παράλληλες. Θα προβάλει την δημοκρατική πολιτική και μάλιστα την πιο σοσιαλδημοκρατική, εξαμολώντας παράλληλα τις ομάδες οδοού της αντεπαναστάσεως ενάντια στο προλεταριάτο για να το τρομοκρατήσουν." (9)

Το λαϊκό μέτωπο (1936)

Για την ισπανική αστική τάξη αυτός ο ρόλος παίχτηκε με την εκλογική συμφωνία του Λαϊκού Μετώπου του 1936 όπου μετείχαν η Δημοκρατική Αριστερά του Αζάνα, η Δημοκρατική Ένωση, το PSOE (Σοσιαλιστικό Κόμμα), η UGT, το KKI, οι Σοσιαλιστικές Νεολαίες, το Συνδικαλιστικό Κόμμα και το POCM, υποστηριζόμενοι από τους ηγέτες της αναρχικής CNT, μια συμφωνία που διακήρυσσε τις πιο κλασσικές αρχές της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής συντήρησης.

Η εκλογική νίκη του Λαϊκού Μετώπου ανοίγει το δρόμο σε μια κυβέρνηση με επικεφαλής τον Αζάνα που ανοιχτά είχε την συμπάθεια της δεξιάς, που τελικά δεν παρουσίασε υποψήφιο για την προεδρία της δημοκρατίας. Απέναντι σε μίαν αυξανόμενη κοινωνική ζύμωση των μαζών που δεν είναι διατεθειμένες να μην διεκδικήσουν τίποτε σε αντάλλαγμα των δημοκρατικών αυταπατών, αυτή η κυβέρνηση ξεκίνησε μια τρομερή καταστολή ενάντια στους προλετάρους και στους φτωχούς αγρότες της Εστριμαδούρας, εξαγγέλοντας νόμους έκτακτης ανάγκης, προβαίνοντας σε μαζικές συλλήψεις, πυροβολώντας με μυδράλια, κλείνοντας γραφεία ορισμένων εργατικών ενώσεων και κηρύσσοντας παράνομες τις απεργίες και τις διαδηλώσεις ενώ οι φαλαγγίτες και οι καρλιστές αλλά ακόμα και οι σοσιαλιστές πολλαπλασιάζουν τις επιθέσεις τους ενάντια στους αναρχικούς εργάτες.

(9) "Ο φασισμός", "Il Comunista", 17 Νοέμβρη 1921. Ανατύπωση στο "Κομμουνισμός και φασισμός" εκδ. γαλλικό Κομμουνιστικό Πρόγραμμα, σελ. 53-54.

(10) "Τον Απρίλη '36 (συνταγματάρχης) Μαγκάντα δημοσίευσε μια μπροσούρα που όχι μόνο κατάγγελε το φασιστικό πραξικόπημα, αλλά αποδύκνει με αδιαμφεσβήτητο τρόπο ότι ο πρόεδρος Αζάνα γνώριζε απόλυτα το πραξικόπημα όταν στις 8 του Μάρτη του 1936 με απαίτηση του Επιτελείου του στρατού, η κυβέρνηση του έδωσε στο στρατό μια "βεβαίωση καλής διαγωγής". Όσον αφορούσε "τις επίμονες φήμες που αφορούσαν το επίπεδο του ήθους των αξιωματικών και υπαξιωματικών του στρατού η κυβέρνηση της δημοκρατίας έλαβε γνώση με λύπη και αγανάκτηση της άδικης επίθεσης που στρέφεται ενάντια στους αξιωματικούς του στρατού". Ο Αζάνα αρνήθηκε να πιστέψει αυτές τις φήμες περιγράφοντας τους εμπνευστές του πραξικοπήματος σαν

Παράλληλα η κυβέρνηση του Αζάνα στη διάρκεια των προετοιμασιών της τελικής στρατιωτικο-φασιστικής επίθεσης, κάλυψε ένα προετοιμαζόμενο πραξικόπημα (10) δείχνοντας έτσι ότι η δημοκρατία δεν είναι ένα οχυρό ενάντια στο φασισμό αλλά ένα φρούριο της αστικής επίθεσης ενάντια στο προλεταριάτο. Είναι ο Μόλα, αρχηγός της ασφάλειας της Μαδρίτης στην τελευταία κυβέρνηση της αρχίας, στενά δεμένος με το Ζύλ Ρόμπλες (που επέτρεψε την καταστολή στις Αστούριες) και μελλοντικό "ιστορικό αρχηγό" του φρανκικού πραξικοπήματος, που ο Αζάνα όρισε επικεφαλής του στρατού — ο ίδιος ο Αζάνα που στις 4 Απρίλη σε έναν δημοσιογράφο που τον ρωτούσε: "Γιατί δεν κάνετε κάθαρση στο στρατό;" απαντούσε: "Για ποιο λόγο;" (11)

Στο μεταξύ η σοσιαλδημοκρατία "της αριστεράς" έκανε "επαναστατική" δημαγωγία εκλιπαρώντας τη ρεπουμπλικάνικη κυβέρνηση να "παραχωρήσει τη θέση" στην κοινωνική επανάσταση και διεκδικώντας μια "δικτατορία του προλεταριάτου" χωρίς εργατικά συμβούλια που θα πραγματοποιούνταν με την επάνοδο του PSOE (Σοσιαλιστικό Κόμμα) στην κυβέρνηση! (12)

Αν υπάρχει μια χώρα που θα έπρεπε να διαλεχτεί για να επιβεβαιώσει την θέση των διαφωνούντων με μας, δηλ. τη θέση "ιστορικής δυναμικότητας" της δημοκρατίας, εί-

"απόλυτα αποτραβηγμένους από κάθε πολιτική πάλη", και σαν "πιστούς υπηρέτες του καθεστώτος για την εγγύηση του σεβασμού της λαϊκής θέλησης". Ακόμα διακήρυξε ότι "μόνο η δόλια και εγκληματική επιθυμία ναρκωθένσης του στρατού μπορούσε να δικαιολογήσει τις γραπτές και προφορικές ύβρεις και επιθέσεις που στρέφονταν εναντίον του". Και κατάληγε: "η κυβέρνηση της δημοκρατίας εφαρμόζει και θα εφαρμόσει το νόμο ενάντια σε οποιονδήποτε θα επιμείνει σε αυτήν την αντιπρωταρχική στάση" (Φ. Μόρρου "Η αντίθεση της αριστεράς στον ισπανικό εμφύλιο, Σαμόνα και Σαβέλλι 1970 σελ. 18-19).

(11) Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα σελ. 116. Για περισσότερες λεπτομέρειες βλ. στις Αναμνήσεις του Ζύλ Ρομπλ.

(12) Π. Μπρουέ, όπου και προηγούμενα σελ. 61 και Φ. Μόρρου σελ. 46 (όπου και προηγούμενα).

να ακριβώς η Ισπανία της δεκαετίας του '30, όπου το αστικό πραξικόπημα του Φράνκο παρέσυρε πίσω του όλες τις αντιφιλελεύθερες σκουριές του παρελθόντος και αν πιστέψουμε τις ίδιες θεωρίες ο με φασιστικές τάσεις χαρακτηριστος του φρανκισμού δεν θα έπρεπε να παρακινήσει, κυρίως μετά την αιμοσταγή νίκη του ναζισμού, την αντίδραση της σοσιαλδημοκρατίας για την πραγματοποίηση της μαχητικής κινητοποίησης των μαζών;

Ωστόσο τα γεγονότα της δεκαετίας του '30 στην Ισπανία αποτελούν την πιο σκληρή διάψευση μιας θεωρίας ήδη νικημένης από τα όπλα της κριτικής και από την ιστορία της ταξικής πάλης στην Ιταλία και τη Γερμανία.

Ενω το πραξικόπημα είχε ήδη αρχίσει, η κυβέρνηση που ούτε καν κινητοποιήθηκε για να το καταπολεμήσει διαψεύδει τις φήμες για το πραξικόπημα και υπόσχεται την ποινή του θανάτου για όποιον θα όπλιζε τους εργάτες. Έπειτα και ενώ το "πραξικόπημα" αναπτυσσόταν με γρήγορο ρυθμό και δεν μπορούσε πια κανείς να κρύψει την ύπαρξη του, προσπολήθηκε ακόμα ότι έχει πετύχει την "επιστροφή στην ομαλότητα" (13). Από την πλευρά τους σοσιαλιστές και σταλινικοί έδειχναν τι ήταν ικανοί να κάνουν μπροστά στην αντίδραση. Στις 18 Ιουλίου δημοσίευσαν την παρακάτω δήλωση:

"Η στιγμή είναι δύσκολη αλλά όχι απελπιστική. Η κυβέρνηση είναι βέβαιη ότι έχει τα ικανά μέσα για να τσακίσει αυτήν την εγκληματική τάση. Στην περίπτωση που τα μέσα της αποδειχτούν ανεπαρκή η δημοκρατία μπορεί να στηρίζεται στην πανηγυρική υπόσχεση του Λαϊκού Μέτωπου. Αυτό έχει αποφασίσει να επέμβει στον αγώνα από τη στιγμή που θα του ζητηθεί η βοήθεια(!) Η κυβέρνηση διατάσσει το Λαϊκό Μέτωπο υπακούει" (14)

Και αυτά ακριβώς τη στιγμή που το κυβερνητικό μπλόκ πρότεινε στο Μόλα να συμμετέχει στην επόμενη κυβέρνηση με την ιδιότητα του...υπουργού πολέμου και διακηρύσσει ότι ήταν διατεθειμένη να δεχτεί όλους τους όρους των στρατιωτικών.

Εκεί όπου οι εργατικές μάζες έδειξαν εμπιστοσύνη στις υποκριτικές διακηρύξεις της δημοκρατίας και στις ντρεκτίβες των πιστών "εργατικών" λακέδων της —που περιμένουν για να κινητοποιηθούν να τους το ζητήσει η μπουρζουαζία!— η στρατιωτικοφασιστική επίθεση μπόρεσε να αναπτυχθεί χωρίς εμπόδιο και προχώρησε σε φοβερές σφαγές (Ανδαλουσία, Γαλικία, Νανάρρα, Σαραγκόσσα). Εκεί όπου οι φασίστες δεν πέρασαν (Αστούριες, χώρα των Βάσκων, Μαδρίτη και κύρια στην Καταλωνία) αυτό έγινε επειδή το προλεταριάτο απάντησε με πολύ κουράγιο στην

πρόκληση της αστικής τάξης μη λαμβάνοντας υπόψη τις απειλές της δημοκρατίας και τις σοσιαλσταλινικές οδηγίες κάνοντας έφοδο στις φυλακές, εξαρθρώνοντας τον στρατό, νικώντας τις παρακρατικές μιλιτσιας στο μισό πιο σημαντικό κομμάτι της χώρας, με λίγα λόγια πραγματοποιώντας τον οπλισμό του προλεταριάτου, τις εργατικές μιλιτσιας, συνθήκη απαραίτητη, αν και όχι αρκετή, για την επανάσταση.

Εξαιτίας της απουσίας ενός κόμματος ικανού να οδηγήσει το προλεταριάτο στην κατάκτηση της εξουσίας και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του και να καταστρέψει την επιρροή του ρεφορμισμού πάνω στις μάζες, αυτός ο τελευταίος έπαιξε τον αντεπαναστατικό του ρόλο σε μεγάλη κλίμακα και αυτό την ίδια στιγμή που ο εμφύλιος πόλεμος τίναζε στον αέρα όλα τα ξεπερασμένα αμορτισέρ της δημοκρατίας (υποστηριζόμενης από αυτόν) και που ο οπλισμός του προλεταριάτου έκανε ακόμα πιο απατηλή τη συμφωνία που η ρεπουμπλικανική κυβέρνηση (υποστηριγμένη από αυτόν) ήθελε να κλείσει με τους δεξιούς και το στρατό για να διεξαγάγει καλύτερα τη γενικευμένη καταστολή του προλεταριάτου. (15)

Η κομμουνιστική αριστερά της Ιταλίας αναφερόμενη στο ρόλο που έπαιξε η σοσιαλδημοκρατία μπροστά στη φασιστική επίθεση στην Ιταλία για ένα φαινόμενο διεθνούς σημασίας είχε διακηρύξει:

"Το Σοσιαλιστικό Κόμμα της Ιταλίας αρνείται να τοποθετηθεί από την κομμουνιστική σκοπιά σύμφωνα με την οποία ο φασισμός δεν είναι παρά μια άλλη πλευρά της βίας που το αστικό κράτος αντιπαραθέτει στην επαναστατική βία του προλεταριάτου και που συνιστά το τελευταίο του αμυντικό και αντεπιθετικό επιχείρημα. Το ΣΚΙ ήθελε μίαν αποτελεσματική κατάσταση που θα επέτρεπε την επιστροφή στην ομαλή ζωή όπου θα μπορούσε να συνεχίσει το παραδισιακό έργο όπου είναι προσαρμοσμένη η δομή του. Επειδή η πολιτική του αφοπλισμού και της εκλογικής συμμετοχής δεν αρκούσε για να οδηγήσει σε αυτό το αποτέλεσμα το ΣΚΙ οδηγήθηκε σε απευθείας διαπραγματεύσεις με τους φασίστες ηγέτες. Η τωρινή τους αποτυχία δεν σημαίνει τίποτα. Μόνο το γεγονός ότι διαπραγματεύονται μετά από την επίσημα αυθόρμητη άρνηση του ένοπλου αγώνα, σημαίνει ότι το ΣΚΙ ετοιμάζεται και για άλλες παραχωρήσεις που θα είναι η λογική συνέπεια της μοιραίας "ειρηνιστικής" του υπόσχεσης. Αυτό εμπεριέχει μια συμφωνία αυτού του είδους: Αφοπλιστήκαμε, ο φασισμός να υποσχεθεί ότι θα κάνει το ίδιο, η καταστολή της ιδιωτικής βίας να εμπίπτει πάλι στις νόμιμες δυνάμεις της τάξης, στο κράτος. Η σοσιαλδημοκρατία

(13) Στις 14 Ιούλη 3 μέρες πριν την αρχή των στρατιωτικών επιχειρήσεων ο Κουιρόγκα πρόεδρος του Συμβουλίου διαβεβαίωσε στη συγκέντρωση της κοινοβουλευτικής επιτροπής δημοσίων έργων ότι η φήμη σύμφωνα με την οποία ο στρατηγός Μόλα συνελλήφθηκε, ήταν ψεύτικη προσθέτοντας ότι ο Μόλα ήταν ένας νομοταγής στρατηγός της δημοκρατίας κι ότι η διάδοση τέτοιων φημών δεν εξυπηρετούσε παρά την υπονόμευση του καθεστώτος (...)(Στις 17 ο ίδιος ο Κουιρόγκα) δήλωνε ότι οποιοσδήποτε έδινε όπλα στους εργάτες χωρίς δικές του διαταγές θα τσεκκιζόταν". (Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα, σελ. 145 και 152). Στις 18 μετά την ολοκληρωτική στρατιωτική κατάληψη του Μαρόκου, της Σεβίλλης, της Ναβάρρ και της Σαραγκόσσα η κυβέρνηση που δεν είχε πάρει κανένα μέτρο για να αντιμετωπίσει, δημοσίευσε μια πρώτη κοινοποίηση "για την επιβεβαίωση της απόλυτης ομαλότητας όλης της χερσονήσου (!). Η κυβέρνηση διακηρύσσει πως η καλύτερη βοήθεια που μπορεί κανείς να της δώσει είναι η εγγύηση της ομαλότητας με σκοπό να δοθεί ένα καινούργιο παράδειγμα πίστης στις στρατιωτικές δυνάμεις του κράτους (!)

Χάρη στις προφυλάξεις που πάρθηκαν από τις αρχές, εκτιμάται ότι ένα μεγάλο κίνημα επίθεσης ενάντια στη δημοκρατία αποκεφαλίστηκε. Αυτό το κίνημα δεν βρήκε υποστήριξη στη χερσόνησο και δεν συνάντησε

υποστηρικτές παρά μόνο σ' ένα στασιαστή τομέα του στρατού στο Μαρόκο (...). Αυτά τα μέτρα σε συμφωνία με τις διαταγές που δόθηκαν στις στρατιωτικές δυνάμεις του Μαρόκου, που εργάζεται δραστήρια για να συντρίψει την εξέγερση, μας επιτρέπει να διακηρύξουμε ότι η δράση της κυβέρνησης αρκεί για να επαναφέρει την τάξη". (Φ. Μόρροου, όπου και προηγούμενα, σελ. 22) Και ο Αζάνα θα ομολογήσει αργότερα ότι η εργατική αντίθεση "άρχισε κάτω από μια κυβέρνηση που δεν ήθελε, ούτε μπορούσε να της δώσει την υποστήριξη της" (Μπρουέ, όπου και προηγούμενα, σελ. 133) (14) Πέιρατς, "Η ΣΜΓ στην Ισπανική επανάσταση" Τόμος Ι σελ. 139, και Ζυλ Ρομπλ, όπου και προηγούμενα (15) Μετά την αποτυχημένη απόπειρα να συγκροτηθεί μια κυβέρνηση με τη συμμετοχή του Μόλα "στη διάρκεια μιας σύσκεψης που παρευρίσκονταν ο Πριέτο και ο Λάργκο Καμπαλλέρο παρουσίασε το σχέδιο του. Αυτό συνίστατο σε μια γενική επιστροφή στις θέσεις της 19ης Ιούλη, στην αμνηστία, στον αφοπλισμό (των εργατών), στην απαγόρευση των απεργιών, στο σχηματισμό μιας εθνικής κυβέρνησης αποτελούμενης από όλα τα πολιτικά κόμματα, στη διάλυση της βουλής κλπ. Αυτή η πρωτοβουλία δεν έγινε δεκτή από την πρόσφατα σχηματισμένη κυβέρνηση και προφανώς δεν ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθεί". (Χ. Τόμας όπου και προηγούμενα σελ. 162).

επιθυμεί με μια ηλίθια και ολέθρια προθυμία αυτήν την ουτοπική επάνοδο στη νομιμότητα. Είναι λοιπόν λογικό και αληθινό ότι το ΣΚΙ είχε επίσης προτείνει να δεσμευτούν τα δυο κόμματα να καταγγείλουν όλους αυτούς, όποιοι και αν είναι, που επιβουλεύονται αυτή τη νομιμότητα, και αν δεν έχει γίνει ακόμα θα γίνει". (16)

Προφητικά λόγια που θα βρουν την ολοκληρωτική ιστορική τους απόδειξη στην Ισπανία του 1936-1938: σύμπλευση της αστικής δημοκρατίας, του στρατού και των λευκών

Η Δημοκρατία στον εμφύλιο πόλεμο

Απαντώντας με μια γιγάντια ορμή στην πρόκληση της αστικής τάξης και καταλαβαίνοντας ότι ο εμφύλιος πόλεμος απαιτεί και το μετασχηματισμό της βιομηχανίας και την καταστολή του εχθρού του Ισπανικού προλεταριάτου—και πάνω απ' όλα το καταλανικό προλεταριάτο—εγκαθιστά τον εργατικό έλεγχο της παραγωγής και εγκαθιδρύει μια συνοπτική δικαιοσύνη. Το αγροτικό μισοπρολεταριάτο και οι φτωχοί χωρικοί ακολουθούν διανέμοντας τη γη των μεγάλων ιδιοκτητών γαιοκτημόνων και καπιταλιστών. Παρόλα αυτά αν κ'εί οπλισμένη η εργατική τάξη βρίσκεται εντελώς άοπλη πολιτικά.

Στην πλειοψηφία τους οι εργαζόμενοι είναι χωρισμένοι σε δυο ηγεμονικά ρεύματα: στον αναρχισμό (με την FAI και την CNT) που κυριαρχούν στην Καταλωνία, και στη σοσιαλδημοκρατία. Ο σταλινισμός και το POUM, κόμμα κεντρίστικο βρισκόμενο κύρια στην καταλανική επαρχία, είναι πολύ μειοψηφικά και χωρίς αξιόλογη επιρροή στις μάζες.

Στη διάρκεια των εβδομάδων που ακολουθούν αμέσως μετά τα γεγονότα του Ιούλη 1936, τότε που η πρώτη ορμή του προλεταριάτου έχει ακόμα όλη τη δύναμη της, το δημοκρατικό προσωπείο της δημοκρατίας, η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός είναι ανίκανοι να αποπλίσουν τους εργάτες και πρέπει να υπομείνουν τα γεγονότα "να αφεθούν στο ρεύμα για να μην πνιγούν" ενώ παράλληλα δοκιμάζουν την επαναστατική ικανότητα του αναρχισμού (ή μάλλον την ιστορική ανικανότητα του να καταστρέψει την αστική κυριαρχία) το σοσιαλιστικό και σταλινικό κόμμα μένουν εξω από την κυβέρνηση. Στο μεταξύ αυτή η τελευταία διευθυνόμενη από τον ρεπουμπλικάνο Ζιράλ και με την ενεργή υποστήριξη του ΚΚ και του ΣΚ δεν κάνει τίποτα για να αποκρούσει τη στρατιωτική επίθεση. Διαθέτοντας σημαντικά χρηματικά αποθέματα δεν θα αγοράσει ούτε ένα όπλο στους πρώτους δυο μήνες ακολουθώντας τις διεθνείς συμφωνίες για "μη επέμβαση". Αντίθετα θα προσπαθήσει όσο περισσότερο μπορεί να στερεώσει και να επιδιορθώσει τα φαρμάκια γρανάζια του κράτους.

Ενα από τα πρώτα μέτρα που υιοθετήθηκαν από την κυβέρνηση στην αρχή του Αυγούστου είναι η επιστράτευση που οδήγησε σιγά-σιγά στην ανασύσταση του τακτικού στρατού στη "δημοκρατική ζώνη". Η CNT θα συνθηκολογήσει μπροστά σε αυτό το μέτρο που αποκλείει τα εργατικά συμβούλια και που θέτει ανοικτά το πρόβλημα της εξουσίας. Την επιστράτευση θα ακολουθήσει η αποκατάσταση της λογοκρισίας στην οποία υποβάλλονται εξίσου η CNT και το POUM.

Η μη καταστροφή του κράτους από τον αναρχισμό—ενώ όλη η Καταλωνία βρίσκεται πρακτικά στα χέρια του—η απουσία της αρχής της καταστροφής του κράτους από τον κεντρισμό, οδήγησαν αμελίκτα αυτά τα δυο ρεύματα σε συνεχείς συνθηκολογήσεις στο όνομα του "ενωτικού αντιφασιστικού αγώνα" σε μια περίοδο του εμφύλιου πολέμου που αποκλείει από τη φύση του τις στροφές και τις υπεκφυγές. Από τον Αύγουστο η CNT συμμετέχει στην Κυβέρνηση

συμμοριών στον αντιπρολεταριακό αγώνα, τόσο πριν όσο & μετά το φρανκικό πραξικόπημα επιστροφή—πριν τον οπλισμό του προλεταριάτου που θα κώσιε στα δυο την κρατική επικράτεια—στην αστική νομιμότητα, στις "δημοκρατικές" ζώνες, δυνάμωμα του κλονισμένου κράτους, αργότερα τρομερή καταστολή του επαναστατικού προλεταριάτου, αφοπλισμός των εργατών και τέλος αφού η εργατική τάξη νικήθηκε μέσα στους τελευταίους της προμαχώνες από τον πολυβολισμό των σύμμαχων δυνάμεων της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού επικεφαλής του δημοκρατικού κράτους, νέα πρόταση ειρηνοποίησης με το φασισμό.

ση Αμυνας της Χώρας των Βάσκων που διευθύνεται από το Βασκικό Εθνικιστικό Κόμμα, που είναι η πραγματική κυβέρνηση της επαρχίας, ενώ το POUM συμμετέχει στην κυβέρνηση της Βαλένθια. Στις 11 Αυγούστου η CNT και το POUM μπαίνουν στο Οικονομικό Συμβούλιο της Καταλωνίας για να συντονίσουν την οικονομική δραστηριότητα της περιοχής σε συνεργασία με την κεντρική κυβέρνηση. Ακόμα στις 5 Αυγούστου συστάθηκε ένα Συμβούλιο Σύνδεσης που σχηματίστηκε από το FAI το σταλινικό PSUC, τη VGT και την CNT.

Όλα αυτά ήταν η εκτυφλωτική απόδειξη της ολικής πτώχευσης του αναρχισμού (που αρνιόταν όλες τις αρχές του) καθώς και του κεντρισμού και αποκάλυπτε τον ακολουθητισμό αυτών των δυο ρευμάτων απέναντι στη δημοκρατία και το ρεφορμισμό, μια πολιτική ουράς που αναπτύχθηκε και ωρίμασε στο διάστημα των προηγούμενων χρόνων. Από δω και πέρα δεν θα κάνουν τίποτα, χωρίς αρχές, παρά να γυρίζουν σαν ανεμοδείκτης ανάμεσα στη μαχητικότητα των εργατικών μαζών και στη συνθηκολόγηση απέναντι σε αυτούς που είχαν αρχές... σταθερές βέβαιες αλλά ανεπαναστατικές.

Στις 4 Σεπτέμβρη η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός περνούν στην επίθεση με το σχηματισμό της κυβέρνησης με πρόεδρο το Λάργκο Καπαλλέρο προβάλλοντας ανοικτά σαν πρόγραμμα την επιστροφή στην κατάσταση του 1936. Ο Ιησούς Χερνάντεζ διευθυντής του κεντρικού όργανου του ΚΚ Ισπανίας "Mundo Obrero", έγραφε στις 6 Αυγούστου 1936:

"Είναι απόλυτα λαθεμένο ότι το εργατικό κίνημα έχει σήμερα σαν σκοπό την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου όταν τελειώσει ο πόλεμος. Δεν μπορούμε να πούμε ότι είχαμε μια κοινωνική αιτία για να δικαιολογήσουμε τη συμμετοχή μας στον πόλεμο. Εμείς οι κομμουνιστές είμαστε οι πρώτοι που απορρίπτουμε αυτήν την υπόθεση. Δεν έχουμε παρά μια επιθυμία: να υπερασπιστούμε τη δημοκρατία".

Στην αρχή του Αυγούστου η Humanite (του γαλλικού ΚΚ έγραφε:

"Η κεντρική επιτροπή του Ισπανικού κομμουνιστικού κόμματος μας ζητά να πληροφορήσουμε την κοινή γνώμη (σχετικά με τις φανταστικές και υπεροπτικές δηλώσεις δημοσιευμένες από κάποιες εφημερίδες) ότι ο Ισπανικός λαός δεν είναι έτοιμος να παλαίψει για την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου αλλά δεν γνωρίζει παρά μόνο ένα στόχο: την υπεράσπιση της τάξης, της δημοκρατίας, με τον πλήρη σεβασμό της ατομικής ιδιοκτησίας". (17)

Και είναι ο Σαντιάγκο Καρίγιο που θα ξανάρθει να διακηρύξει στο Εθνικό Συνέδριο της Νεολαίας που έγινε στη Βαλένθια το Γενάρη του 1937: "Δεν είμαστε μια μαρξιστική νεολαία. Παλεύουμε για ένα δημοκρατικό και κοινοβουλευτικό πολίτευμα." (18) Ο σχηματισμός στην Καταλωνία μιας καινούργιας κυβέρνησης στην οποία συμ-

(16) "Οι δρόμοι που οδηγούν στο Νοσκιζμό", "El Comunista", 14 Ιούλη 1921. Ανατυπώθηκε στο "Κομμουνισμός και φασισμός", εκδ' γαλλικό Κομμουνιστικό Πρόγραμμα, σελ. 47

(17) Απόσπασμα απ' τον Φ. Μόρρου, όπου και προηγούμενα σελ. 40-41.

(18) Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα σελ. 417

μετέχουν, πλαι σε αυτό το αστικό και βίαια αντιπρολεταριακό κόμμα το Esquerra, το Σοσιαλιστικό Κόμμα, η CNT, το PSUC & το POUM, έπειτα η είσοδος της CNT στην κεντρική κυβέρνηση της Μαδρίτης στις 4 Δεκέμβρη του 1936 εξασφάλισαν στην "αντιφασιστική" αντίδραση την ασυνείδητη συνεργασία του αναρχισμού και του κεντρισμού στην κατευθυνόμενη επίθεση ενάντια στο οπλισμένο προλεταριάτο.

Κατά τη διάρκεια των γεγονότων του Μάη του 1937, όταν η βία της δημοκρατίας έπεφτε πάνω στο προλεταριάτο της Βαρκελώνης (αυτό το ίδιο προλεταριάτο που είχε αποκορώσει την στρατιωτικοφασιστική επίθεση του 1936), μια αναρχική ηγέτιδα η Φεντερίκα Μοντσένου παρουσίαζε ένα φάκελο για τις συμφωνίες που κλείστηκαν από το Esquerra, το PSUC και τη βασιλική κυβέρνηση με σκοπό τη καταστροφή του POUM και της CNT και το άνοιγμα του δρόμου για μια ειρήνη μέσα από διαπραγματεύσεις κάτω από την αιγίδα των παγκόσμιων μεγάλων δυνάμεων. Μερικές μέρες πριν, σύμφωνα με το σταλινικό δημοσιογράφο Λουί Φίσερ, "ενας αντιπρόσωπος της ισπανικής κυβέρνησης, που παρίστατο στη στέψη του Γεώργιου του 5ου, παρουσίασε στον υπουργό εξωτερικών Εντεν ένα σχέδιο για το σταμάτημα του εμφύλιου πολέμου. Έπρεπε να γίνει ανακωχή. Όλα τα ξένα και εθελοντικά στρατεύματα των δυο μετώπων έπρεπε να εγκαταλείψουν αμέσως την Ισπανία. Κατά τη διάρκεια της ανακωχής καμιά γραμμή των δυο μετώπων δεν έπρεπε να μετατοπιστεί. Αφού θα είχαν απομακρυνθεί οι μη ισπανοί, η Μ. Βρετανία, η Γαλλία, η Ιταλία, η Γερμανία και η Σοβιετική Ένωση έπρεπε να ετοιμάσουν ένα σχέδιο που η ισπανική κυβέρνηση θα διεκύριζε από τα πριν ότι ήταν έτοιμη να αποδεχτεί, έτσι ώστε η θέληση του ισπανικού έθνους σε ότι αφορά το πολιτικό και κοινωνικό μέλλον πρέπει να αποφασιστεί αυταρχικά." (19) Να κάτι που δείχνει καλά την αντιπρολεταριακή φύση της πολιτικής της δημοκρατίας, πρώτα με τον Καμπαλλέρο, μετά με το Νεγκρίν.

Για να μην προκαλέσει "διεθνή επεισόδια" δυσάρεστα για την Αγγλία και τη Γαλλία η κυβέρνηση, από το Σεπτέμβριο του 1936, στέλνει στον κόλπο της Γασκωνίας το σύνολο του ισπανικού πολεμικού ναυτικού (που το πραξικόπημα δεν μπόρεσε να κυριεύσει χάρη στην ανυποταξία των ναυτών που εκτέλεσαν τους αξιωματικούς και πήραν τη διοίκηση των πλοίων). Αφήνει έτσι ελεύθερο το δρόμο στην απόβαση των λεγεωνάριων και των συνταγμάτων που ήρθαν από το Μαρόκο. Οχι μόνο δεν κηρύσσει την ανεξαρτησία του Μαρόκου που θα ευνοούσε μια εθνική εξέγερση στα μετόπισθεν και μέσα στα στρατεύματα του Φράνκο, οχι μόνο αποκορώσει τις προτάσεις συνεργασίας του εθνικιστή ηγέτη Αμπντέλ Κριμ (κάτι που θα ξεσήκωνε εναντίον επαναστατικό αέρα σε όλη την αποικιοκρατούμενη, από τις δημοκρατικές δυνάμεις, Αφρική) αλλά φτάνει μέχρι να προτείνει στη Γαλλία να της παραχωρήσει ένα μέρος του "ισπανικού" Μαρόκου. (20)

Παράλληλα με την ανασυγκρότηση του στρατού στις επαρχίες όπου οι εργάτες είναι οπλισμένοι, η κυβέρνηση ξαναοργανώνει και ξαναενισχύει τα μισθοφορικά της σώματα. Η Πολιτοφυλακή (Γκουάρντια σιβιλ) ξαναδημιουργείται και ξαναβαφτίζεται Εθνική Δημοκρατική Φρουρά. Οι άνδρες που της μένουν, ακόμα και αυτοί της Φρουράς Εφόδου, ανακλήθηκαν από το μέτωπο και στάλθηκαν στα μετόπισθεν. Σχημάτισε μια καινούργια πραιτωριανή φρουρά 40.000 ανδρών που παρουσιάστηκε ότι δημιουργήθηκε για να ασχολείται με τα ...σύνορα!

Στο μεταξύ το μέτωπο της Αραγκόν (επαρχία κατακτημένη από τους εργάτες που διευθύνονταν από τους αναρχικούς και τους οπαδούς του POUM) μπουκοταρίστηκε ανοικτά από την κυβέρνηση αν και αυτό στρατιωτικά σήμαι-

νε το άνοιγμα του δρόμου στα φρανκικά στρατεύματα της Ναβάρρας για να προχωρήσουν μέχρι τη χώρα των Βάσκων. Και η δημοκρατία φοβάται τόσο πολύ τα επαναστατικά ξεσπάσματα του προλεταριάτου των ορυχείων των Αστουριών που του αρνείται τα όπλα που θα είχαν επιτρέψει να κυριέψει το Οβιέδο που είχε καταληφθεί από τον στρατό του Φράνκο.

Στη χώρα των Βάσκων η "εθνικιστική" κυβέρνηση με τη συμμετοχή των σοσιαλο-σταλινικών οχι μόνο αρνείται να μετατρέψει τη βαριά βιομηχανία του Μπιλμπάο σε βιομηχανία πολέμου, αλλά αρχίζει επίθεση ενάντια στις εργατικές μιλιτσιας και παραχωρεί χωρίς μάχη το Σαν Σεμαστιάν όπου προηγούμενα απάλλαξε την πόλη από τους οπλισμένους εργάτες.

Από την άλλη πλευρά του Οχτώβρη του 1936 διατάζεται η στρατιωτικοποίηση των εργατικών μιλιτσιών που περνούσαν κάτω από τις διαταγές της στρατιωτικής διοίκησης του κράτους. Τα διατάγματα του Οχτώβρη του 1936, του Φλεβόβρη και του Μάρτη του 1937 οδηγούν στον αφοπλισμό των εργατών που δεν έχουν στρατιωτικοποιηθεί. Από τον Απρίλη οι μιλιτσιας της Μαδρίτης και της Βαλένθια χάνουν τις αστυνομικές τους λειτουργίες. Αυτό ήταν ο πρόλογος της γενικής αντιπρολεταριακής επίθεσης που αναγγέλθηκε από το διεθνή σταλινισμό. Στην Πράβντα της 17ης Δεκεμβρίου του 1936 μπορούσε κανείς να διαβάσει: "Στην Καταλωνία η κάθαρση των τροτσκιστών και των αναρχοσυνδικαλιστών άρχισε. Θα συνεχιστεί με την ίδια ενεργητικότητα όπως και στη Σοβ. Ένωση." (21) —αυτής της Σοβ. Ένωσης όπου οι δίκες της Μόσχας δολοφονούσαν όλους όσους ήταν η πρωτοπορία του παγκόσμιου επαναστατικού προλεταριάτου.

Είναι στη Βαρκελώνη που το δημοκρατικό μπλόκ θα συναντήσει αντίσταση στο έργο του του αφοπλισμού των εργατών που άρχισε στις 17 Απρίλη του 1937 σε μια πόλη ελεγχόμενη στρατιωτικά από τις Φρουρές Εφόδου αφού οι σταλινικοί και οι εθνικιστές Καταλάνοι εγκατέλειψαν τις μιλιτσιας. Η τελική επίθεση είναι ήδη ώριμη. Η CNT και το POUM είχαν συμμετάσχει πλατιά για πολλούς μήνες στο δημοκρατικό έργο, δηλ. στη συνεργασία των τάξεων που είχαν συγκεντρωθεί κάτω από την ασχρή σημαία της "αντιφασιστικής ενότητας". Τέλος η απογοήτευση των μαζών μεγάλωσε γιατί δεν υπήρχε ένα κόμμα αποφασισμένο στην επαναστατική πάλη. Το μπλοκ των δημοκρατών-σοσιαλιστών-σταλινικών είχε όλα τα ατού για να προχωρήσει καλά στην επιθυμητή "επιστροφή στην ομαλότητα". Αλλά για να το κάνει αυτό έπρεπε να τσακίσει ανοικτά το προλεταριάτο που ήταν η κινητήρια δύναμη της εξέγερσης του 1936 και που αν και προδομένο διατηρούσε ακόμα την εξεγερτική του δύναμη.

Η επίθεση θα αρχίσει τον Μάη του 1937, όταν τα στρατιωτικά σώματα του σταλινισμού θα πάρουν την πρωτοβουλία να αφοπλίσουν τις εργατικές μιλιτσιας της Βαρκελώνης προκαλώντας μια γενναία προλεταριακή αντίσταση σε όλη την καταλάνικη πρωτεύουσα και προκαλώντας μια γενικευμένη σύγκρουση. Το καταλάνικο επαναστατικό προλεταριάτο εγκαταλείμει από τα ακατάπαυστα καλέσματα της CNT και του POUM για την "συμφιλίωση του αντιφασιστικού μετώπου", χωρισμένο από τις στρατιωτικοποιημένες αναρχικές και POUMιστικές μιλιτσιας —που θα προσπαθούσαν να προχωρήσουν προς τη Βαρκελώνη για να το βοηθήσουν, αλλά θα σταματήσουν χάρη στις ψεύτικες διαβεβαιώσεις των πολιτικών τους αρχηγών που προσποιούνταν ότι όλα "είχαν επιστρέψει στην τάξη"— θα υποστεί μια φοβερή καταστολή και μια οριστική ήττα από το δημοκρατικό μπλοκ που θα πετύχει έτσι αυτο που δεν μπόρεσε να κάνει η στρατιωτικο-φασιστική αντίδραση.

(19) ΝΑΣΙΟΝ 4 Σεπτέμβρη 1937. Απόσπασμα από τον Φ. Μόρρου, όπου και προηγούμενα, σελ. 210. Ο αντιπρόσωπος της ισπανικής κυβέρνησης ήταν ο σοσιαλιστής αρχηγός Μπαστέιρο.

(20) Το υπόμνημα επαναλήφθηκε στις 9 Φλεβάρη του 1937

από τον Αλβαρές ντε Βάγιο (Φ. Μόρρου, όπου και προηγούμενα σελ. 58 και 178).

(21) Απόσπασμα από τον Φ. Μόρρου, όπου και προηγούμενα σελ. 80.

Εκατοντάδες νεκροί, χιλιάδες τραυματίες και εξαφανισμένοι, αυτός θα είναι ο απολογισμός των άγριων αυτών ημερών που θα εγκαινιάσουν μια συστηματική κάθαρση των πρωτοπόρων προλεταρίων τόσο στο μέτωπο όσο και στα μετόπισθεν. (22)

Μετά το ξεπέραςμα του τελευταίου εμπόδιου για την αποκατάσταση της "δημοκρατικής ομαλότητας", ο Λάργκο Καμπαλλέρο καθαιρέθηκε. Η κοινωνική συντήρηση δεν είχε πια ανάγκη από την εξτρεμιστική δημαγωγία, αλλά απ'την αντιπρολεταριακή βία σε μεγάλη κλίμακα, και η δημοκρατία επιταχύνει αυτήν την εξέλιξη με την κυβέρνηση Νεγκρίν.

Μαζική καταστολή των προλεταρίων, ξέσπασμα των παρακρατικών συμμοριών του σταλινισμού που αναπτύχθηκαν με μια ιλλεγγινώδη ταχύτητα και που με την αδιάλλακτη αντεπαναστατική τους πολιτική γραμμή συγκέντρωσαν γύρω τους ένα μεγάλο μέρος από τις αντιπρολεταριακές εφεδρείες της "δημοκρατικής ζώνης" (23), κατάργηση του εργατικού ελέγχου που είχε αρχίσει στο διάστημα των προηγούμενων μηνών στην παραγωγή και στη διανομή, επίθεση με σκοπό την καθυστάση των εξεθλιωμένων αγροτών που ξεπέρασαν τα διατάγματα της κυβέρνησης του Λάργκο Καμπαλλέρο επαναφέροντας το στάτους-κβο στην επαρχία (24), και ενώ η αγροτική επανάσταση θα είχε ξεσηκώσει τις μεγάλες αγροτικές μάζες (45% του τότε ενεργού πληθυσμού) σε ένα ακατανίκητο κύμα. Να η πραγματικότητα της ισπανικής δημοκρατίας αυτούς τους μήνες που ανοίγουν το δρόμο στην επιστροφή του κοινοβουλευτισμού (που η δημοκρατία δεν είχε τολμήσει να χρησιμοποιήσει από τις 16 Ιουλίου) και στις τάσεις ειρηνοποίησης με τη φρανκική αντίδραση.

Η βουλή συνεδριάζει ξανά την 1η Οκτώβρη του 1937, ενώνοντας σε μια κοινή γραμμή τους σοσιαλδημοκράτες και τους σταλινικούς, τους ρεπουμπλικάνους, τους εθνικιστές βάσκους και καταλάνους καθώς και τους αντιπρόσωπους των κυβερνώντων κομμάτων του "bienio negro": Μάουρα και Πορτέλα Βαλαντάρες. Αυτός ο συνεταιρισμός των τυφλών υπηρετών της αστικής συντήρησης ήταν, σύμφωνα με τα λόγια των ίδιων των Βαλαντάρες, "ο λόγος της ύπαρξης της δημοκρατίας, η δικαίωση της ισπανικής δημοκρατίας"

Ο Ιρούχο υπουργός δικαιοσύνης και αντιπρόσωπος της βασκικής κυβέρνησης που είχε εγκαταλείψει χωρίς αντίσταση τις επαρχίες της δικαιοδοσίας του στο στρατό του Φράνκο, αλλά που παρέμεινε στην κεντρική κυβέρνηση μιας και η ισπανική δημοκρατία ήταν οργανικά αξεχώριστη από τον βάσκινο και καταλάνικο "εθνικισμό", δεν άργησε να δείξει ότι η "δημοκρατική ομαλοποίηση" ήταν ασυμβίβαστη με την "εθνική συμφιλίωση". Είναι αυτή η εποχή που δημοσιεύονταν καθημερινά λίστες από απελευθερωμένους φασίστες, ενώ προχωρούσαν οι δίκες και η κάθαρση των

επαναστατών προλεταρίων. Παράλληλα γκρεμιζόντουσαν τα απομεινάρια των λαϊκών δικαστηρίων, απαγορευόταν να καταγγέλλονται οι φασίστες χωρίς προηγούμενη συμφωνία της επίσημης δικαιοσύνης, δινόταν στην καθολική εκκλησία, στήριγμα του φρανκισμού, μια καινούργια ελευθερία δράσης, τέλος διαλύονταν οι αντιφασιστικές επιτροπές που δρούσαν στα σώματα του κράτους. (25) Με "ομαλοποιημένη" μια και καλή τη ζώνη που είχαν στα χέρια τους οι κυβερνητικοί, δεν τους έμενε τίποτε άλλο από το να προτείνουν ανοικτά την ειρήνη.

Στη σύνοδο της βουλής τον Οκτώβρη του 1937, ο Νεγκρίν βεβαίως ότι έπρεπε να "ετοιμάζεται η ειρήνη κατά τη διάρκεια του πόλεμου". Στις 20 Νοέμβρη τα δυο μέρη δέχονται την αρχή της απομάκρυνσης των εθελοντών: "ο Αζάνα και ο Ζιράλ ήταν σίγουροι ότι αυτή η αποδοχή θα οδηγούσε στην ανακωχή των εχθροπραξιών που θα μπορούσαν να μην ξανασυνεχιστούν έπειτα". (26) Πριν το υπουργικό συμβούλιο, στις 16 Μάρτη του 1938, "ο Νεγκρίν κάλεσε τον Πριέτο και τον Ζουγκαζαγκοϊτία (...) και τους ζήτησε την βοήθεια τους ζητώντας τους να κάνουν αναφέρει κατά τη διάρκεια της συνάντησης την πιθανότητα της πραγματοποίησης των διαπραγματεύσεων. Και οι δυο έδειξαν ότι είναι σύμφωνοι (...) Ο Πριέτο ανέλαβε να μπλοκάρει την κρατική περιουσία του εξωτερικού με σκοπό να είναι δυνατόν να βοηθηθούν αυτοί που θα βρισκόταν απομονωμένοι στην εξορία μετά από μια μεσολαβητική ειρήνη. Ο Νεγκρίν απάντησε ότι είχαν ήδη ασχοληθεί με αυτό. (27) Τέλος την 1η Μάη του 1938 ο Νεγκρίν δημοσίευσε τις "δεκατρείς θέσεις" του: παραίτηση (!) από τον πόλεμο, αμνηστία σε όλους τους εχθρούς, σταμάτημα κάθε αντεκδίκησης, καθολική ψηφοφορία. Τι πιο φυσικό μιας και το προλεταριάτο είχε νικηθεί; Για ποιο λόγο λοιπόν να υπάρχει διαμελισμός μεταξύ των υπηρετών του ίδιου αφεντικού; Γιατί να μην συνεννοούνται, αντίθετα, στα πλαίσια αυτής της ίδιας της δημοκρατίας που μέσα στα πρώτα χρόνια ύπαρξης της στέγασε τόσο καλά τόσο την αντίδραση της δεξιάς όσο και την αντίδραση της δημοκρατικής αριστεράς;

Οι δεκατρείς θέσεις του Νεγκρίν εξασφάλισαν την υποστήριξη του σταλινισμού. Στην ομιλία της στις 23 Μάη του 1938 στη σύνοδο της κεντρικής επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ισπανίας, η Πασιονάρια ζήτησε από όλους "όσους αισθάνονται υπερόψιοι που είναι Ισπανοί και που βρίσκονται στην άλλη πλευρά του μετώπου, να παλέψουν για τις δεκατρείς θέσεις σαν την βάση για την πραγματοποίηση μιας καινούργιας Ισπανίας". (28) Ο Λιτβίνοβ αντιπρόσωπος της ρώσικης κυβέρνησης βεβαίως πως αυτός θα ήταν πολύ πλιό ικανοποιημένος να αποχωρήσει από την Ισπανία στη βάση μιάς "Ισπανίας των Ισπανών" και ο Ηλία Ερεμπουργκ στην Πράβντα της 17ης Ιουλίου άπλωνε "το χέρι της συμφιλίωσης" στους φαλλαγκίτες που αποκαλούσε "οι Ισπανοί πατριώτες". (29)

(22) Το ΡΟΥΜ θα καταστραφεί ολοκληρωτικά, όχι τόσο από την φοβερή καταστολή που ξέσπασε εναντίον του, όσο από την πολιτική του πτώχευση. Η αναρχική CNT που είχε πιο στέρεη οργάνωση δεν θα είναι πια παρά ένα πτώμα χωρίς αρχές και χωρίς τιμή που ο χρόνος θα αναλάβει να διαλύσει.

(23) Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα, σελ. 408.

(24) Στο γράμμα του στο Στάλιν στις 12 Φλεβάρη του 1937 ο Λάργκο Καμπαλλέρο έγραφε: "Δυστυχώς δεν μπορούσαμε να αποφύγουμε, ιδιαίτερα στην αρχή, τη δημιουργία ορισμένων ακροτήτων (γι αυτούς τους κυρίους η πάλη των τάξεων είναι πάντα "εξτρεμισμοί των μαζών" που δυστυχώς οι λακέδες της μπουζουαζιάς δεν μπορούν πάντα να αποφύγουν), αλλά είμαστε αισιόδοξοι ότι δεν θα ξαναδημιουργηθούν πια". Ο Ουρίμπ, σταλινικός υπουργός γεωργίας, ανακηρύχθηκε "δημόσιος κίνδυνος Νο 1" από την αγροτική ομοσπονδία UAF της επαρχίας Λεβάντ, εξαιτίας του αγώνα του ενάντια στους συνδικαλιστικούς και οικονομικούς φτωχούς αγροτικούς συνεταιρισμούς και της βοήθειας που έδινε στους πλούσιους αγρότες και τους παλιούς ηγεμόνες "Caciques" για να ανακαταλάβουν τα εδάφη τους. Μετά το Μάη δεκάδες χιλιάδες φρουροί εφόδου θα επιτεθούν στα

χωριά, στο ένα μετά το άλλο, καταστέφοντας τους αγροτικούς συνεταιρισμούς και ξαναδίνοντας στους παλιούς εκμεταλλευτές τα πλεονεκτήματά τους". (Φ. Μόρρου, όπου και προηγούμενα, σελ. 142 και 160).

(25) Φ. Μόρρου, όπου και προηγούμενα, σελ. 140.

(26) Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα, σελ. 591.

(27) Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα, σελ. 616-617.

(28) Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα, σελ. 631.

(29) Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα, σελ. 639. Σε διεθνές επίπεδο ο "γίγαντιος αγώνας της Δημοκρατίας ενάντια στο Φασισμό" που θα κρυσταλλωθεί σε μια συμφωνία... μη επέμβασης τόσο υποκριτική όσο και το σλόγκαν που παρατέθηκε, κάλυπτε τις ορέξεις της ιμπεριαλιστικής λεηλασίας και την κοινωνική συντήρηση. Ενώ η Γερμανία κι η Ιταλία επέμβαναν εναλλάξ για να βοηθήσουν στο πνίξιμο της προλεταριακής εξέγερσης, για να δοκιμάσουν το πολεμικό υλικό τους και τις τεχνικές τους και για να φτάσουν στα ορυχεία της Ιβηρικής Χερσονήσου, οι ΗΠΑ εφοδίαζαν τον στρατό του Φράνκο με όλα τα καύσιμα που είχε ανάγκη. Η Γαλλία χρησιμοποιούσε τον εμφύλιο πόλεμο για να δοκιμάσει το γαλλικό αεροπορικό υλικό, σύμφωνα με τα ίδια τα λόγια του Λέων Μπλούμ το 1942 στις δίκες

Στις 2 Οκτώβρη ο Νεγκρίν "εκφώνισε μια ομιλία στην οποία διακήρυξε ότι όλοι οι Ισπανοί έπρεπε να καταλήξουν σε μια συμφωνία". Ρώτησε δημόσια αν οι εθνικιστές ήταν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον πόλεμο (που γι αυτούς τους κυρίους δεν είχε πια λόγο ύπαρξης ΣΣ) μέχρι που να καταστραφεί το έθνος". (30) Έτσι ο αποπλιτισμός και η διάλυση του προλεταριάτου άνοιξαν το δρόμο στην "εθνική συμφιλίωση" με σκοπό να δημιουργηθεί μια σιδηρά δημοκρατία στηριγμένη στους "εκπρόσωπους της εργατικής τάξης" και στα κατασταλτικά της σώματα—"δημοκρατικά καθώς και φαλαγγίτικα— ξαναενοποιημένα κάτω από την τρομοκρατική τάση του κράτους.

Αν η συμφωνία που πρότειναν οι δυνάμεις της δημοκρατίας, αποκρούστηκε από το φρανκισμό είναι γιατί η οικονομική ανοικοδόμηση καπιταλισμού ερμηνωμένου από τον εμφύλιο πόλεμο, όπου ερχόντουσαν να προστεθούν και οι χρόνιες συνέπειες της διεθνούς κρίσης, απαιτούσε από την κυρίαρχη τάξη μια ακλόνητη ενωτική θέληση εξαλείφοντας κατά το μεγαλύτερο δυνατό τις εσωτερικές και δευτερεύουσες διαφωνίες και τη μεγαλύτερη δυνατή πίεση των δυνάμεων που ήταν υποταγμένες σε αυτήν. Κατά συνέπεια αυτό απαιτούσε την εξάλειψη και αυτών ακόμα των περιττών "εξόδων" της αστικής κυριαρχίας που είναι ο κοινοβουλευτισμός και ο εργατικός "ρεφορμισμός" μιας και για να είναι αποτελεσματικός αυτός ο τελευταίος προϋποθέτει οργανώσεις των μαζών που, στις συνθήκες της εποχής εκείνης, θα μπορούσαν να είχαν αντιπροσωπεύσει μια επικίνδυνη κεντρόφυγη τάση τη στιγμή που η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός είχαν παίξει έναν αντιπρολεταριακό ρόλο ανοιχτά μέχρι τις τελευταίες του συνέπειες.

Στο στρατιωτικό επίπεδο ο Ισπανικός εμφύλιος πόλεμος δεν ξεφεύγει από την αλήθεια ότι κάθε πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλο τρόπο, της οποίας δυναμώνει τα χαρακτηριστικά και συμπυκνώνει τα αποτελέσματα. Οι μόνες στρατιωτικές νίκες που καταφέρθηκαν ενάντια στο στρατό του Φράνκο ήταν οι αρχικές νίκες των εργατών που ξεπέρασαν την αστική νομιμότητα. Οι μόνες νικηφόρες επιθέσεις ήταν αυτές των εργατικών μελιτισίων των Αстуριών και της Καταλωνίας, που καταλαμβάνοντας την Αραγκόν ξεσήκωσαν στο πέρασμα τους τους φτωχούς χωρικούς. Αλλά από τη στιγμή που η προλεταριακή ορμή κατανάλιστηκε στην "υπεράσπιση της δημοκρατίας", από τη στιγμή που οι μελιτίσιες στρατιωτικοποιήθηκαν από τη δημοκρατικό κράτος, η στρατιωτική του ιστορία έγινε μια όλο και μεγαλύτερη συνέχεια οπισθοχωρήσεων που αντανάκλουν στο στρατιωτικό επίπεδο το γενικό του ρόλο.

Μετά το Σαν Σεμπάστιαν η υπόλοιπη βασκική χώρα εγκαταλείφθηκε χωρίς μάχη από το δημοκρατικό στρατό μετά από μήνες ολικής στρατιωτικής αποδραστηριοποίησης & μετά τον αποπλιτισμό των εργατικών μελιτισίων. Με την οριστική ήττα του Μάη του 1937 στη Βαρκελώνη, η αστική δημοκρατία καθώς και ο βασκικός εθνικισμός είχαν εκπληρώσει την αποστολή τους. Η βασκική μπουρζουαζία άλλαξε λοιπόν στρατόπεδο μιας και η Αγγλία, επηρεάζουσα

δύναμη της περιοχής, έκλεισε συμφωνίες με την κυβέρνηση του Φράνκο.

Η Μαλάγκα πέφτει, εξαιτίας προδοσιών του "νομοταγή" στρατού. Η Γκικόν εγκαταλείφθηκε χωρίς μάχη και οι εργάτες αφοπλίστηκαν. Το μέτωπο της Αραγκόν καταστράφηκε από το ολικό σαμποτάζ των μελιτισίων από την κυβέρνηση και καταλήγει σε μια φρικαλέα σφαγή των εραζόμενων που αντιμετώπισαν τις ομοβροντίες του φρανκικού στρατού ενώ η δημοκρατία τους αρνείται κάθε βοήθεια σε αεροπορικά μέσα και σε βαρύ πυροβολικό. Ο δημοκρατικός στρατός—που η ανασυγκρότηση του έπρεπε, υποτίθεται, να "εξασφαλίσει την ολοκληρωτική νίκη"— αποσύρεται από τη Βαρκελώνη, την καρδιά του Ισπανικού προλεταριάτου, χωρίς μάχη.

Μόνο η υπεράσπιση της Μαδρίτης το 1936 και η επίθεση της Εμπρε το 1938 ήταν μια πραγματική κινητοποίηση, όχι τόσο από τις κυβερνητικές αρχές, που εξαφανίστηκαν σαν ποντικοί, όσο από το σοσιαλ-σταλινικό μπλόκ Όμωσ και εδώ επίσης πρόκειται για τους κρίκους της ίδιας αντεπαναστατικής αλυσίδας. Αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στο γεωπολιτικό χάρτη της Ισπανίας του 1936 για να καταλάβουμε ότι η πτώση της Μαδρίτης θα σήμαινε την διάλυση του εθνικού κέντρου της σοσιαλδημοκρατικής και σταλινικής επιρροής και ότι με αυτήν την υπόθεση η Καταλωνία που ελεγχόταν από τους αναρχικούς και το ΡΟΥΜ θα γινόταν το πολιτικό και στρατιωτικό κέντρο του αγώνα ενάντια στον φρανκισμό. Μέχρι εκείνη τη στιγμή (Οκτώβρης-Νοέμβριος του 1936) η CNT και το ΡΟΥΜ δεν είχαν ακόμα δείξει ολοκληρωτικά μέχρι που μπορούσαν να φτάσουν στην ταξική συνεργασία και στη συνθηκολόγηση, και η πτώση της Μαδρίτης θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει έναν κίνδυνο δύσκολο να εκτιμηθεί. Για να εξασφαλιστεί η υποταγή του καταλανικού προλεταριάτου στις διαταγές της δημοκρατίας η στρατηγική της απαιτούσε τη διατήρηση της Μαδρίτης. Χωρίς να υπολογιστεί ότι η υπεράσπιση της πρωτεύουσας και η διεθνής κινητοποίηση που τη συνόδευε ήταν ένα από τα μέσα με τα οποία ο σταλινισμός κάλυψε το αισχρό θέαμα των δικών της Μόσχας.

Όσον αφορά την επίθεση της Εμπρε αυτή ήταν μια τελευταία προσπάθεια για την επιβολή των διαπραγματεύσεων. Αρκεί να πούμε ότι η διεθνής ταξιαρχία αποσύρθηκε από το μέτωπο στη μέση της μάχης, όπως είχε συμφωνηθεί με τις σύμμαχες δυνάμεις κατά την εποχή των προηγούμενων διαπραγματεύσεων με το Φράνκο.

Μετά τη στρατιωτικοποίηση των μελιτισίων και κύρια μετά τον Μάη του 1937 τα στρατιωτικά μέτωπα δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά το θέατρο των "προδοσιών" των νομοταγών στρατών και της φρικαλέας σφαγής των προλεταρίων. Στο μεταξύ η δημοκρατία και τα κόμματα της βιάζονταν από αυτήν την κατάσταση επιχειρήματα για μια αδύνατη διαπραγμάτευση και οι αναρχικοί ηγέτες επαναλάμβαναν μέχρι αδιάς την αναγκαιότητα της πραγματοποίησης του "ενιαίου αντιφασιστικού μετώπου" και της "υποταγμένων για τη νίκη".

Ιστορικός απολογισμός και στοιχεία επαναστατικής τακτικής

Αν και η καταστροφή των θεωρητικών θέσεων αρχής των αντιπάλων μας είναι το βασικό στοιχείο κάθε επαναστατικής πολιτικής, αυτό δεν αρκεί για να οριοθετηθεί ακριβώς η δράση του επαναστατικού προλεταριάτου. Πρέπει να συνοδεύεται από ένα σύνολο κατευθύνσεων που να ορίζουν με ακρίβεια τα σύνορα της τακτικής του, δηλ. της πρα-

κτικής του στάσης απέναντι στη διεκδίκηση της "υπεράσπισης της δημοκρατίας", προμαχόνα του "μπλοκ των αριστερών", απέναντι στην εναλλαγή ανάμεσα στην αστική δεξιά και στην δημοκρατική "αριστερά" και τέλος απέναντι στην προοπτική μιας "εργατικής κυβέρνησης", σοσιαλδημοκρατικής ή σταλινικής. Αυτά τα τρία προβλήματα—που το

του Ριόμ. Όσο για την Αγγλία, αυτή πόνταρε στην οικονομική ερήμωση της χώρας βλέποντας την σαν τον πρόλογο μιας μαζικής ζήτησης πιστώσεων, κάτι που έμελλε ακριβώς να συμβεί. Για τη Ρωσία η συμμετοχή, σαφώς βαθμιαία, στον πόλεμο αποτέλεσε τον πέπλο καπνού με τον οποίο προσπάθησε να καλύψει την εσωτερική και εξωτερική εγκληματική της πολιτική. Όχι μόνο η ρώσικη στρατιωτική "βοήθεια" πληρώθηκε χρυσή, αλλά δεν άρχισε παρά μετά τη στρατιωτικοποίηση των μελιτισίων και έπαψε προοδευτικά μετά το 1937, κάτι που δείχνει πόσο καθαρά ήταν συνδε-

δεμένη με τις χυδαίες δίκες της Μόσχας. Δεν χρησίμεψε παρά για να οπλίσει τα καθεστώτα που ήταν το στήριγμα της ανοικοδόμησης του αστικού στρατού και οι μετέπειτα αλλαγές πρέπει να συσχετιστούν με τις αλλαγές που έγιναν στις ρώσικες στρατιωτικές συμμαχίες. Τέλος η Ρωσία ακριβώς όπως οι δυτικές δημοκρατίες χρησιμοποίησε τον Ισπανικό πόλεμο σαν μοχλό για την ιδεολογική προετοιμασία του παγκόσμιου προλεταριάτου για τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

(30) Χ. Τόμας, όπου και προηγούμενα, σελ. 655

Ισπανικό προλεταριάτο έπρεπε να αντιμετωπίσει στην δεκαετία του '30, όπως έπρεπε να το είχε κάνει πριν από αυτό το Ιταλικό και γερμανικό προλεταριάτο— είναι διαλεκτικά δεμένα στο βαθμό που, εδώ και πάνω από μισό αιώνα, η αστική δημοκρατία προϋποθέτει την ύπαρξη των "μπλοκ της αριστεράς" και τα αστικά "εργατικά" κόμματα.

Είναι βέβαιο πως το Ισπανικό προλεταριάτο δεν ηττήθηκε μόνο εξαιτίας των τακτικών λαθών των κομμάτων που το διεύθυναν αλλά επίσης, και κύρια, γιατί αυτά τα κόμματα αντιπροσώπευαν είτε ρεύματα αντεπαναστατικά, όπως η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός, είτε ρεύματα αυτοαποκαλούμενα εξτρεμιστικά και στην πραγματικότητα ανίκανα, όπως ο αναρχισμός και ο κεντρισμός. Με άλλα λόγια το Ισπανικό προλεταριάτο νικήθηκε πάνω από όλα εξαιτίας της απουσίας ενός κομμουνιστικού κόμματος στερεωμένου σταθερά στις επαναστατικές αρχές και το πρόγραμμα που να έχει μια μεγάλη εμπειρία του αγώνα και μια επιρροή στις εργατικές μάζες που θα του επέτρεπαν να κεφαλαιοποιήσει τις ωθήσεις της τάξης και να τεθεί επικεφαλής της. Αυτό το κόμμα, όπως όφειλε να πει ο Τρότσκι, θα έβρισκε ένα ευνοϊκό πλαίσιο για να ξεσηκώσει τις προλεταριακές και αγροτικές μάζες όλης της χώρας ενάντια στο φασισμό και τη δημοκρατία το Μάη του 1937. Αλλά αυτή η απουσία είναι αποτέλεσμα ιστορικών παραγόντων που δεν είναι τόσο εθνικοί αλλά διεθνείς. Με αυτήν την έννοια οι κατευθύνσεις που αφορούν την τακτική που μπορούν να βγούνε από αυτήν την περίοδο είναι αναγκαστικά περιορισμένες. Ωστόσο αυτό δεν σημαίνει ότι δεν επιβεβαίωσαν θέσεις που ισχύουν σε διεθνή κλίμακα.

Είναι αναμφισβήτητο ότι ο αναρχισμός "ξόφλησε" ιστορικά στην Ισπανία αποδεικνύοντας ότι "ο σχετρισμός δεν είναι παρά το μπουμπούκι απ' όπου μπορεί να ανοίξει το λουλούδι του όπιορτουισμού" όπως λέει ο Τρότσκι χαρακτηριστικά. Από τη μεριά του το ΡΟΥΜ έδειξε την αιώνια πτώχευση του κεντρισμού. Αλλά η διαπίστωση αυτού του γεγονότος δεν αρκεί αν δεν δείξει κανείς πως, με ποια μέσα, η πολιτική στρατηγική της μπουρζουαζίας έφτασε προοδευτικά σε αυτό το αμετάκλητο αποτέλεσμα να οδηγήσει τον αναρχισμό—που αρνείται την επαναστατική αναγκαιότητα του προλεταριακού κράτους στο όνομα της αρχικής αντίθεσης με την έννοια κράτος— να συνεισφέρει στην αποκατάσταση και στη διαχείριση του αστικού κράτους. Πως μπόρεσε να οδηγήσει τους αναρχικούς και τους ΡΟΥΜιστές ηγέτες—που είχαν καταγγείλει επί χρόνια τη σοσιαλδημοκρατία και το σταλινισμό σαν πράκτορες της διεθνούς αντεπανάστασης— να διεκδικούν σαν αρχή την "αντιφασιστική εργατική ενότητα" ακόμα και οι ομοβροντίες της "κοινωνικής δημοκρατίας" έκαναν κομμάτια τα προσχήματα που κάλυπταν το αίσχρο αντιπρολεταριακό τους πρόσωπο.

Πως να μη δει κανείς ότι το συγκεκριμένο μονοπάτι που έπρεπε να οδηγήσει τον αναρχισμό και το ΡΟΥΜ στη συνθηκολόγηση είχε προετοιμαστεί στη διάρκεια δέκα χρόνων από τη συμφωνία του Σαν Σεμπάστιαν ως το Λαϊκό Μέτωπο του '36 περνώντας από το Ενιαιό Μέτωπο της Εργατικής Συμμαχίας, από την πολιτική των "τακτικών" στηριγμάτων στη δημοκρατία—που όταν δεν θα είναι συνώνυμα με την "επαναστατική υπεράσπιση της δημοκρατίας" θα μεταφράζονται σε κοινούς συνδυασμούς και εκλογικές υποστηρίξεις— και από το αδιάκοπο όργιο των ενιαίων μετώπων με τα "εργατικά" κόμματα (βλέπε με τα ανοικτά αστικά κόμματα) που 'χαν δείξει χίλιες φορές την αντεπαναστατική τους φύση;

Στη δική μας τακτική θέση της άρνησης των πολιτικών ενιαίων μετώπων στην ευρωαμερικάνικη περιοχή (ειδικά με τη σοσιαλδημοκρατία και σήμερα με τον σταλινισμό) απέναντι στην αστική επίθεση αντέταξαν συχνά μερικοί το παράδειγμα των μπολσεβίκων και της συμφωνίας που έκλεισαν με τους μενσεβίκους ενάντια στον Κορνίλιωφ (που δεν σημαίνει όμως, ως το θυμήσουμε, μια συμμαχία με την κυβέρνηση του Κερένσκυ!). Ο ίδιος ο Τρότσκι υπεράσπασε αυτήν την τακτική για τους οπαδούς στην Ισπανία, ενάντια στις τοποθετήσεις που αυτοί πήραν στην διάρκεια

των γεγονότων. Ο παραλληλισμός ήταν όμως εντελώς ατυχής μιας και στη Ρωσία αυτή η πρόσκαιρη συμμαχία δεν κινδύνευε να δυναμώσει ούτε τη δημοκρατία ούτε τα όπιορτουιστικά κόμματα. Η μπουρζουαζία, στην εξουσία εδώ και τέσσερεις μήνες, δεν είχε ακόμα κατορθώσει να σταθεροποιήσει την κυριαρχία της και τον μηχανισμό του κράτους της. Δεν είχε βαθιές κοινωνικές ρίζες και δεν είχε κατορθώσει να υφάνει ένα σταθερό και σίγουρο δίκτυο στο σώμα της νεαρής εργατικής τάξης. Το προλεταριάτο δεν είχε διαφθαρεί από το δηλητήριο της δημοκρατίας που με τέσσερεις μήνες ύπαρξης δεν είχε ποτέ παρουσιάσει παρά το πρόσωπο του εχθρού και κατά συνέπεια ο όπιορτουισμός δεν είχε καταφέρει να παρασύρει με τρόπο συνεπή και σταθερό πλατιά εργατικά στρώματα στο δρόμο της ταξικής συνεργασίας.

Τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά στην Ιταλία και τη Γερμανία και επίσης—κάτι που είναι ακόμα πιο σημαντικό—στη σχετικά καθυστερημένη Ισπανία της εποχής. Εδώ στην πραγματικότητα η μπουρζουαζία ήταν μόνο βαθειά ριζωμένη στην κοινωνία αλλά είχε επίσης ισχυρούς πράκτορες εγκατεστημένους από πολύ καιρό στο σώμα της εργατικής τάξης. Οι αστικές δημοκρατικές παραδόσεις είχαν εισχωρήσει στις εκμεταλλευμένες μάζες, είχαν μολύνει μέχρι και τους αναρχικούς και εκφραζόταν εξίσου στα ισχυρά κεντριστικά ρεύματα (που δεν είχαν παρά ένα ελάχιστο βάρος στη ρώσικη επανάσταση). Σε αυτές τις συνθήκες οι πολιτικές συμμαχίες, ακόμα και πρόσκαιρες, με τα αστικά "εργατικά" κόμματα δεν μπορούσαν να επιφέρουν την αύξηση της επαναστατικής επιρροής ανάμεσα στις μάζες. Αντίθετα αποτέλούσαν ένα παράγοντα αποδιοργάνωσης, σύγχυσης, ταλαντεύσεων και τέλος ήττας των επαναστατικών δυνάμεων.

Πως να μη βγει από την πάλη των τάξεων στην Ισπανία μια καινούργια επιβεβαίωση του τρομερού μαθήματος που έβγαλε η Κομμουνιστική Αριστερά της Ιταλίας τα τρικυμώδη χρόνια της πρώτης μεταπολεμικής περιόδου:

"Η σοσιαλδημοκρατία έχει μια ειδική λειτουργία με την έννοια ότι θα υπάρξει πιθανά στις δυτικές χώρες μια στιγμή που τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα θα έρθουν στην κυβέρνηση μόνα τους ή μαζί με αστικά κόμματα. Αλλά εκεί όπου το προλεταριάτο δεν θα έχει τη δύναμη να αποφύγει μια τέτοια ενδιάμεση κατάσταση, αυτή δεν θα αντιπροσωπεύει μια θετική προϋπόθεση, μια προϋπόθεση απαραίτητη για τον ερχομό μορφών και επαναστατικών θεσμών, μια χρήσιμη προετοιμασία για το προλεταριακό ξεσκήκωμα. Θα είναι αντίθετα μια απελπισμένη προσπάθεια της μπουρζουαζίας να το αποστερήσει από τη δύναμη του, να το παρεκκλίνει και στην περιπτώση που θα έμενε στο προλεταριάτο αρκετή δύναμη για να ξεγερωθεί ενάντια στη νομοταγή, τη φιλανθρωπική, την καλή σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση να το συντρίψει αλύπητα κάτω από τα χτυπήματα της αντίδρασης.

"Δεν μπορεί λοιπόν κανείς να προβλέψει κανένα είδος μετάβασης ανάμεσα στην τωρινή δικτατορία της μπουρζουαζίας και στη δικτατορία του προλεταριάτου αλλά μπορεί, και αν είναι κομμουνιστής πρέπει να προβλέψει, μια τελευταία και απαιτητή μορφή της αστικής δικτατορίας που θα δικαιολογήσει την ανάθεση όλου του κρατικού μηχανισμού & συνεπώς την υπεράσπιση του καπιταλισμού, στους σοσιαλπροδότες κινούμενη απ' την αναγκαιότητα μιας κάποιας τυπικής και καθαρά επιφανειακής αλλαγής των θεσμών.

"Από τακτική άποψη οι κομμουνιστές που κάνουν αυτήν την πρόβλεψη δεν υποτάσσονται καθόλου στην πραγματοποίηση της ακριβώς γιατί της αρνούνται το χαρακτήρα μιας παγκόσμιας ιστορικής αναγκαιότητας. Δυναμωμένοι από τη διεθνή εμπειρία τους έχουν την πρόθεση να αποκαλύψουν από τα πριν το ύπουλο παιχνίδι της δημοκρατίας και να αρχίσουν την επίθεσή τους ενάντια στη σοσιαλδημοκρατία χωρίς να περιμένουν να αποκαλυφθεί ξεκάθαρα η αντεπαναστατική της λειτουργία από τα ίδια τα γεγονότα. Θα προσπαθήσουν λοιπόν να ετοιμάσουν το προλεταριάτο να σταματήσει

στη γέννηση του αυτό το τερατώδες προϊόν της αντεπανάστασης χωρίς να απομακρύνονται από την αναγκαιότητα της τελικής εφόδου ενάντια σε μια κυβέρνηση που ισχυρίζεται ότι είναι σοσιαλιστική, που ήρθε στην εξουσία σαν τελευταίο καταφύγιο της μπουρζουαζίας.

"Όσον αφορά τις ελιτσομένες τακτικές προτάσεις των κομμουνιστών που πέρασαν στην άλλη πλευρά του οδοφράγματος και που συνίστανται στο να ευνοούν την άνοδο των σοσιαλδημοκρατών στην εξουσία, αυτές όχι μόνο δείχνουν μια πλήρη ανικανότητα κατανόησης των τακτικών προβλημάτων έτσι όπως τα θέτει η μαρξιστική μέθοδος αλλά αποκρύπτουν τη χειρότερη παγίδα. Είναι αναγκαίο να απομακρύνουμε το προλεταριάτο από τους ανθρώπους και το κόμμα που είναι προορισμένοι να εκπληρώσουν τον αντεπαστατικό ρόλο της σοσιαλδημοκρατίας διαχωρίζοντας από τα πριν τις ευθύνες με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο. Φυσικά αυτό θα αποθαρρύνει αυτούς τους ανθρώπους και αυτές τις ομάδες και θα καθυστερήσει τη στιγμή που θα δεχτούν το κάλεσμα της μπουρζουαζίας να αναλάβουν την εξουσία, αλλά είναι καλό ακριβώς ότι υποτάσσονται την τελευταία στιγμή γιατί τότε ακόμα κι αυτή η μανούβρα θα είναι ανίκανη να σταματήσει τη διαδικασία της αποσύνθεσης του αστικού κράτους. Ακόμα και αν είναι σχεδόν σίγουρο ότι η τελική μάχη θα αφεθεί σε μια κυβέρνηση πρώην σοσιαλιστών το δικό μας καθήκον δεν είναι δι-

όλου να τους ευκολύνουμε την άνοδο στην εξουσία. Αντίθετα πρέπει να προετοιμάσουμε το προλεταριάτο να τους υποδεχτεί δια μιας με μια διακήρυξη πόλεμου αντί να δει σε αυτούς μια υπόσχεση ανακωχής στην πάλη των τάξεων και ειρηνικής λύσης των προβλημάτων της επανάστασης. Αρα δεν θα μπορέσει κανείς να προετοιμάσει τις μάζες γι αυτό παρά μόνο αν έχει από τα πριν καταγγείλλει μπροστά τους τις μεθόδους και τις προθέσεις του σοσιαλδημοκρατικού κινήματος τόσο καλά που θα ήταν ένα κολοσσιαίο λάθος να φανεί ότι συγκατατίθεται στην εμπειρία μιας σοσιαλιστικής κυβέρνησης.

"για όλους αυτούς τους λόγους λέμε πως η επαναστατική τακτική πρέπει να είναι στηριγμένη σε μια πείρα όχι μόνο εθνική αλλά διεθνή και πως χάρη στο ακούραστο έργο των κομμάτων της Κομμουνιστικής Διεθνούς το μαρτύριο των προλεταριάτων της Ουγγαρίας της Φινλανδίας και άλλων χωρών έπρεπε να αρκεί ώστε να απαλλάξει το δυτικό προλεταριάτο από το να μάθει με τη σειρά του με αντάλλαγμα το αίμα του ποια είναι η πραγματική λειτουργία της σοσιαλδημοκρατίας στην ιστορία. Η σοσιαλδημοκρατία θα προσπαθήσει μοιραία να ακολουθήσει το δρόμο της μέχρι το τέλος, αλλά οι κομμουνιστές πρέπει να προσπαθούν να της τον φράξουν όσο πιο νωρίς γίνεται πριν προφτάσει να καρφώσει το μαχαίρι της προδοσίας στην πλάτη του προλεταριάτου." (31)

Η Δημοκρατία μετά το Φράνκο

Η νεώτερη ιστορία των δυνάμεων της ισπανικής δημοκρατίας δεν κάνει τίποτε άλλο από το να επιβεβαιώνει τις χαρακτηριστικές μας θέσεις σε όλα τα επίπεδα που αναφερθήκαμε.

Ακόμα και η φοβερή στρατιωτική ήττα και η αλύπητη σφαγή του σύνολου του οργανωμένου προλεταριάτου, που είχε σαν αποτέλεσμα περισσότερο από ένα εκατομμύριο νεκρούς, δε μπορούσε να εκτρέψει τη σοσιαλδημοκρατία και το σταλινισμό από τις προτάσεις τους πορείες, καθορισμένες από δυνάμεις ακόμα πιο ισχυρές και πιο βαθειές. Αρκεί να παραθέσουμε τέσσερις ημερομηνίες που σηματοδώνουν την ίδια πορεία: το Φλεβάρη του 1936 το ισπανικό ΚΚ λανσάρει το στόχο της "εθνικής συμφιλίωσης", στο τέλος της δεκαετίας του 1960 ξαναπροτείνει τη "Συμφωνία για την ελευθερία", το 1974 μπαίνει μαζί με τους μοναρχικούς & τους μασικούς στη Δημοκρατική λούντα. Πρόκειται για νέες εκδόσεις της πρότασης της κυβέρνησης Νεγκρίν, που σαράντα χρόνια αργότερα η ισπανική μπουρζουαζία δέχεται σαν αρχή. Το Μάρτη του 1976 όλη η "δημοκρατική αντιπολίτευση" ενώνεται σε μια καινούργια "Συμφωνία του Σαν Σεμπάστιαν" που συγκεντρώνει σταλινικούς, σοσιαλδημοκράτες, μασικούς, "εθνικιστές", μοναρχικούς, χριστιανο-δημοκράτες (παλιούς φρανκικούς και παλιά μέλη της CEDA με ηγέτη τον Ρουίζ Γκιμενέζ υπουργό του Φράνκο και τον Ζυλ Ρομπλές που η είσοδος του στην κυβέρνηση του 1934 είχε προκαλέσει τον ξεσηκωμό των Αστουριών). (32)

Οι αιτίες αυτών των προσεγγίσεων είναι αρκετά γνωστές. Ο φρανκισμός αποδείχτηκε αδύνατος να φράξει το δρόμο στην ακαταμάχητη αναγέννηση ενός ισχυρού εργατικού κινήματος, επακόλουθο της ανοικοδόμησης μιας καπιταλιστικής οικονομίας υποχρεωμένης να ενταχθεί σε μια διεθνή αγορά σηματοδωμένη από αυξανόμενες ανατροπές ισορροπιών και ανταγωνισμούς. Αν ο φασισμός έχει για την μπουρζουαζία αυτό το τεράστιο πλεονέκτημα να συγκεντρώ-

νει στο μάξιμουμ την ταξική της θέληση, έχει το μειονέκτημα ότι ξεσκεπάζει τη φύση του κράτους και καταργεί τα αμορτισέρ που χρησιμεύουν στην άμυνα της.

Απο τη στιγμή που —όπως αρέσκονται να το επαναλαμβάνουν οι δημοκράτες της τελευταίας στιγμής και οι σημερινοί σταλινικοί— περισσότερο από το 70% του ισπανικού πληθυσμού δεν έζησε τα φοβερά γεγονότα της δεκαετίας του 1930 και οι κεντρόφυγες τάσεις της αστικής κοινωνίας, τόσο στο σώμα της άρχουσας τάξης όσο και στο σώμα της καταπιεζόμενης τάξης, έπασαν τις πολιτικές και κοινωνικές δομές του φρανκικού καθεστώτος, τι θα ήταν καλύτερο για την υπεράσπιση του κοινωνικού στάτους-κβο από μια θωρακισμένη δημοκρατία που να συγκεντρώνει το σημερινό κρατικό μηχανισμό και τις σοσιαλιστικές δυνάμεις;

Η "συμφωνία ειρηνοποίησης" που η ιταλική και η ισπανική σοσιαλδημοκρατία πρότειναν στους αντίστοιχους τους φασισμούς, αλλά που η προλεταριακή πάλη και ο ερηκτικός χαρακτήρας της εποχής έκαναν αδύνατη την αποδοχή της, σήμερα έγινε συγκεκριμένη με την ειρηνική επιστροφή της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, "ειρηνική" με την έννοια ότι πραγματοποιήθηκε χωρίς βίαιες συγκρούσεις στο εσωτερικό της κυρίαρχης τάξης και του κράτους της ενώ για την εκμεταλλευόμενη τάξη σήμανε, όπως πάντα, καταστολή, λιτότητα και υποταγή.

Ιστορικά ο κύκλος ολοκληρώθηκε. Μια άλλη ιστορική περίοδος ανοίγεται. Είναι ζήτημα των επαναστατών κομμουνιστών να ετοιμάσουν την νικηφόρα διεξόδο της για το προλεταριάτο πετώντας στις "ελληνικές καλένδες" την υποτιθέμενη ιστορική αντίθεση ανάμεσα στη δημοκρατία και στο φασισμό χωρίς καμιά παραχώρηση στον αγώνα ενάντια στην αστική αντίδραση και στους φυσικούς συνενόχους της δημοκρατίας, τους σταλινικούς και σοσιαλδημοκράτες ρεφορμιστές.

(31) "Η λειτουργία της σοσιαλδημοκρατίας στην Ιταλία", όπου και προηγούμενα, σελ. 37-38.

(32) "Η μπουρζουαζία και ο οππορτουניσμός ετοιμάζουν

τον μεταφρανκισμό", Κομμουνιστικό Πρόγραμμα, ισπανική έκδοση, Γενάρης 1976.

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ - ΚΚΕ ...

απασχολούν το 68,6% των εργαζόμενων, δηλ. του ελληνικού καπιταλισμού σχεδόν στο σύνολο του αυτό είναι άλλη "υπόθεση", ή καλύτερα "εθνική" υπόθεση!

Και οι εργαζόμενοι; Βέβαια το ΚΚΕ δεν τους ξεχνά και αυτούς. Γιατί αν δανειοδοτούνται καλύτερα οι ελληνικές επιχειρήσεις από την ΕΟΚ (πρόταση του ΚΚΕ που δείχνει εξάλλου πως η πορεία για την αποδέσμευση, δεν διαφέρει και πολύ από τις ειδικές σχέσεις και το μνημόνιο του ΠΑΣΟΚ!) αν γίνονται επενδύσεις και εξαγωγές, αν πηγαίνει καλά η εθνική οικονομία, τότε υποτίθεται δεν θα έχουμε ανεργία και λιτότητα! Με σκοπό παραπέρα να υπερισχύσουν τα "εθνικά συμφέροντα" εντελώς προτείνει και "την συμμετοχή των εργαζόμενων στην αξιοποίηση

των κοινοτικών κονδυλίων" που πρέπει να αυξηθούν "στο βαθμό που δικαιούται η χώρα μας" (βλ. προηγούμενη προσούρα). Αλλά μήπως και κάποια καλύτερευση της ζωής των εργαζόμενων θα μπορούσε να πάει χαμένη για την εθνική οικονομία; "Η ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας... διευρύνει την αγοραστική δυνατότητα των εργαζόμενων που είναι βασικοί καταναλωτές των μικρομεσαίων επιχειρήσεων" (στην ίδια προσούρα).

Η αγωνιστικότητα και η "συνέπεια" του ΚΚΕ αρχίζει στην υπεράσπιση του ελληνικού καπιταλισμού και τελειώνει στην ανάπτυξη του, με κάθε κέρδος βέβαια που θα μπορούσε μια τέτοια ανάπτυξη να σημαίνει και για το "Σοβιετικό εμπόριο".

Μέσα από τον πυρετό της προεκλογικής μάχης που όλο και ανεβαίνει οι εργαζόμενοι καλούνται να δώσουν την ψήφο τους στο ένα ή το άλλο κόμμα. Η εργατική τάξη παραπαίει ανάμεσα σε συνθήματα, προεκλογικές φιέστες, αεροπανώ, κυνηγητά μεταξύ αφισσοκολλητών. Την επόμενη των εκλογών όμως θα σηκωθεί να πάει στο εργοστάσιο, στο γιάπι, στο γραφείο. Το οποιοδήποτε αποτέλεσμα των εκλογών δε πρόκειται να μεταβάλει τη σκλαβιά της ούτε καν να βάλει τα θεμέλια για ριζικές αλλαγές προς το καλύτερο. Ο καπιταλισμός μέσα ή έξω από την ΕΟΚ εξακολουθεί να λειτουργεί απερίσπαστος. Τα επίσημα κόμματα δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να κοροιδεύουν την εργατική τάξη ότι κάτι μπορεί να αλλάξει μέσα από το κοινοβούλιο.

Όμως η πραγματική προοπτική από την Ευρώπη έρχεται από τα ίδια τα μηνύματα της εργατικής τάξης των πιο αναπτυγμένων χωρών: της Γερμανίας της Αγγλίας και της Γαλλίας που ξυπνά και πάλι και αγωνίζεται ενάντια στα αφεντικά "σοσιαλιστές" και μη, ενάντια στο ρίξιμο του βάρους της κρίσης στις πλάτες τους.

ΓΙΑΤΙ ΑΠΕΧΟΥΜΕ...

δτι καλούν τους προλετάριους στην πάλη των τάξεων και συγχρόνως στο εκλογικό πανηγύρι, αυτοί που ισχυρίζονται ότι τους προετοιμάζουν για την επανάσταση νανουρίζοντάς τους με το μύθο μιας δήθεν "εργατικής κυβέρνησης" μετώπου κλπ" (ή τουλάχιστον μιας "καλύτερης" κυβέρνησης) που θα βγαίνει από τις κάλπες δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να υποσκάπτουν στη βάση αυτό το ίδιο το κίνημα που ισχυρίζονται ότι προωθούν.

Αλλά κάποιος θα αντιπεί πάλι. Ή φωνή σας μένει χωρίς απάντηση. Απαντάμε: αυτή η αντίρηση είναι κείνη των προδοτών ή των μελλοντικών προδοτών. Ο Λένιν πήρε τη νίκη τον Οχτώβρη επειδή τόλμησε να διακηρύξει τον Απρί

λη, στη διάρκεια τεσσάρων χρόνων σκληρού αγώνα "έναντια στο ρεύμα" στην καρδιά του ιμπεριαλιστικού πολέμου: "Είναι καλύτερο να μείνει κανείς μόνος με το Λήμπνεχτ, γιατί αυτό πάει να πει ότι μένει με το επαναστατικό προλεταριάτο". Όποια και να είναι η απόσταση, χωρίς αμφιβολίες μεγάλη ακόμα, που μας χωρίζει από την επανάσταση, αυτή δεν μπορεί να προετοιμαστεί παρά δίνοντας, χωρίς αμφιταλαντεύσεις, τη δύσκολη μάχη ενάντια στο ρεύμα.

Όποιοι και να είναι ο συσχετισμός των δυνάμεων, τό δίλημμα παραμένει: **"Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ, Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ."**

■ ■ ■

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ
ΔΙΕΘΝΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

1

ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

- Θεοσις της διεθνούς πάλης στα ρολά του κομμουνιστικού κόμματος στην προλεταριακή επανάσταση (1920)
- κόμμα και εργατική τάξη (1921)
- κόμμα και ταξική δράση (1921)
- προλεταριακή δικτατορία και ταξικό κόμμα (1921)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Διεθνές Κομμουνιστικό Πρόγραμμα

Ο ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ
21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1979 ΑΡΧ. 2
ΕΡΧ. 22
ΕΚΔΟΣΗ:
"ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

- τι μάς διακρίνει
- ό κομμουνισμός είναι ή επαναστατική κατάσταση της δημοκρατίας και του εμπορευματοισμού
- επαναστατική και αντεπανάστατική στη Ρωσία

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

- για το ανεξαρτητικό κόμμα της εργατικής τάξης
- ό μόνος δρόμος κεφαλοεπιτοχής του προλεταριάτου είναι ό δρόμος της εξέγερσης, της καταστροφής του αστικού κράτους και της δικτατορίας (1921)
- ή δικτατορία της προλεταριακής ή δικτατορία του προλεταριάτου
- το άμεσο πρόγραμμα της δικτατορίας του προλεταριάτου
- ή 4^η Διεθνής και ή απόρριψη της δικτατορίας του προλεταριάτου
- Διεκδοχική 44^η εργατική κατάληξη της αναλυτικής αντεπανάστασης

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΑΣΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ:
τό παραμύθι του επιειθέμενου και του άμυνόμενου

ΑΛΒΑΝΙΑ: ή δήθεν "πάλη ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό"

Μαρξισμός και μεσοίς τάξεις

Αυτονομία ορεινά:

ρεφορμισμός "όπί το κάτω"

κι ή ελληνική καριόκαρα της

ή 3^η Διεθνής κι ό εκρηματισμός των ΚΚ

• ό όροι εισόδου στη 3^η Διεθνή

• ή Ιταλική Κομμ. Αριστερά κι ό 2^η όροι

• προγραμμα εκρηματισμού του ΚΚ Ιταλίας (Λιβάνο, γενάρης 1921)

• ή ρεφορμιστική γέννηση του ΚΚΕ

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΑ:
ή έπιβεβαίωση της αναγκαιότητας εργατικής όργάνωσης και κόμματος

Η παγκόσμια ταξική πάλη ζωντανή όσο ποτέ!

Τό ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ και ό ΠΟΛΕΜΟΣ

• ή μαρξιστική αντίληψη των πολέμων

• κερτική θέσεων Σταλινισμού, Τρότσκι

• τό ΚΚΕ κι ό Β' Ιμπεριαλιστικός πόλεμος

ΕΚΛΟΓΕΣ - ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ

• γιατί άπέχουμε

• τό φωνάκι ή δεξιά ή ό κοιπολισμός

• τό κοινοβουλευτικό ζήτημα στη 3^η Διεθνή

ΡΩΣΙΑ:
ό μόνος του σοσιαλιστικού σχεδιασμού

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ, ΝΟΤΟΙΣ, ΣΕΚΣΟΙ, ΔΕΝ ΒΙΒΛΙΑ (ΑΛΓΕΡΙΑ)

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

Στον "αστερισμό της κρίσης"

ΑΝΕΡΓΙΑ

Προλεταριακός αντιιμπεριαλισμός (πόλεμος - Στρατός "εθνική άμυνα")

Για τη "ρήξη" και το "εθνικό" της

ΠΑΣΟΚ:
το άλλο αυστή έπαιε

Νουτίλια και ρατσισμός

• ΙΤΑΛΙΑ - ΓΑΛΛΙΑ

• ΠΟΛΩΝΙΑ - ΚΑΘΑΡΙΑ

• ΓΑΛΛΙΑ - ΓΕΡΜΑΝΙΑ - ΙΑΠΩΝΙΑ

• ΚΙΝΗΡΙΑ - ή μεγάλη πλάση

• ΙΣΡΑΗΛ - ή μεγάλη Κίση

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

Ενάντια σε κάθε αστική κυβέρνηση διαχείρισης του κεφάλαιου!

Πάλη για

- τό ταξικό μας συμφέροντα!
- την επανάσταση!
- τον κομμουνισμό!

• Η αλλαγή και οι επαναστατικές κομμουνιστές

• **ΠΟΛΩΝΙΑ:** νευραλγικό σημείο του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού

• Το πολυμορφία κι εκρηματισμό καθόκοντα του κόμματος

Μηνίστρα του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κόμματος, 1921.

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

Πού τό πάει τό ΠΑΣΟΚ

Απέρριξη στις "Ανατολικές χώρες"

ΠΟΛΩΝΙΑ: ή άποτυχία του "δημοκρατικού άνοιγματος"

ΡΩΣΙΑ: τό Σύνταγμα μιά άκόμα άπόδειξη της καπιταλιστικής της φύσης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΣΑΛΒΑΔΟΡ Ο ΕΜΦΟΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΚΕΤΑΙΣ

Η "αντινιστική επανάσταση" και οι πολιτικές προοπτικές στην Κεντρική Αμερική

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

• Η νέα φάση και ή προλεταριακή επανάσταση

• Ενας χρόνος - Αλλοίως

• Άνε - 320

• Άπαιτησις Εθνικής Άνστασης για άσκή Πάση γό το τακτισμού της "Εθνικής Ενώσεως"

• Πληρωσμός ούλην κερών - πύση μωών

Ανατολικές χώρες

• ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΣΜΟΣ

• Η πάλη της υποστήριξης του πιο "αδύναμου" ιμπεριαλισμού

• Αντιιμπεριαλιστικός αγώνας σημαίνει πρώτα απ' όλο αντικαπιταλιστικό αγώνα

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία
• Η επαναστατική κατάσταση και ή προλεταριακή δικτατορία

Enternasyonalist Proleter

Enternasyonal Komünist Partisi

No: 4 - EYLÜL 1983

FİYATI: 1 DM/ 3 FF/ 1 FS/ 50 TL

DÜNYADA BİR HEYULA KOL GEZİYOR : KOMÜNİZM HEYULASI !

**TÜRKİYE'DE BURJUVA DİKTATÖRLÜĞE KARŞI,
DEVİRİMCİ PROLETARYANIN YENİ SAVAŞ NARASI,
«TEKRAR GELECEĞİZ VE
YENECEĞİZ !» OLACAKTIR.**

Bizim Partimizi ne belirler; Marx'tan Lenine, Komünist Enternasyonalın ve İtalya komünist partisinin kuruluşuna (Livorno 1921) kadar politik devamlılığın iddiası; Enternasyonalın bozulmasına karşı, «bir ülkede Sosyalizm» teorisine karşı, Stalinist karşıdevrime karşı Komünist Solun mücadelesi; Halk-Cephesinin ve Faşizme karşı burjuva direnmenin reddi; kişiye bağlı ve parlamenter her politikaya karşı, işçi sınıfı ile baş içinde devrimci teorinin ve örgütün zorlu tekrar kurulması

δpx. 50